NUMĂRUL 1 ÎN *NEW YORK TIMES*

NOU

OLIVIA DESCOPERĂ UN BĂRBAT CÎT SE POATE DE CIUDAT, CARE ÎN MOD CLAR PUNE CEVA LA CALE

SIR HARRY VALENTINE DESCOPERĂ O BLONDĂ SUPERBĂ CARE ÎL URMĂREȘTE DE LA FEREASTRA EI

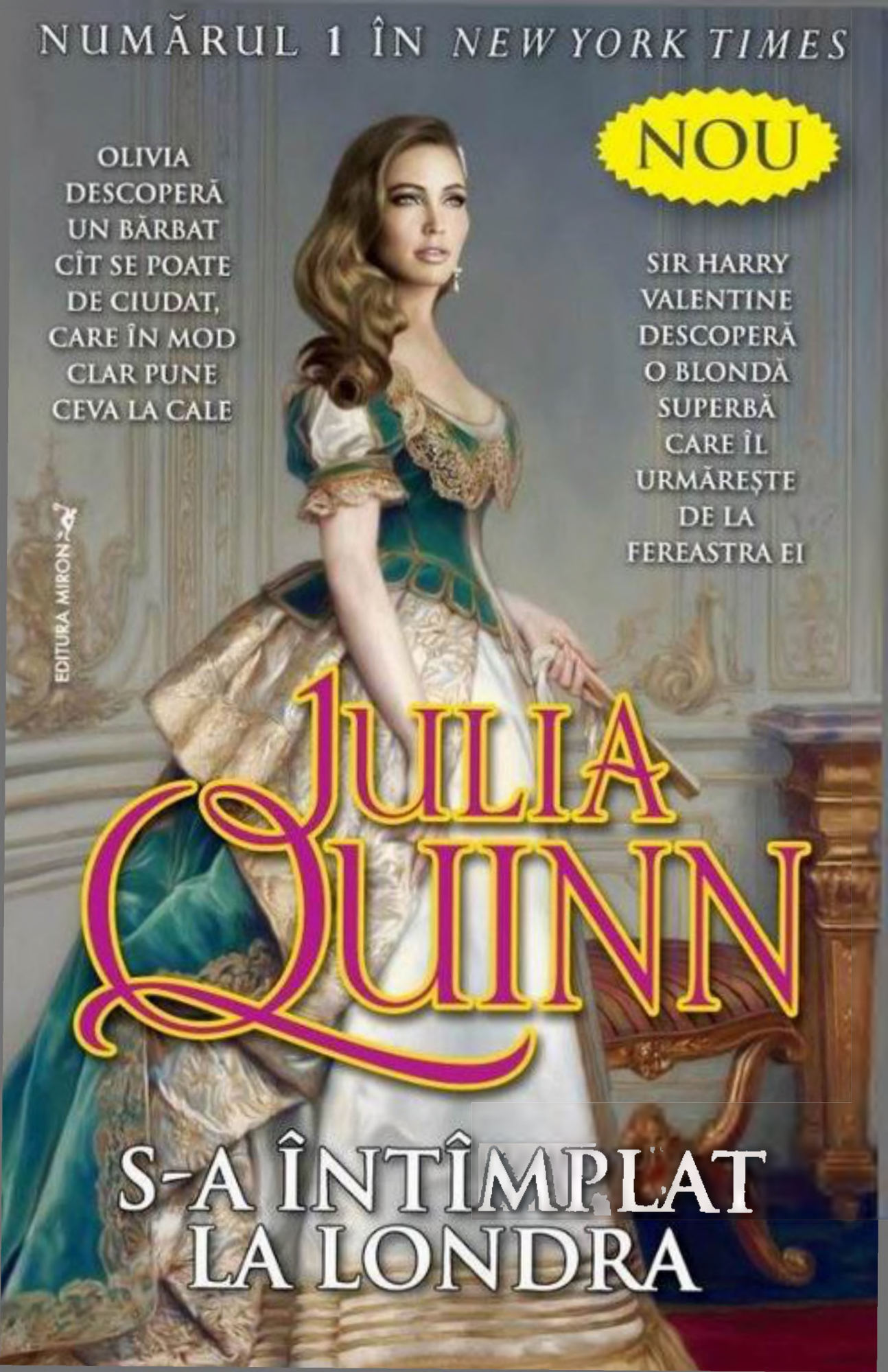

EDITURA MIRON

JULIA QUINN

S-A ÎNTÎMPLAT LA LONDRA

Zvonul:

Şi-a ucis Sir Harry Valentine logodnica?

Secretul:
Lady Olivia Bevelstoke chiar face spionaj pentru ruşi?

Misterul:
De ce aruncă el oare atîtea hîrtii în şemineu?

Bîrfa:
Oare o să se mărite ea cu un prinţ?

Scandalul:
Nici un scandal.

Pentru că ceea ce se petrece în Londra ...
RĂMÎNE ÎN LONDRA

PROLOG

La vîrsta de doisprezece ani, Harry Valentine avea cunoştinţe în două domenii care îl făceau altfel decît ceilalţi colegi din clasa lui, în Anglia, la începutul secolului nouăsprezece.

Primul era fluenţa lui absolută şi totală în vorbirea limbilor rusă şi franceză. Nu exista nici un mister în ce privea acest talent; bunica lui, extrem de aristocrata şi de încăpăţînata Olga Petrova Obolenski Dell, venise să locuiască la familia Valentine la patru luni după naşterea lui Harry.

Olga detesta limba engleză. După părerea ei (frecvent exprimată), nu exista ceva pe lumea aceasta, care trebuia spus, şi să nu poată fi exprimat în rusă sau în franceză.

Dar de ce plecase şi se căsătorise cu un englez, ei bine, asta nu putuse niciodată să explice prea bine.

-Poate pentru că e ceva ce trebuie explicat în engleză, mormăise sora lui Harry.

Harry ridicase doar din umeri şi zîmbise (ca orice frate normal). Grandmère poate că detesta engleza, dar o înţelegea perfect şi avea auzul mai bun ca al unui ogar. Să mormăi ceva, orice – în orice limbă – era o idee proastă cînd bunica se afla în camera de studiu. Iar să faci asta în engleză, era o prostie cît carul de mare. Însemna

să sugerezi că franceza sau rusa nu erau adecvate sarcinii verbale respective ...

Sincer, Harry fusese surprins că bunica nu îi aplicase o corecţie lui Anne.

Dar Anne detesta rusa cu aceeaşi intensitate pe care Grandmère o rezerva englezei. Anne se plîngea că era prea multă *muncă*, iar franceza era aproape la fel de dificilă. Anne avea deja şase ani cînd venise Grandmère şi engleza era de-acum prea bine înrădăcinată pentru ca orice altă limbă să poată ţină pasul cu ea.

Pe de altă parte, Harry era fericit să vorbească în orice limbă în care i se adresa cineva. Engleza era pentru fiecare zi, franceza însemna eleganţă, iar rusa devenise pentru el limba dramaticului şi a fascinaţiei. Rusia era vastă. Era friguroasă. Şi peste toate astea, era *mare*.

Petru cel Mare, Ecaterina cea Mare – Harry fusese înţărcat cu poveştile lor.

-Bah ! bombănea adesea Olga, atunci cînd tutorele lui Harry încerca să-l înveţe istoria Angliei.

-Cine este acest Ethelred Neisprăvitul? *Neisprăvitul*? Ce ţară e aceea care permite conducătorilor ei să fie neisprăviţi?

-Regina Elizabeta a fost mare, sublinie Harry.

Olga nu se lăsă impresionastă.

-I se spunea Elizabeta cea Mare? Sau Marea Regină ? Nu, nu i se spunea aşa. I se spunea Regina Fecioară, ca şi cum asta este *ceva* cu care te poţi mîndri.

În acest moment, urechile tutorelui deveneau foarte roşii, ceea ce lui Harry i se părea teribil de ciudat.

-*Ea*, continuă Olga pe cît de rece cu putinţă, nu a fost o mare regină. Nici măcar nu i-a dat ţării un moştenitor ca lumea, la tron.

Tutorele interveni.

-Majoritatea cărturarilor sînt de acord că a fost înţelept din partea reginei să evite căsătoria. Avea nevoie să creeze aparenţa că nu se afla sub vreo influenţă ...

Vocea tutorelui trenă. Harry nu era deloc surprins. Grandmère se întorsese spre el cu una dintre privirile acelea ale ei, ascuţite ca briciul, priviri mai curînd de vultur. Harry nu ştia pe cineva care să fi putut continua să vorbească sub o asemenea privire.

-Eşti un omuleţ prost, pronunţă ea, apoi îi întoarse complet spatele. A doua zi l-a concediat şi s-a ocupat singură de studiile lui Harry, pînă cînd au găsit un alt tutore.

Nu era chiar rolul Olgăi să angajeze şi să concedieze tutori pentru copiii Valentine care, pe vremea aceea, erau trei. (Micuţul Edward li se adăugase pe cînd Harry avea şapte ani) Dar nimeni altcineva nu părea dornic să se implice în această problemă. Mama lui Harry, Katarina Dell Valentine, nu se certa niciodată cu mama ei, iar cît despre tatăl lui ... în fine ...

Asta avea de a face destul de mult cu cel de al doilea domeniu în care Harry Valentine avea cunoştinţe care-i frămîntau creierul lui de doisprezece ani.

Tatăl lui Harry, Sir Lionel Valentine, era un beţivan.

Dar nu în *asta* constau neobişnuitele lui cunoştinţe. Toată lumea ştia că Sir Lionel bea mai mult decît ar fi trebuit. Acest lucru nu era un secret ţinut bine ascuns. Sir Lionel se împleticea şi se poticnea (la vorbă *şi* la umblet), rîdea cînd nu mai rîdea nimeni altcineva şi din nefericire pentru cele două servitoare (şi pentru cele două covoare din biroul lui Sir Lionel), exista un motiv pentru care alcoolul nu cauzase îngrăşarea trupului său.

Aşa a devenit Harry expert în curăţarea vomei. Începuse pe cînd avea zece ani. Poate că ar fi lăsat el mizeria acolo unde se afla, dar din păcate tocmai vroia să smulgă de la tatăl lui ceva bani de buzunar şi făcuse greşeala de a încerca asta prea tîrziu, seara. Sir Lionel se împărtăşise deja cu brandy-ul lui de după-amiază, cu duşca de seară, cu vinul de la cină, urmat imediat de vinul de Porto, iar acum se întorsese la brandy-ul lui preferat, deja menţionat, adus prin contrabandă din Franţa. Harry era cît se poate de sigur că se exprimase în propoziţii întregi (în engleză), cînd îşi formulase cererea de fonduri, dar tatăl lui se zgîise doar la el, clipind de cîteva ori ca şi cum nu pricepea despre ce anume vorbea fiul lui, după care, brusc, vomase direct pe pantofii lui Harry.

Aşa încît Harry chiar că nu putea evita mizeria.

După care, se pare, nu a mai existat cale de întoarcere. O săptămînă mai tîrziu s-a întîmplat din nou, deşi nu direct pe picioarele lui şi apoi din nou, după o lună. La doisprezece ani, orice alt copil ar fi uitat numărătoarea dăţilor cînd curăţase după tatăl lui, numai că el fusese din totdeauna genul foarte precis şi odată începută numărătoarea, îi era greu să se mai oprească.

Majoritatea oamenilor ar fi pierdut poate şirul pe la cifra şapte. Aceasta era, aflase Harry din nenumăratele lui lecturi în materie de logică şi de aritmetică, cifra cea mai mare pe care cei mai mulţi o putea aprecia vizual. Aşterne şapte puncte pe o pagină şi după o scurtă privire, aproape toţi oamenii vor declara « şapte ». Treci la cifra opt şi aproape întreaga umanitate se va simţi pierdută.

Harry putea ajunge pînă la cifra douăzeci şi unu.

Astfel încît nu a fost deloc surprinzător faptul că, după cincisprezece şedinţe de curăţat, Harry ştia exact de

cîte ori îşi găsise tatăl împleticindu-se pe hol, sau leşinat pe duşumea sau ţintind (prost) spre o oală de noapte. Şi apoi, odată ajuns la cifra douăzeci, cazul devenise oarecum academic şi numărătoarea *trebuia* să continue.

Trebuia să fie academic. Dacă nu era academic, atunci ar fi fost altceva iar el ar fi plîns pînă cînd l-ar fi furat somnul, în loc să spună, "Patruzeci şi şase, dar cu o rază ceva mai mica decît marţea trecută. Probabil că în seara asta a mîncat mai puţin."

Mama lui Harry decisese de mult să ignore cu desăvîrşire situaţia şi putea fi văzută, cel mai adesea, în grădină, îngrijindu-se de varietăţile exotice de trandafiri pe care mama ei îi adusese din Rusia, cu atîţia ani în urmă. Cît despre Anne, aceasta îl informase că avea de gînd să se căsătorească şi să « dispară din iadul ăsta » în clipa în care va împlini şaptesprezece ani. Ceea ce, în paranteză fie spus, s-a şi întîmplat, o dovadă în plus a determinării ei, de vreme ce nici unul dintre părinţi nu făcuse un minim de efort ca să-i găsească o pereche. Cît despre Edward, cel mai mic dintre ei – şi el a învăţat să se adapteze, la fel ca şi Harry. După ora patru după-amiaza, tatăl lor devenea inutil, chiar dacă părea lucid (aşa cum era în general, pînă la cină, cînd o lua complet razna).

Servitorii cunoşteau şi ei, cu toţii, foarte bine situaţia. Nu că ar fi fost cu zecile; familia Valentine se descurca destul de bine cu locuinţa lor îngrijită din Sussex şi cu banii pe care îi primeau anual, din dota Katarinei. Desigur, asta nu se traducea printr-o bogăţie luxuriantă şi personalul familiei Valentine număra doar opt ajutoare – majordomul, bucătarul, menajera, grăjdarul, doi valeţi, camerista şi fata care ajuta la bucătărie. Şi în ciuda

ocazionalelor şi neplăcutelor sarcini legate de alcool, cei mai mulţi au ales totuşi să rămînă cu familia. Sir Lionel era el beţiv, dar nu era un beţiv rău. Nici zgîrcit nu era şi chiar şi cameristele învăţaseră să se ocupe de mizerie, dacă asta însemna să se lase cu un bănuţ în plus, cînd Sir Lionel îşi amintea suficient despre activităţile sale, ca să se simtă jenat.

Aşa încît Harry nu era chiar sigur *de ce* continua să cureţe după tatăl lui, de vreme ce într-adevăr ar fi putut lăsa pe altcineva. Poate că nu vroia ca servitorii să ştie cît de des se întîmpla asta. Poate că avea nevoie de un memento asupra pericolelor alcoolului. Auzise că şi tatăl tatălui său fusese la fel. Oare chestiile astea chiar se moştenesc?

Nu vroia să afle asta.

Şi apoi, aşa, dintr-o dată, a murit Grandmère. Nu, nu a murit paşnic, în patul ei, în somn – Olga Obolenski Dell nu ar fi părăsit niciodată lumea aceasta fără dramatism. Stătea la masă, la cină, gata să-şi afunde lingura în supă, cînd îşi duse mîna la piept, scoase cîteva sunete gîfîite şi se prăbuşi. Mai tîrziu, cineva a remarcat că mai era cît de cît conştientă în clipa în care a lovit masa, pentru că faţa ei a evitat total supa *şi,* nu se ştie cum, a reuşit să atingă lingura, trimiţînd prin aer o ghiulea de lichid fierbinte spre Sir Lionel, ale cărui reflexe erau mult prea amorţite ca să se ferească.

Harry nu fusese martor la această directă; la doisprezece ani nu i se permitea să cineze cu adulţii. Dar Anne văzuse totul şi i-a povestit lui Harry, cu răsuflarea tăiată.

-Şi apoi el şi-a smuls cravata!

-La masă?

-La masă! Şi puteai vedea arsura! Atît de mare! Şi Anne ridică mîna, făcînd în aer, cu arătătorul şi degetul mare, o distanţă de vreo doi centimetri.

-Şi bunica?

Anne deveni puţin mai serioasă. Doar puţin.

-Cred că a murit.

Harry înghiţi şi încuviinţă din cap.

-Era foarte bătrînă.

-Avea cel puţin nouăzeci de ani.

-Nu cred că avea nouăzeci.

-*Arăta* de nouăzeci, bombăni Anne.

Harry rămase tăcut. Nu era sigur cum putea arăta o femeie de nouăzeci de ani, dar Grandmère avea cu siguranţă cele mai multe riduri dintre toţi cei pe care-i ştia el.

Anne continuă, aplecîndu-se în faţă :

-Dar îţi spun acum lucrul cel mai ciudat. *Mama.*

Harry clipi.

-Ce a făcut?

-Nimic. Absolut nimic.

-Stătea alături de Grandmère ?

-Nu, nu asta vreau să spun. Stătea vizavi, pe diagonală – prea departe ca să poată fi de vreun ajutor.

-Atunci...

-Stătea doar acolo, i-o tăie Anne. Nu s-a mişcat. Nici măcar nu a dat să se ridice.

Harry se gîndi puţin. Trist, dar nu era nimic surprinzător în asta.

-Nici măcar faţa nu i s-a mişcat cîtuşi de puţin. Stătea doar acolo, *aşa*. Şi chipul lui Anne deveni total inexpresiv

şi Harry trebui să admită că era aidoma cu al mamei lor.

Anne continuă.

-Ascultă-mă. Dacă s-ar fi prăbuşit cu capul în supă, în faţa mea, eu aş fi părut, *cel puţin,* surprinsă. Anne scuturâ din cap.

-Sînt de-a dreptul ridicoli, amîndoi. Tata nu face altceva decît să bea, iar mama nu face chiar nimic. Ascultă-mă. Abia aştept să vină ziua mea. Nu-mi pasă dacă o să fim în doliu. Eu mă mărit cu William Forbush şi nimeni nu mă va putea împiedica.

-Eu nu cred că trebuie să-ţi faci griji, mama probabil că nu va avea nici o părere, iar tata o să fie prea beat ca să observe.

-Hîmm. Probabil că ai dreptate. Gura Annei se strînse a regret şi apoi, într-o necaracteristică manifestare de afecţiune frăţească, îi puse mîna pe umăr.

-Şi tu o să pleci în curînd. Nu-ţi face griji.

Harry încuviinţă din cap. În cîteva săptămîni avea să plece la şcoală.

Iar sentimentul de oarecare vinovăţie că el pleca lăsîndu-i în urmă pe Anne şi pe Edward, a fost efectiv anihilat de copleşitoarea senzaţie de uşurare de a merge pentru prima oară la şcoală.

Era *bine* că pleca. Cu tot respectul – cuvenit - pentru Grandmère şi monarhii ei preferaţi, poate că o să fie chiar formidabil.

***

Viaţa lui Harry ca elev s-a dovedit a fi plină de satisfacţii, aşa cum se aşteptase. Studia la Hesslewhite, o

rezonabilă academie pentru băieţii ale căror familii nu dispuneau de fonduri (sau, în cazul lui Harry, de interes) pentru a-şi trimite fiii la Eton sau Harrow.

Harry adora şcoala. O *iubea*. Îşi iubea orele de clasă, iubea sportul şi iubea faptul că atunci cînd se ducea la culcare nu trebuia să controleze fiecare colţişor al clădirii, pentru a-şi face turul de control asupra tatălui său. Era fericit că scăpase înainte de a a se autodistruge. La şcoală, Harry avea de străbătut un drum drept de la sala comună la dormitorul său şi iubea fiecare pas lipsit de evenimente, din acest drum.

Dar cum toate lucrurile bune au un sfîrşit, la vîrsta de nouăsprezece ani Harry a absolvit, împreună cu restul clasei, inclusiv cu Sebastian Grey, vărul lui primar şi prietenul cel mai bun. A avut loc o ceremonie, pentru că aproape toţi băieţii doreau să sărbătorească evenimentul, doar că Harry « a uitat » să-şi anunţe familia despre asta.

-Unde este mama ta ? l-a întrebat mătuşa Anna. Ca şi mama lui, vocea ei nu trăda nici un accent, în ciuda faptului că Olga insistase să vorbească în ruseşte cu ei toţi, cînd erau mici. Anna se măritase mai bine decît Katarina, cu al doilea fiu al unui conte. Dar asta nu provocase o ruptură între surori ; în fond, Sir Lionel era un baronet, ceea ce însemna că mama lui era cea căreia i se spunea « Lady ». Anna însă era cea cu relaţiile şi cu banii şi, poate lucrul cel mai important, avea – pînă la moartea acestuia, în urmă cu doi ani – un soţ care rareori se răsfăţa cu mai mult de un pahar de vin, la cină.

Şi astfel, cînd Harry a mormăit ceva despre cît de obosită era mama lui, Anna a ştiut exact ce vroia el să spună, de fapt – anume, dacă mama lui venea, ar fi venit

şi tatăl lui. Şi după spectaculoasa demonstraţie de poticneală la reuniunea de la Hesslewhite, în 1807, Harry evitase să-şi mai invite tatăl la o altă ceremonie şcolară.

Sir Lionel avea tendinţa să-şi piardă « *s-ul* » cînd era băut şi Harry nu era convins că va supravieţui unui alt discurs despre " Şplendidă, şplendidă şcoală », mai ales că acesta fusese emis căţărat în picioare pe un scaun.

În timpul unui moment de tăcere.

Harry încercase să-l tragă jos pe tatăl său şi ar fi reuşit, dacă mama lui, care stătea de partea cealaltă a lui Sir Lionel, l-ar fi ajutat în strădania lui. Numai că ea privea drept în faţă, aşa cum făcea întotdeauna în astfel de situaţii, pretinzînd că nu auzea nimic. Ceea ce a însemnat că Harry a fost nevoit să-i aplice tatălui său un brînci într-o rînă, făcîndu-l să-şi piardă echilibrul. Şi Sir Lionel se prăvălise cu un strigăt şi o bufnitură, lovindu-se cu obrazul de scaunul din faţa lui Harry.

Pe un alt bărbat, lucrul acesta l-ar fi înfuriat, dar nu pe Sir Lionel. Acesta zîmbise prosteşte, spunîndu-i lui Harry că era un « fiu şuperb » şi scuipă un dinte.

Harry mai avea şi acum dintele acela. Si nu i-a mai permis niciodată tatălui său să mai calce în campus. Chiar dacă asta însemna că avea să fie singurul băiat neînsoţit la ceremonia de absolvire.

Mătuşa lui insistase să-l ducă acasă, pentru care Harry i-a fost recunoscător. Nu-i plăcea să aibă oaspeţi, dar mătuşa Anne şi Sebastian ştiau deja tot ce trebuia ştiut despre tatăl lui – în fine, aproape totul. Harry nu le spusese nimic despre cele 126 de dăţi cît ştersese după acesta. Sau despre recenta pierdere a nepreţuitului samovar de la Grandmère, al cărui smalţ sărise de pe mîezul de argint al acestuia cînd Sir Lionel se împiedicase

de un scaun, făcuse un salt ciudat de grațios prin aer (probabil ca să-și recapete echilibrul), după care aterizase pe burtă, pe bufet.

În dimineața aceea se mai pierduseră și trei platouri cu ouă și o halcă de șuncă.

Văzînd partea luminoasă a situației, cîinii nu fuseseră niciodată mai bine hrăniți.

Cum Hesslewhite fusese ales pentru apropierea de reședința Valentine, după nici nouăzeci de minute petrecute în trăsură, intrară pe alee și începură ultima, scurta parte a drumului.

-Copacii sînt frumos înfrunziți anul acesta. Și sper că trandafirii mamei tale sînt bine și ei, spuse mătușa Anna.

Harry dădu absent din cap, încercînd să măsoare timpul. Era încă după-amiază sau ziua intrase deja în seară? Dacă așa era, trebuia să-i invite la cină. Oricum, trebuia să-i invite în casă ; mătușa Anna vroia să-și salute sora. Dar dacă era după-amiaza tîrziu, ar fi fost invitați doar la ceai, ceea ce însemna că puteau intra și pleca fără să-i vadă tatăl lui.

Cina era o cu totul altă poveste. Sir Lionel insista întotdeauna să se îmbrace pentru cină. Aceasta era, îi plăcea să spună, marca unui gentleman. Și indiferent cît de mică era societatea lor la cină (nouăzeci și nouă la sută doar Sir Lionel, Lady Valentine și copiii care se aflau acasă), îi plăcea să joace rolul amfitrionului. Ceea ce însemna că perora o groază de istorioare și *bon mots*, doar că Sir Lionel avea tendința să uite poantele istorioarelor, iar « cuvintele » lui nu erau teribil de « alese ».

Ceea ce însemna o tăcere prelungită, penibilă, din partea familiei, care petrecea cea mai mare parte a cinei

pretinzînd că nu observa derapajele navei sau cînd paharul de vin al lui Sir Lionel se umplea din nou.

Din nou.

Şi din nou.

Şi apoi, fireşte, din nou.

Nimeni nu-i spunea vreodată să se oprească. La ce bun? Sir Lionel ştia că bea prea mult. Harry *pierduse* numărătoarea dăţilor cînd tatăl lui se întorcea spre el şi suspina « Şincer îmi pare rău. Şincer, şincer. Nu vreau să vă fac necazuri. Eşti un băiat bun, Harry. »

Dar asta nu rezolva nimic. Motivele, necunoscute, care îl făceau pe Sir Lionel să bea, erau mult mai puternice decît orice sentiment de vinovăţie sau de regret, ca să se poată opri. Sir Lionel nu nega amploarea dependenţei lui. Dar era, totuşi, complet lipsit de voinţă ca să facă ceva.

Ca şi Harry. Poate doar să-l lege pe tatăl lui de pat, ceea ce nu era pregătit să facă. Şi atunci nu-şi invita niciodată prietenii acasă, evita să fie acasă la ora cinei şi, acum că şcoala se terminase, număra zilele pînă cînd avea să plece la universitate.

Dar mai întîi trebuia să treacă peste vară. Sări din trăsură cînd aceasta se opri şi îi întinse apoi mîna mătuşii sale, să o ajute. Coborî şi Sebastian şi toţi trei intrară în salon, unde mama lui se migălea la lucrul ei de mînă.

-Anna ! Ce surpriză plăcută!, spuse ea, părînd gata să sară în picioare (dar fără s-o facă).

Anna se aplecă să o îmbrăţişeze, apoi se aşeză pe un scaun din faţa ei.

-M-am gîndit să-l aduc pe Harry acasă, de la şcoală.

-Ah, înseamnă că s-a terminat anul? şopti Katarina.

Harry zîmbi forţat. Îşi spuse că merita ignoranţa ei,

de vreme ce neglijase să-i spună că terminase cu şcoala, dar sincer, o mamă chiar nu trebuia să se gîndească la astfel de detalii?

Katarina se întoarse spre nepotul ei.

-Sebastian. Ai crescut.

-Se întîmplă, spuse Sebastian în zeflemea, zîmbindu-i cu zîmbetul lui obişnuit, cu jumătate de faţă.

-Dumnezeule Mare, în curînd o să fii un pericol pentru doamne, îi zîmbi ea înapoi.

Lui Harry îi veni să-şi dea ochii peste cap. Sebastian cucerise deja aproape toate fetele din satul de lîngă Hesslewhite. O fi avînd el un miros anume, pentru că fetele efectiv îi cădeau la picioare. Situaţia ar fi putut deveni stînjenitoare pentru Harry ; norocul lui era că nu *toate* fetele puteau dansa cu Sebastian. Şi Harry era mai mult decît fericit că se afla în imediata lui apropiere, cînd aerul se mai limpezea puţin.

-Nu va avea timp de aşa ceva, spuse Anna repede, am obţinut un brevet pentru el. Într-o lună pleacă.

-Intri în armată? Ce grozav, spuse Katarina întorcîndu-se surprinsă spre nepotul ei.

Sebastian ridică din umeri.

Interveni Harry.

-Mamă, doar ştii asta. Viitorul lui Sebastian a fost decis în urmă cu cîteva luni. Mătuşa Anna este preocupată de gîndul că Sebastian are nevoie de o influenţă bărbătească, de cînd a murit tatăl lui. Şi cum Sebastian nu poate moşteni un titlu sau avere, a fost de la sine înţeles că va trebui să-şi croiască singur un drum în viaţă.

Nimeni, nici măcar mama lui Sebastian, care credea că soarele răsare şi apune deasupra fiul ei, nu îi *sugerase*

măcar vreodată acestuia să ia în consideraţie şi varianta de a intra în rîndurile clerului.

Sebastian nu era foarte înnebunit de perspectiva de a-şi petrece următorul deceniu, sau pe aproape, luptînd împotriva lui Napoleon, dar aşa cum îi spusese lui Harry – ce altceva putea face? Unchiul lui, Contele de Newbury, îl detesta şi dăduse de înţeles, fără echivoc, că Sebastian nu se putea aştepta la nici un avantaj, în bani sau altfel, de la această legătură de rudenie.

-Poate că o să moară, sugerase Harry, cu toată sensibilitatea şi tactul unui tînăr de nouăsprezece ani.

Doar că era greu să-l ofensezi pe Sebastian, mai ales cînd era vorba despre unchiul lui. Sau despre unicul fiu al unchiului său, cel care va moşteni Newbury.

-Vărul meu este şi mai rău. A încercat să mă desfiinţeze chiar în Londra.

Harry simţi cum i se ridică sprîncenele, de şoc. Una era să-l detești pe un membru al familiei; dar era cu totul altceva să umileşti pe cineva în public.

-Ce ai făcut ?

Buzele lui Sebastian se arcuiră încet într-un zîmbet.

-Am sedus-o pe fata cu care vroia să se căsătorească.

Harry îi aruncă o privire care spunea că nu credea o iotă din ce spunea el.

-Mă rog, o lăsă Sebastian mai moale. Dar totuşi am sedus o pe fată pe care pusese el ochii.

-Şi fata cu care vroia să se însoare?

-Nu mai vrea să se mărite cu el! chicoti Sebastian.

-Dumnezeule Mare, Seb, ce ai făcut?

-Ah, nimic permanent. Nici măcar eu nu sînt atît de nebun încît să mă ating de fata unui conte. I-am ... i-am sucit doar capul, atîta tot.

Dar, așa cum spusese și mama lui, Sebastian nu va mai avea multe ocazii pentru încercări amoroase, nu, cu viața în armată, care îl aștepta. Harry încercase să nu se gîndească la plecarea lui ; Seb era singura persoană pe lumea asta în care avea încredere, totală și absolută.

El era singura persoană care nu îl dezamăgise niciodată.

Sigur, totul avea un sens. Sebastian nu era prost - de fapt, dimpotrivă - dar nu era potrivit pentru viața academică. Armata era o alegere cu mult mai bună pentru el. Și totuși, în timp ce stătea în salon, pe scaunul egiptean mult prea mic, Harry nu se putea împiedica să nu îi pară rău pentru el însuși. Ar fi preferat ca Sebastian să meargă la universitate împreună cu el, chiar dacă acesta nu ar fi fost cel mai bun lucru pentru Sebastian.

-Ce culoare va avea uniforma ta ? întrebă Katarina.

-Bleumarin, presupun, răspunse Sebastian politios.

-Ah, o să arăți grozav în bleumarin. Nu crezi, Anna ?

Anna încuviință din cap și Katarina adăugă :

-Așa cum ai arăta și tu, Harry. Poate că ar trebui să-ți cumpărăm și noi un brevet.

Harry clipi, surprins. Nimeni nu pomenise vreodată de armată, în discuțiile despre viitorul lui. El era fiul cel mai mare, cel care avea să moștenească titlul de baronet, casa și banii pe care tatăl lui nu-i va fi băut pînă la obștescul său sfîrșit. Prin urmare, el nu trebuia pus în calea pericolelor.

Și în plus de toate astea, el era unul dintre băieții de la Hesslewhite căruia *efectiv* îi plăcea să studieze. Fusese poreclit "profesorul", dar nu se supărase. Ce credea mama lui ? Îl cunostea *măcar* ? Sugera oare să intre în

-Ei, Harry nu poate deveni soldat. EL nu poate nimeri ținta nici de la doi pași, spuse Sebastian răutăcios.

-Nu e adevărat. E drept, nu sînt la fel de bun ca *el* - și-și întoarse brusc capul spre Seb – dar sînt mai bun decît toți ceilalți, izbucni Harry.

-Deci tu ești un trăgător bun, Seb ? întrebă Katarina.

-Cel mai bun.

-Și este și extrem de modest, mormăi Harry. Dar era adevărat. Sebastian era un trăgător înnebunitor de bun, iar armata va fi înnebunită să îl aibă, atîta vreme cît vor reuși să-l împiedice să seducă întreaga Portugalie.

Adică jumătate din Portugalia. Jumătatea feminină.

-Tu de ce nu-ți cumperi un brevet ? întrebă Katarina.

Harry se întoarse spre mama lui încercînd să-i citească expresia, încercînd să *o* citească. Era întotdeauna atît de ucigător de inexpresivă, ca și cum anii ar fi spălat încet orice îi dăduse caracterul, tot ce îi permitea să *simtă*. Mama lui nu avea opțiuni. Ea lăsa viața să se învîrtă în jurul ei, stînd impasibilă la toate, părînd dezintersată de orice.

-Eu cred că ți-ar plăcea armata, spuse ea calm și el se gîndi – *Oare mai formulase ea vreodată o astfel de declarație* ? Își exprimase ea vreodată o opinie privind viitorul lui, binele lui?

Oare așteptase doar momentul potrivit?

Katarina zîmbi așa cum o făcea întotdeauna – cu un oftat ușor, ca și cum efortul ar fi fost prea mare.

-Ți-ar sta splendid în bleumarin.

Apoi, întorcîndu-se spre Anna, o întrebă:

-Tu nu crezi ?

Harry deschise gura să spună – mă rog, să spună ceva. De îndată ce va ști ce anume. El nu își propusese să

intre în armată. El trebuia să meargă la universitate . Își cîștigase un loc la Pembrole College, în Oxford. Se gîndise că ar putea studia limba rusă. Nu prea folosise rusa de cînd murise Grandmère. Mama lui o vorbea, dar ei rar aveau conversații ca lumea în engleză, darămite în rusă.

La naiba, lui Harry îi lipsea bunica. Nu avea ea întotdeauna dreptate, nu era ea întotdeauna drăguță, dar te puteai întreține cu ea. Și îl iubise.

Oare ce ar fi vrut bunica să facă el ? se întrebă Harry. Cu siguranță că ar fi fost de acord cu plecarea lui la universitate, dacă asta ar fi însemnat să-și petreacă zilele adîncit în literatura rusă. Dar în același timp îi prețuia extrem de mult pe militari și adesea îl ironiza fățiș pe tatăl lui Harry că nu își servise niciodată țara.

Desigur, îl ironizase fățiș pe tatăl lui Harry pentru multe lucruri.

-Ar trebui să te gîndești la asta, spuse Anna. Sînt sigură că Sebastian ți-ar fi recunoscător pentru companie.

Harry îi aruncă lui Sebastian o privire disperată. Precis că el îi înțelegea nefericirea. Oare ce credeau ei? Că putea lua o astfel de decizie la un *ceai*? Că putea mușca dintr-un biscuit, că se putea gîndi o clipă și că putea decide da, bleumarinul *era* o culoare splendidă pentru o uniformă.

Dar Sebastian dădu doar ușor din umăr, așa cum făcea de obicei, semnul acela care spunea : *Ce pot spune eu ? Lumea asta este un loc nebun.*

Mama lui Harry își ridică ceașca la buze, dar dacă sorbise o înghițitură, înclinarea ceștii nu trăda asta. Și apoi, în timp ce cana cobora la locul ei, pe farfurioară,

o clipitură obișnuită, dar Harry știa ce însemna asta. Auzise pași. Pașii tatălui său. Ea îl auzea întotdeauna înaintea celorlalți. Poate că erau anii de practică, anii trăiți în aceeași casă, dacă nu chiar în aceeași lume. Abilitatea de a se preface că viața ei era alta decît era de fapt, se dezvoltase odată cu abilitatea de a anticipa mișcările soțului ei, în orice moment posibil.

Era mult mai ușor să ignori ceea ce nu vedeai cu adevărat.

-Anna! exclamă Sir Lionel intrînd și sprijinindu-se apoi de ușă. Și Sebastian ! Ce surpriză minunată. Ce mai faci, băiete?

-Foarte bine, sir, răspunse Sebastian.

Harry își studia tatăl intrînd în încăpere. Era greu de spus în ce fază se afla. Mersul nu-i era nesigur, dar își legăna mîinile într-un fel care nu îi plăcu lui Harry.

-Mă bucur să te văd, Harry, spuse Sir Lionel bătîndu-și fiul ușor pe braț, înainte de a se îndrepta spre bufet.

- Deci gata cu școala?

-Da, sir, spuse Harry.

Sir Lionel turnă ceva într-un pahar - Harry era prea departe ca să vadă ce anume - apoi se întoarse spre Sebastian cu un zîmbet amețit.

-Cîți ani ai acum, Sebastian? întrebă el.

- Nouăsprezece, sir.

La fel ca Harry. Îi despărțea doar o lună. El avea întotdeauna aceeași vîrstă ca Harry.

-Și tu îl servești cu *ceai*, Katy ? Ce-ți închipui tu? E un bărbat, acum.

-Ceaiul este cît se poate de potrivit, tată, spuse Harry aspru.

Sir Lionel se întoarse spre el surprins, ca și cum ar fi

uitat că se afla şi el acolo.

-Harry, fiule, ce plăcere îmi face să te văd.

Buzele lui Harry se strînseră, apoi se presară una de alta.

-Şi mie îmi face plăcere să te văd, tată.

Sir Lionel mai trase o duşcă bună din băutura lui.

-Înseamnă că ai terminat cu şcoala ?

Harry încuviinţă din cap, pronunţînd obişnuitul "Da, sir".

Sir Lionel se încruntă, apoi mai trase încă o duşcă.

-Deci ai terminat cu şcoala. Da ? Am primit o notificare de la Colegiul Pembroke, privind înscrierea ta. Sir Lionel se încruntă din nou, apoi clipi de cîteva ori şi ridică din umeri.

-Nu am ştiut că ai aplicat. .. Bună treabă.

-Nu mă duc acolo.

Cuvintele ieşiseră din gura lui Harry repede, surprinzîndu-l. Ce tot spunea? Firește că se va duce la Colegiul Pembroke. Asta era ce-şi dorea. Ce-şi dorise dintotdeauna. Îi plăcea să studieze. Îi plăceau cărţile. Îi plăceau cifrele. Îi plăcea să stea în bibliotecă, chiar dacă afară strălucea soarele şi Sebastian trăgea de el să iasă la rugbi. (Sebastian cîştiga întotdeauna ; în fond, în sudul Angliei nu prea era soare şi dacă puteai, chiar trebuia să ieşi afară. Fără a mai spune că Sebastian era diabolic de insistent, în totul).

Nu putea fi un alt băiat în Anglia mai potrivit pentru viaţa de universitar. Şi totuşi...

-Intru în armată.

Din nou cuvintele ieşiră singure, fără nici-un gînd conştient, implicat. Harry se mira singur de cuvintele rostite. Se întreba *de ce* spusese asta.

-Cu Sebastian? întrebă Ana.

Harry încuviință din cap.

-Cineva trebuie să aibă grijă de el, să nu se lase omorît.

Sebastian îl șfichiui cu privirea la o asemenea ofensă, dar era în mod evident mult prea încîntat de întorsătura lucrurilor ca să-i mai spună ceva. EL fusese întotdeauna ambivalent în ce privea viitorul lui în armată ; Harry știa că, în ciuda bravadei, ar fi fost ușurat să-și aibă vărul alături de el.

-Tu nu poți merge la război. Ești moștenitorul meu, interveni Sir Lionel.

Toată lumea din salon – toți patru, rudele lui – se întoarseră spre baronet cu diverse grade de surpriză. Fusese, mai mult ca sigur, singurul lucru rațional pe care l rostise de ani de zile.

-Îl ai pe Edward, spuse Harry scurt.

Sir Lionel bău, clipi și ridică din umeri.

-Da, așa este.

Era, mai mult sau mai puțin, ceea ce Harry se așteptase ca el să spună și totuși, adînc în stomac, simțea golul enervant al dezamăgirii. Sîcîitorul gol al dezamăgirii... Și al resentimentului.

Și al durerii.

- Un toast pentru Harry! spuse Sir Lionel jovial, ridicînd paharul. Nu părea să observe că nimeni altcineva nu-l acompania. Succes, fiule. Sir Lionel dădu peste cap paharul, ca să constate că nu și-l reumpluse.

-La naiba. Asta-i jenant, bombăni el.

Harry simți cum se prăbușește în scaun. Și în același timp, simți cum picioarele încep să-i trepideze, gata parcă să țîșnească. Să o ia la fugă.

-Cînd pleci? întrebă Sir Lionel, fericit de noua duşcă.

Harry se uită la Sebastian, care spuse prompt :

-Eu trebuie să mă prezint săptămîna viitoare.

-Înseamnă că şi eu la fel, îi spuse Harry. Şi desigur, voi avea nevoie de bani pentru acceptare.

-Desigur, spuse Sir Lionel, răspunzînd instinctiv tonului de comandă din vocea lui Harry.

-Da... mai adăugă el după o vreme, uitîndu-se în jos la licoare, apoi la soţia lui.

Aceasta se uita afară, pe fereastră.

-A fost o mare plăcere să vă văd pe toţi, spuse Sir Lionel. Îşi trînti paharul pe bufet şi o porni cu paşi mici spre uşă, împleticindu-se doar o singură dată.

Harry îl privea plecînd, simţindu-se ciudat de detaşat de această scenă. Sigur, îşi imaginase momentul şi înainte. Nu plecarea la armată, ci plecarea. Ştiuse dintotdeauna că va pleca la universitate în modul obişnuit, împachetîndu-şi lucrurile, punîndu-le în trăsura familiei şi plecînd. Dar imaginaţia lui se răsfăţase cu tot felul de plecări dramatice – totul, de la gesticulaţii violente, la priviri de gheaţă. Scenele lui favorite erau aruncarea sticlelor de pereţi. A celor scumpe. Cele aduse prin contrabandă din Franţa. Oare acum, cînd fiul lui îi va înfrunta pe cîmpul de luptă, tatăl său îi va mai susţine pe brotacii ăia de franţuzi cu achiziţiile lui ilegale?

Harry se uita la uşa pustie. În fond, ce mai conta ? El terminase aici.

Terminase. Cu locul acesta, cu familia aceasta, cu toate nopţile în care îşi ducea tatăl în pat, aşezîndu-l cu grijă pe o parte, astfel încît, în cazul în care ar vomita, cel puţin să nu se înece cu propria lui vomă.

Terminase.

Terminase.

Dar resimțea totul ca pe un mare gol, ca pe o cumplită tăcere. Plecarea lui nu era marcată prin ... nimic.

Și vor trebui ani ca să-și dea seama că fusese, de fapt, alungat.

CAPITOLUL UNU

"Se spune că și-a ucis prima soție"

Asta fusese suficient ca să o facă pe Lady Olivia Bevelstoke să înceteze să mai amestece în ceai.

-Cine ? întrebă ea, pentru că adevărul era că nu ascultase nimic.

-Sir Harry Valentine. Noul tău vecin.

Olivia se uită intens la Anne Buxton, apoi la Mary Cadogan, care aproba din cap.

-Cred că glumești, spuse ea, deși știa foarte bine că Anne nu ar glumi niciodată cu așa ceva. Bîrfa făcea parte din ea.

-Nu, chiar este noul tău vecin, precizâ Philomena Waincliff.

Olivia sorbi din ceai, mai mult ca să cîștige timp să-și mascheze expresia aceea de netulburată exasperare și neîncredere totodată.

-Trebuie să fie o glumă povestea asta cu uciderea cuiva, spuse ea, cu mai multă răbdare decît s-ar fi așteptat cineva din partea ei.

-Ah. Scuze, spuse Philomena ciugulind dintr-un biscuit.

-Dacă ar fi ucis pe cineva, ar fi fost acum la pîrnaie, sublinie Olivia.

-Nu, dacă nu au putut dovedi asta.

Olivia își îndreptă ușor privirea spre stînga ei unde, dincolo de un perete gros de piatră, dincolo de zece picioare de aer proaspăt de primăvară și de un alt perete gros, acesta din cărămidă, se afla, la sud de ea, locuința recent închiriată de către Sir Harry Valentine.

Celelalte trei fete îi urmară privirea, ceea ce o făcu pe Olivia să se simtă ridicol, pentru că toate se uitau acum într-un loc perfect gol de pe peretele salonului.

-Nu a ucis pe nimeni, spuse ea cu fermitate.

-De unde știi ? se repezi Anne.

Mary dădu din cap.

-Pentru că nu a ucis. Nu ar locui la o casă de mine, în Mayfair, dacă ar fi ucis pe cineva, spuse Olivia.

-Nu, dacă s-ar fi putut dovedi, repetă Anne.

Mary încuviință din cap.

Philomena mai ciuguli un biscuit.

Olivia reuși să-și miște puțin buzele. În sus, speră ea. Ca să nu se încrunte. Era ora patru după-amiaza. Fetele se aflau deja în vizită de o oră, sporovăind de una, de alta, bîrfind (firește) și discutînd despre ținutele lor pentru următoarele trei evenimente sociale. Se întîlneau adesea astfel, cam o dată pe săptămînă și Olivia se bucura de compania lor, chiar dacă lipsea din conversația acestora acea consistență care îi făcea plăcere, cînd se întîlnea cu cea mai bună prietenă a ei, Miranda, născută Cheever, acum Bevelstoke.

Da, Miranda se măritase cu fratele Oliviei. Ceea ce era un lucru bun. Un lucru minunat. Erau prietene de la naștere, iar acum vor fi surori pînă la moarte. Dar asta însemna și că Miranda nu mai era o doamnă nemăritată

care trebuia să facă tot felul de lucruri pe care le făceau doamnele nemăritate.

De-ale doamnelor nemăritate,
De Lady Olivia Bevelstoke, doamnă nemăritată

Să porţi culori pastelate
(şi să fii fericită că ai tenul potrivit pentru astfel de nuanţe)
Să zîmbeşti şi să-ţi păstrezi părerile pentru tine
(indiferent de succesul pe care l-ai putea avea)
Să faci ce-ţi spun părinţii să faci.
Să accepţi consecinţele cînd nu faci asta.
Să-ţi găseşti un soţ care să nu se sinchisească
Să-ţi spună ce să faci.

Nu era ceva neobişnuit pentru Olivia să formuleze astfel de ciudăţenii epigrafice, în mintea ei. Ceea ce poate explica de ce se surprindea atît de des că nu auzea ceea ce ar fi trebuit să audă.

Şi poate, de ce, de vreo două ori, spusese lucruri pe care ar fi trebuit să le păstreze pentru ea. Deşi, zău, trecuseră deja doi ani de cînd îl făcuse pe Sir Robert Kent grăsanul grăsanilor şi sincer, expresia fusese pe departe mult prea indulgentă faţă de alte epitete din mintea ei.

Dar lăsînd digresiunile deoparte, Miranda trebuia să facă acum lucruri de-ale doamnelor măritate, iar Oliviei tare i-ar fi plăcut să întocmească o listă, doar că nimeni (nici măcar Miranda, iar Olivia încă nu o iertase pentru asta), nu îi spunea ce anume fac doamnele nemăritate, în afară de faptul că nu mai trebuiau să poarte culori pastel, nu mai trebuiau să fie însoţite tot timpul şi, la

intervale rezonabile de timp, trebuiau să producă bebeluşi.

Olivia era cît se poate de sigură că mai existau şi alte lucruri, mai ales legate de această ultimă chestiune. Şi, ei bine, ori de cîte ori o întreba pe mama ei ceva despre asta, aceasta o ştergea imediat din încăpere.

Dar să revenim la Miranda. Ea dăduse naştere unui mic bebeluş – draga ei nepoată, Caroline, pentru care Olivia s-ar fi aruncat fericită chiar şi în lac, cu sau fără apă în el - iar acum aştepta să mai dea naştere unui prunc, ceea ce o făcea indisponibilă pentru taclalele de după-amiază. Şi cum Olivia *adora* taclalele – *pe lîngă* modă şi *pe lîngă* bîrfă – se pomeni petrecînd tot mai mult timp cu Anne, Mary şi Philomena. Doar că acestea, fără să fie vreodată maliţioase, deveneau adesea ridicole.

Ca acum.

-În fond, cine sînt acei *ei*? întrebă Olivia.

-Ei? se auzi ca un ecou vocea lui Anne.

-Ei. Cei care spun că noul meu vecin şi-a omorît logodnica.

Anne tăcu. Se uită la Mary.

-Tu mai ştii?

Mary scuturâ din cap.

-De fapt, nu. Poate Sarah Forsythe?

-Nu, interveni Philomena scuturînd din cap cu cea mai mare siguranţă. Nu a fost Sarah. Sarah s-a întors din Bath abia de două zile. Libby Lockwood, poate?

-Nu Libby. Mi-aş fi amintit dacă ar fi fost Libby, spuse Anne.

-Tocmai asta este. Nu ştiţi cine a spus-o. Nici una dintre noi nu ştie, spuse Olivia.

-Dar nu am inventat-o eu, spuse Anne uşor în defensivă.

-Nu am spus că ai inventat-o tu. Nu aş crede niciodată aşa ceva despre tine.

Era adevărat. Anne repovestea aproape tot ce se afirma în prezenţa ei, dar niciodată nu inventa lucruri. Olivia tăcu o vreme, adunîndu-şi gîndurile.

-Nu credeţi că este genul de zvon care trebuie verificat?

Trei priviri lipsite de expresie se îndreptară spre ea.

Olivia încercă o altă tactică.

-Măcar pentru propria voastră siguranţă. Dacă aşa ceva ar fi adevărat ...

-Înseamnă că tu crezi că este? o întrebă Anne pe un ton mai curînd de aserţiune.

-Nu. (*Dumnezeule Mare).* Nu cred. Dar dacă *ar fi aşa,* cu siguranţă că acest domn n-ar fi persoana cu care am vrea să avem de-a face.

Urmă o mică tăcere. Întreruptă în final de Philomena.

-Mama mi-a spus deja să-l evit.

-Tocmai de aceea - continuă Olga, simţindu-se oarecum de parcă s-ar fi împotmolit în noroi - tocmai de aceea ar trebui să ne asigurăm de veridicitatea acuzaţiei. Căci, dacă *nu* este adevărat ...

-Este un tip foarte bine. .. Da, *este,* o întrerupse Mary.

Olivia clipi des, încercînd să fie atentă.

-Eu încă nu l-am văzut.

-Se îmbracă numai în negru, spuse Mary aproape confidenţial.

-Eu l-am văzut în bleumarin, o contrazise Anne.

-Se îmbracă numai în culori închise, cedă Mary, aruncîndu-i lui Anne o privire iritată. Iar ochii lui – ah, efectiv te pot străpunge.

-Ce culoare au? întrebă Olivia, imaginîndu-şi tot felul de nuanţe interesante – roşu, galben, portocaliu ...

-Albaştri.

-Căprui, spuse Anne.

-Albastru-căprui. Dar sînt efectiv sfredelitori.

Anne încuviinţă din cap, neavînd nici o corecţie de făcut la această precizare.

-Şi părul? Ce culoare are? întrebă Olivia, convinsă că acesta era un detaliu de regulă trecut cu vederea.

-Brun închis, răspunseră cele două fete la unison.

-La fel de închis ca al meu? întrebă Philomena, arătînd cu degetul spre părul ei.

-Mai închis, spuse Mary.

-Dar nu negru. Nu chiar, spuse Anne.

-Şi este înalt, spuse Mary.

-Întotdeauna sînt aşa, spuse Olivia şoptit.

-Dar nu foarte. Mie una nu-mi plac tipii deşiraţi, continuă Mary.

-Nu se poate să nu-l fi văzut şi tu. Doar locuieşte alături, îi spuse Anne, Oliviei.

Oivia continuă şoptit:

-Nu cred că l-am văzut. A închiriat locuinţa la începutul lunii, iar vreme de o săptămînă eu am fost la petrecerea dată de familia Macclesfield.

-Cînd te-ai întors la Londra? întrebă Anne.

-Acum şase zile. Şi nici n-am ştiut că se află acolo un bărbat neînsurat.

Ceea ce, îşi dădu ea seama, implica faptul că *dacă* ar fi ştiut, ar fi încercat să afle mai multe despre el.

Şi ceea ce era probabil adevărat, doar că nu avea de gînd s-o recunoască.

Brusc, Philomena întrebă:

-Ştiţi ce am auzit?...Că l-ar fi bătut măr pe Julian Prentice.

-*Ce*? întrebară toate, în cor, de data aceasta.

-Şi o spui abia acum? adăugă Anne, îndoită.

-Mi-a spus fratele meu. El şi Julian sînt prieteni buni.

-Ce s-a întîmplat? întrebă Mary.

-Tocmai asta este partea pe care nu am înţeles-o prea bine. Robert a fost destul de vag, recunoscu Philomena.

-Bărbaţii nu-şi amintesc *niciodată* corect detaliile, spuse Olivia, gîndindu-se la fratele ei, Winston. Omul acesta efectiv, dar efectiv, nu făcea doi bani cînd venea vorba de o bîrfă.

Philomena încuviinţă din cap.

-Robert a venit acasă şi era într-o stare... Mai exact ... era foarte răvăşit.

Toate încuviinţară din cap. Toate aveau fraţi.

-Abia putea sta în picioare şi puţea pînă la cer – îşi vîntură Philomena mîna în faţa nasului – a trebuit să-l ajut să treacă de salon, ca să nu-l vadă mama.

-Înseamnă că acum îţi este îndatorat, spuse Olivia reflectînd, ca de obicei.

Philomena încuviinţă din cap.

-Se pare că au fost pe ici, pe acolo, făcînd ce-or fi făcînd bărbaţii, iar Julian era puţin cam, ăă ...

- Cherchelit? o ajută Anne.

-Aşa cum este el de obicei, interveni Olivia.

-Da. Aşa se pare, avînd în vedere starea în care era fratele meu cînd a venit acasă.

Philomena se opri, încreţindu-şi fruntea ca şi cum s-ar fi gîndit intens la ceva – dar fruntea i se descreţi la fel de repede şi continuă:

-Zicea că Julian nu făcuse nimic neobişnuit, dar dintr-o dată Sir Harry s-a repezit la el, trăgîndu-l de mîini şi de picioare.

- A curs sînge? întrebă Olivia.

-Olivia! o dojeni Mary.

-Este o întrebare pertinentă.

-Nu ştiu dacă a curs sînge, spuse Philomena oarecum categoric.

-Cu atîtea mădulare smulse? spuse Olivia.

-Dar are un ochi vînăt, continuă Philomena.

-Sir Harry? întrebă Anne.

-Julian Prentice. Poate că şi Sir Harry, nu ştiu. Nu l am văzut niciodată.

-Eu l-am văzut acum două zile. Nu avea nici un ochi vînăt, spuse Anne.

-Arăta cît de cît deteriorat? De sus pînă jos? insistă Olivia.

-Aproape. Mă rog, cămaşă albă şi cravată. Dar totuşi ... Mary îşi vîntură o mînă prin aer, ca şi cum efectiv nu putea concepe ideea.

-Ca şi cum ar fi în doliu.

-Poate că este. După logodnica lui, sări Anne.

-Cea pe care a ucis-o? întrebă Philomena.

-Nu a ucis pe nimeni! exclamă Olivia.

-De unde ştii? săriră toate celelalte trei, la unison.

Olivia ar fi răspuns, dar îşi dădu seama că de fapt nu ştia. Pînă în după-amiaza asta nici nu-l zărise pe tip şi nici măcar nu auzise despre el. Şi totuşi, bunul ei simţ funcţiona perfect. Uciderea unei *fiancée* suna prea mult a unul din romanele acelea gotice pe care le citeau întotdeauna Anne şi Mary.

-Nu-i nimic. Mă gîndeam doar, spuse ea, dîndu-şi seama că tăcea de ceva vreme

-La Sir Harry, spuse Anne, uşor ironic.

-Ce, mi s-a dat ocazia să mă gîndesc la altceva? bombăni Olivia.

-Şi, mă rog, la ce altceva te-ai fi gîndit? întrebă Philomena.

Olivia deschise gura să vorbească, apoi îşi dădu seama că habar n-avea ce ar fi putut spune.

-La orice. Aproape la orice, răspunse ea în final.

Dar curiozitatea îi fusese stîrnită. Iar curiozitatea Oliviei Frances Bevelstoke era, într-adevăr, ceva redutabil.

Fata din casa de la nord îl urmărea din nou. Făcea asta deja aproape tot timpul, de o săptămînă încoace. La început, Harry o ignorase cu desăvîrşire. Doar era fiica Contelui de Rudland, Dumnezeule Mare şi dacă nu, era cel puţin o rudă de-a lui – dacă ar fi fost o servitoare, cu siguranţă că pînă acum ar fi fost concediată pentru timpul petrecut la fereastră.

Şi nu era nici guvernanta. Contele de Rudland avea o soţie, sau cel puţin aşa i se spusese lui Harry. Şi nici o soţie nu ar fi acceptat în casă o guvernantă care să arate *astfel.*

Deci, aproape sigur, era fiica lui. Ceea ce însemna că nu avea nici un motiv să suspecteze că era altceva decît o domnişoară tipică de societate, genul care nu vedea nimic rău în a trage cu ochiul la vecini. Doar că ea îl pîndea deja de *cinci zile.* Iar dacă ar fi interesat-o doar linia hainei lui sau culoarea părului, pînă acum ar fi fost complet lămurită.

Fusese tentat să-i facă cu mîna. Să-şi lipească pe faţă un zîmbet vesel, uriaş şi să-i facă cu mîna. Asta ar fi pus stop pîndei ei. Doar că atunci nu ar mai fi aflat niciodată *de ce era* atît de interesată de el.

Ceea ce era de neacceptat. Harry nu putea niciodată accepta un „de ce" fără răspuns.

În plus, el nu se afla *suficient* de aproape de fereastra ei ca să-i vadă reacţia. Ceea ce anula varianta făcutului cu mîna. Dacă ea avea să se simtă jenată, el vroia să-i vadă expresia. Altfel, care ar mai fi fost distracţia?

Harry se aşeză înapoi la biroul lui, prefăcîndu-se că habar n-avea că ea îl spiona din spatele perdelelor. Avea de lucru şi trebuia să înceteze să se mai gîndească la blonda de la fereastră. Un mesager de la Cancelaria de Război îi lăsase, devreme în dimineaţa aceasta, un document cam lung, pe care trebuia să-l traducă imediat. Cînd convertea rusa în engleză, Harry urma întotdeauna aceeaşi rutină – mai întîi o citire rapidă, pentru a-şi face o idee generală, apoi o lectură mai atentă, examinînd documentul cuvînd cu cuvînt. Abia apoi, după această lectură atentă, lua tocul şi călimara şi începea să traducă.

Era o sarcină anevoioasă. Dar lui îi plăcea pentru că, să nu uităm, lui îi plăceau enigmele. Putea sta ore întregi în faţa unui document şi să-şi dea seama abia la apusul soarelui că nu mîncase nimic toată ziua. Dar nici măcar el, care era atît de îndrăgostit de munca asta, nu-şi imagina cum puteai să stai o zi întreagă *să urmăreşti* pe cineva traducînd documente.

Şi totuşi iat-o din nou acolo, la ferastra ei. Imaginîndu-şi probabil că se pricepea foarte bine să se ascundă, iar el era un idiot.

Zîmbi. Ce ştia ea. Poate că lucra el, Harry, în ramura plictisitoare a Cancelariei de Război – cea care se ocupa de hîrtii şi cuvinte, în loc de puşti, cuţite şi misiuni secrete – dar era bine antrenat. Petrecuse zece ani în armată, cei mai mulţi pe continent, unde un ochi vigilent şi un simţ ascuţit puteau făceau diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Observase, de exemplu, că ea avea obiceiul de a-şi da după ureche şuviţele de păr rebele, lungi. Şi pentru că uneori îl urmărea şi noaptea, ştia că atunci cînd îşi lăsa părul liber – toată masa aceea incredibilă, strălucitoare ca soarele – îi ajungea pînă la mijlocul spatelui.

Ştia că halatul ei era albastru. Şi, din păcate, fără formă.

Nu avea darul de a sta liniştită. Poate credea că da; nu era o agitată şi ţinuta ei era dreaptă. Dar ceva o trăda întotdeauna – o uşoară mişcare a degetelor, sau poate o mică mişcare a umerilor, cînd inspira adînc.

Şi, desigur, în momentul acela Harry nu putea să *nu* o observe. Ba mai mult, chiar îl făcea să se întrebe, stînd aşa, aplecat asupra coalei de hîrtie,de care parte din el era mai interesată? Pentru că asta făcuse el toată săptămîna.

Poate că ar trebui să anime puţin spectacolul. Sincer, aşa ceva ar trebui să facă. Fata asta trebuia să se plictisească de moarte.

Ce-ar fi să ia o îmbucătură de ceva şi să simuleze că s-a înecat? Ce-ar face ea atunci?

Da, *aceasta* ar fi o dilemă morală interesantă. Îşi puse o clipă tocul jos, gîndindu-se la diversele doamne din societate pe care le întîlnise de-a lungul timpului. Cum nu era foarte cinic, îşi spuse că cel puţin cîteva dintre ele ar fi încercat să-l salveze. Dar se îndoia că vreuna dintre

ele ar fi posedat talentele atletice necesare, ca să ajungă la timp pentru asta.

Mai bine să-şi mestece mîncarea cu atenţie.

Harry expiră adînc şi încercă să-şi reîntoarcă atenţia la munca lui. Tot timpul cît se gîndise la fata de la fereastră, ochii lui nu părăsiseră coala de hîrtie, dar nu citise un rînd, măcar. Nu lucrase *nimic*, în ultimele cinci zile. Se gîndea să tragă draperia, dar asta ar fi fost prea evident. Mai ales acum, la începutul după-amiezii, cînd soarele era sus, în plină strălucire.

Se uită înapoi la cuvintele din faţa lui, dar nu se putea concentra. Ea era tot acolo, tot uitîndu-se la el, închipuindu-se bine ascunsă după draperie.

De ce naiba îl urmărea?

Lui Harry nu-i plăcea asta. Ea nu avea cum să vadă la ce anume lucra el şi chiar dacă ar fi văzut, se îndoia că ştia alfabetul chirilic. Şi totuşi, documentele de pe biroul lui erau adesea delicate, uneori chiar de importanţă naţională. Dacă cineva îl spiona ...

Scutură din cap. Dacă cineva îl spiona, acea persoană nu ar fi fost fiica Contelui de Rudland, Dumnezeule Mare.

Şi dintr-o dată, în mod miraculos, fata dispăru. Mai întîi s-a întors, cu bărbia ridicată poate doar un centimertru, după care s-a îndepărtat. Auzise un zgomot; poate că o strigase cineva. Lui Harry puţin îi păsa. Era fericit că plecase. Trebuia să se apuce de lucru.

Îşi lăsă privirea în jos, termină jumătate din prima pagină, apoi:

-Bună dimineaţa, Sir Harry!

Era Sebastian, în mod clar într-o dispoziţie veselă.

Altfel nu i-ar fi spus *Sir Harry*. Harry nu-şi ridică privirea.

-Este după-amiază.

-Nu şi pentru cineva care se scoală la ora unsprezece.

Harry se luptă cu un oftat.

-Nu ai bătut la uşă.

-Niciodată nu bat.

Sebastian se prăvăli într-un fotoliu, aparent neobservînd cînd părul lui negru făcu acelaşi lucru –se prăvăli peste ochii lui.

-Ce faci?

-Lucrez.

-Lucrezi prea mult.

-Unii dintre noi nu au de moştenit proprietăţi şi titluri, remarcă Harry, încercînd să termine cel puţin încă o propoziţie pînă cînd Sebastian nu-i va solicita toată atenţia.

-Poate da... Poate nu, spuse Sebastian încet.

Asta era adevărat. Sebastian fusese întotdeauna al doilea la rînd, la moşteniri; unchiul lui, Contele de Newbury, nu avea decît un singur fiu, Geoffrey. Dar contelui (care tot mai credea despre Sebastian că era un cheltuitor, în ciuda celor zece ani în slujba Imperiului Majestăţii Sale) nu-i păsa de el. Existau puţine speranţe ca Sebastian să moştenească ceva. Geoffrey se căsătorise în timp ce Sebastian era în armată, iar soţia acestuia dăduse naştere la două fete, deci era clar că omul putea produce moştenitori.

Dar apoi Geoffrey contactase o febră şi murise. Şi de îndată ce devenise vizibil că văduva lui nu-şi mărea proporţiile şi prin urmare nu se întrezărea la orizont nici un tînăr moştenitor care să-i salveze titlul şi proprietăţile de la distrugere, adică de Sebastian Grey, de mult văduvul conte îşi luase asupra lui sarcina de a produce un

nou moştenitor al titlului, drept pentru care cutreiera acum Londra în căutarea unei neveste de cumpărat.

Ceea ce însemna că nimeni nu ştia exact ce era cu Sebastian. Fie era devastator de frumosul şi de fermecătorul moştenitor al unui vechi şi bogat titlu de conte, în care caz era, fără îndoială, cel mai mare premiu pe piaţa maritală, fie era devastator de frumosul şi de fermecătorul moştenitor a nimic, în care caz putea deveni cel mai cumplit coşmar al matroanelor din înalta societate.

Totuşi era invitat peste tot. Şi cînd venea vorba de societatea londoneză, aceasta nu avea nici un secret pentru el.

De aceea Harry ştia că va primi un răspuns cînd îl întrebă dacă Contele de Rudland avea o fiică.

Sebastian îl privi cu o expresie pe care cei mai mulţi ar fi interpretat-o drept plictisită, dar Harry ştia că de fapt însemna *tăntălăule*.

-Sigur că are, spuse Sebastian.

Chestia cu „tăntălăule", îşi spuse Harry, era implicită.

-De ce? întrebă Sebastian.

Harry aruncă scurt o privire spre fereastră, deşi ea nu era acolo.

-Este blondă?

-Mai mult ca sigur.

-Drăguţă?

Sebastian zîmbi.

-Mai mult decît atît, după cele mai înalte standarde.

Harry se încruntă. Ce naiba făcea fiica lui Rudland, de-l urmărea atît de strîns?

Sebastian căscă, neobosindu-se să-şi acopere căscatul nici cînd Harry îi aruncă o privire plină de dezgust.

-Există vreun motiv special pentru acest brusc interes?

Harry se duse la fereastră, uitîndu-se la fereastra *ei*, care, acum ştia, se afla la nivelul al doilea, a treia din dreapta.

-Mă urmăreşte.

-Lady Olivia Bevelstoke te urmăreşte, repetă Sebastian.

-Aşa o cheamă? spuse Harry şoptit.

-Nu te urmăreşte.

Harry se întoarse.

-Poftim?

Sebastian ridică nepolitios din umeri.

-Lady Olivia Bevelstoke nu are nevoie de tine.

-Nu am spus că are.

-Anul trecut a avut cinci cereri în căsătorie şi numărul s-ar fi dublat dacă ea nu ar fi oprit entuziasmul cîtorva domni înainte ca aceştia să se facă de rîs.

-Pentru cineva care pretinde că nu-l interesează societatea, ştii multe lucruri despre ea.

-Am pretins eu vreodată că nu mă interesează?... Mincinosul de mine, adăugă el atingîndu-şi bărbia, prefăcîndu-se că se gîndeşte.

Harry îi aruncă o privire scurtă, apoi se ridică şi se duse la fereastră, liber s-o facă acum, că Lady Olivia plecase.

-Ceva fascinant? spuse Sebastian în şoaptă.

Harry îl ignoră, mişcînd uşor capul mai spre stînga, nu că asta i-ar fi îmbunătăţit cine ştie ce unghiul de vedere. Totuşi, ea lăsase draperia mai în lături ca de obicei şi dacă soarele nu ar fi sclipit în geam, ar fi putut vedea foarte bine în camera ei. Cu siguranţă, cel mai bine de pînă acum.

-Este acolo? întrebă Sebastian, mimînd emoţia. Te urmăreşte în *clipa asta?*

Harry se întoarse şi îşi dădu ochii peste cap, văzîndu-l pe Sebastian mişcîndu-şi braţele în jur, făcînd cu degetele mişcări ciudate, ca şi cum ar fi încercat să îndepărteze o fantomă.

-Eşti un idiot, spuse Harry.

-Dar unul frumos, răspunse Sebastian revnind la poziţia trîntită. Şi teribil de fermecător. Ceea ce ce mă scoate din multe probleme, adăugă el.

Harry se întoarse, rezemîndu-se comod de canatul ferestrei.

-Cărui fapt îi datorez plăcerea?

-Tînjeam după compania ta.

Harry aştepta, răbdător.

-Am nevoie de bani? încercă Sebastian.

-Mult mai posibil, dar după cîte ştiu, marţea trecută i-ai uşurat punga lui Winterhoe cu o sută.

-Şi mai spui că nu te interesează bîrfele.

Harry ridică din umeri. El acorda atenţie numai lucrurilor care îl interesau.

-Şi au fost două sute, asta ca să ştii. Ar fi putut fi şi mai multe, dacă nu ar fi apărut fratele lui Winterhoe să-l scoată de acolo.

Harry nu comentă. Nu avea el cine ştie ce afecţiune pentru Winterhoe sau pentru fratele lui, dar asta nu îl împiedica să nu îl compătimească.

-Scuze, spuse Sebastian, interpretînd corect tăcerea lui Harry.

-Ce-ţi mai face frăţiorul?

Harry se uită în tavan. Fratele lui, Edward, era încă în pat, probabil dormindu-şi excesele din noaptea trecută.

-Continuă să mă deteste. Harry ridică din umeri. Singurul motiv pentru care Harry se mutase la Londra fusese acela de a-şi putea supraveghea fratele mai mic, iar Edward ura faptul că fusese obligat să se încline autorităţii lui.

-O să treacă el de faza asta.

-Te-ai înrăit zilele astea, sau te-ai băbit?

Harry simţi freamătul unui zîmbet.

-Mai curînd m-am băbit.

Sebastian se prăvăli mai mult în fotoliu şi schiţă o ridicare din umeri.

-Eu prefer să mă înrăiesc.

-Sînt unii care ar zice că nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, spuse Harry încet.

-Haide, haide, Sir Harry. Niciodată nu am corupt o fată inocentă, îl mustră Sebastian.

Harry îl aprobă din cap. În ciuda tuturor aparenţelor, Sebastian îşi conducea viaţa după un anumit cod etic. Nu era un cod pe care l-ar fi recunoscut mulţi, dar exista, era acolo, fără doar şi poate. Şi dacă a sedus vreodată o virgină, în mod sigur nu a făcut-o intenţionat.

-Am auzit că săptămîna trecută ai caftit pe cineva în bătaie, spuse Sebastian.

Harry scuturâ din cap, dezgustat.

-O să se facă bine.

-Nu asta am întrebat.

Harry se întoarse de la fereastră, cu faţa la Sebastian.

-De fapt, nu ai întrebat nimic.

-Mă rog, spuse Sebastian, pe un ton exagerat de concesiv. De ce l-ai cotonogit pe bietul băiat?

-Nu a fost aşa, spuse Harry iritat.

-Se spune că l-ai lăsat inconştient.

Harry scutură din cap, a dezgust.

-Asta a făcut-o singur. Era complet beat. Eu i-am dat un pumn, în față. Cel mult, i-am grăbit amnezia cu zece minute.

-Nu e genul tău să dai în cineva fără să fii provocat... chiar dacă a băut prea mult, spuse Sebastian încet.

Harry își încleștă maxiliarul. Nu era mîndru de episod, dar în același timp nici nu se putea convinge să-l regrete.

-Sîcîia pe cineva, spuse el încordat. Și atît.

Sebastian îl cunoștea prea bine ca să știe ce însemna asta. Dădu din cap gînditor, apoi oftă prelung. Harry înțelese din asta că abandonase subiectul și se întoarse la biroul lui, aruncînd o privire pe furiș, spre fereastră.

-Este acolo? întrebă brusc Sebastian.

Harry nu se prefăcu că nu pricepe.

-Nu.

Se așeză înapoi la birou, găsind locul unde rămăsese, în documentul lui rusesc.

-*Acum* este acolo?

Era remarcabil cît de repede devenea incomodă chestia asta.

-Seb ...

-Acum?

-*De ce* ai venit?

Sebastian se îndreptă o idee.

-Vreau să vii joi la muzicalul Smythe-Smith.

-De ce?

-*I-am promis cuiva că o să merg și ...*

-*Cui i-ai promis?*

-*Nu contează.*

-Contează pentru mine, dacă sînt forțat să merg.

-Bine atunci, este bunica mea. M-a înghesuit săptămîna trecută.

Harry mîrîi. Cu orice altă femeie, ar fi reuşit să scape. Dar o promisiune unei bunici ... asta trebuia ţinută.

-Înseamnă că o să mergi? întrebă Sebastian.

-Da, spuse Harry cu un oftat. Ura lucrurile astea, dar măcar la un muzical nu erai obligat să faci conversaţie politicioasă toată seara. Putea sta în scaunul lui fără să spună nimic şi dacă va părea plictisit, ei bine, la fel vor arăta şi ceilalţi.

-Excelent. Pot să ...

-Stai puţin.

Harry se întoarse bănuitor spre el.

-De ce ai nevoie de *mine*?

Pentru că zău, Sebastian nu părea omul care să se simtă stînjenit în societate.Sebastian se foi în fotoliu.

-Bănuiesc că va fi şi unchiul meu acolo.

-De cînd te sperie pe tine asta?

Seb îi aruncă o privire dezgustată.

-Nu mă sperie. Dar bunica se pare că vrea să încerce să astupe prăpastia şi ...ah, Dumnezeule, chiar contează asta? Mergi sau nu mergi?

-Sigur că merg.

Pentru că, într-adevăr, dacă Sebastian avea nevoie de el, Harry va fi acolo.

Sebastian se ridică şi orice îngrijorare avusese pînă atunci dispăru, înlocuită de obişnuita lui nonşalanţă.

-Îţi rămîn dator.

-Am încetat de mult să ţin socoteala.

Seb rîse.

-Mă duc să-ţi scol mezinul. Pînă şi eu cred că este o oră nefirească să zaci încă în pat.

-Eşti invitatul meu. Tu eşti singurul lucru legat de mine, pe care îl respectă Edward.

-Respectă?

-Admiră, rectifică Harry.

Edward îşi exprimase mai mult decît o dată mirarea că fratele lui – pe care îl considera plictisitor pînă peste poate – era atît de bun prieten cu Sebastian, pe care îşi dorea să-l imite întru totul.

Sebastian se opri în uşă.

-Mai există ceva de mîncat?

-Cară-te. Şi închide uşa după tine, da? spuse Harry.

Sebastian făcu întocmai, dar casa răsună de râsul lui. Harry îşi flexă degetele şi se uită la biroul lui, unde documentele ruseşti zăceau încă neatinse. Nu mai avea decît două zile ca să le predea. Slavă Domnului că fata – Lady Olivia – îşi părăsise camera.

Gîndindu-se la ea îşi ridică privirea, dar fără grija obişnuită, de vreme ce ştia că ea plecase.

Doar că nu era aşa.

Şi de data aceasta, era imposibil ca ea să nu-şi fi dat seama că el o văzuse.

CAPITOLUL DOI

Olivia se prăbuşi în patru labe, cu inima bubuind. O văzuse. Categoric, o văzuse. Citise asta în ochii lui, în acea rapidă întoarcere a capului. Dumnezeule Mare, ce explicaţie ar putea da ea? Domnişoarele bine crescute nu-şi spionează vecinii. Bîrfesc despre ei, le studiază linia hainelor şi calitatea trăsurilor, dar nu, şi repetă cuvîntul *nu,* îi spionează de la fereastră.

Chiar dacă se spune că vecinul este un posibil criminal.

Lucru pe care Olivia continua să nu-l creadă.

Totuşi, Sir Harry Valentine punea, în mod clar, ceva la cale. Comportamentul lui din această ultimă săptămînă nu a fost unul normal. Nu că Olivia ar fi putut pretinde că ştia ce anume era normal pentru *el,* dar avea şi ea doi fraţi. Ştia prin urmare ce fac bărbaţii în camerele lor de lucru.

Ştia, de exemplu, că majoritatea bărbaţilor *nu* stăteau în birourile lor zece ore zilnic, aşa cum părea s-o facă Sir Harry. Şi ştia că atunci cînd li se întîmpla totuşi să intre în biroul lor, o făceau de obicei ca să scape de insistenţele femeilor şi nu, aşa cum era cazul lui Sir Harry, să-şi petreacă timpul studiind insistent hîrtii şi documente.

Olivia şi-ar fi dat caninii şi poate un molar sau doi, să ştie ce se afla în acele documente. Cît era ziulica de lungă, zi de zi, el era acolo, la biroul lui, aplecat peste hîrtiile acelea. Uneori avea impresia că le copia.

Ceea ce nu avea sens. Bărbaţi ca Sir Harry angajau secretari pentru astfel de lucruri.

Cu inima încă bătînd-i repede, Olivia se uită în sus, studiind situaţia. Nu că o ajuta cu ceva să se uite în sus; fereastra continua să se afle acolo, deasupra ei şi zău, era cît se poate de firesc să ...

-Nu, nu, nu te mişca.

Olivia mormăi. Winston, fratele ei geamăn – sau, aşa cum îi plăcea să gîndească despre el, fratele ei mai mic, cu exact trei minute – stătea în dreptul uşii. Sau, mai exact, stătea rezemat cu degajare de tocul uşii, încercînd să pară mai şarmant decît îşi dedica el viaţa, să fie.

Ceea ce, trebuia să recunoască, nu era în cea mai bună gramatică, dar îl descria exact aşa cum era el. Părul blond al lui Winston se afla într-o dezordine studiată, cravata înnodată într-o doară şi da, cizmele lui erau de la Weston, dar oricine cu ceva minte putea vedea că era încă un mucos. De ce toate prietenele ei începeau să visesze cu ochii deschişi şi se prosteau dintr-o dată în prezenţa lui, ei bine, asta nu o să înţeleagă niciodată.

-Winston, mormăi ea, nedorind să-i ofere vreun alt cuvînd de confirmare a prezenţei lui.

Winston întinse o mînă înainte, cu palma spre ea.

-Stai. Încă o secundă, doar. Încerc să-mi imprim imaginea ta în minte.

Olivia se strîmbă la el şi se tîrî cu grijă de-a lungul peretelui, departe de fereastră.

-Ia să ghicesc ... Ai făcut băşici la ambele picioare.

Olivia îl ignoră.

-Tu şi Mary Cadogan scrieţi o nouă piesă de teatru. Tu joci rolul oii.

Niciodată nu meritase el, ca acum, o replică mai usturătoare, dar din păcate nici Olivia nu fusese mai puţin ca acum în situaţia de a găsi una.

-Dacă aş fi ştiut, aş fi adus o cravaşă de călărie.

Oliviei *aproape* că-i venea să-l muşte de picior.

-Winston?

-Da?

-Gura.

Winston rîse.

-O să te omor, îl anunţă ea ridicîndu-se în picioare. Înconjurase jumătate din lungimea camerei, deci Sir Harry nu avea cum s-o vadă aici.

-Cu copitele tale?

-Ah, încetează, spuse ea dezgustată. Apoi văzu că el înainta în cameră.

-Pleacă de la fereastră!

Winston îngheţă, apoi se întoarse în loc să se uite la ea. Avea sprîncenele arcuite întrebător.

-Întoarce-te ... Încet, încet ...

El simulă o mişcare înainte.

Oliviei îi îngheţă inima.

-Winston!

Winston se întoarse în loc, cu mîinile în şolduri.

-Zău, Olivia, ce faci aici?

Olivia înghiţi. Nu avea cum să evite să-i spună *cîte* ceva. O văzuse tîrîndu-se în patru labe prin cameră, ca o idioată. El aştepta o explicaţie. Cerul îi era martor că i-ar fi dat una, dacă poziţiile lor ar fi fost inversate.

Doar că nu putea să-i spună *adevărul*. Sigur că mai exista şi o altă explicaţie pentru comportamentul ei.

Motive pentru: De Ce Aş Merge De-a Buşilea
Prin Cameră
Şi De Ce Trebuie Să Evit Fereastra.

Nu. Nu avea nici unul.

-Este vecinul nostru, spuse Olivia decizîndu-se pentru adevăr, de vreme ce tot nu avea altă variantă.

Capul lui Winston se întoarse spre fereastră. Încet şi cu tot sarcasmul pe care-l putea transmite o mişcare în laterală a capului.

Ceea ce, trebui Olivia să recunoască, era ceva, în interpretarea unui Bevelstoke.

-Vecinul nostru. Avem unul? spuse Winston.

-Sir Harry Valentine. A închiriat casa în timp ce tu erai în Gloucestershire.

Winston confirmă încet din cap.

-Iar prezenţa lui în Mayfair te-a făcut să mergi în patru labe ... pentru că ...

-Îl urmăream.

-Pe Sir Harry!?

-Da.

-Stînd în genunchi.

-Fireşte că nu. M-a văzut şi ...

-Şi acum îşi închipuie că eşti o nebună.

-Da. *Nu*! Nu ştiu. N-am de unde să ştiu ce gîndeşte el, spuse Olivia furioasă.

Winston ridică dintr-o sprînceană.

-Stînd în faţa dormitorului lui, pe care îl ...

-Este *biroul* lui, i-o tăie ea încinsă.

-Pe care simţi nevoia să-l spionezi pentru că ...

-Pentru că Anne şi Mary au spus că ... Olivia se întrerupse, conştientă că dacă i-ar fi spus de ce anume îl spionează pe Sir Harry, ar fi părut şi mai proastă decît pînă acum.

-Ah, nu, nu te întrerupe acum. Dacă Anne şi Mary au spus-o, atunci eu trebuie în mod *categoric* să ştiu.

Olivia se încruntă, preocupată.

-Bine. Dar nu trebuie să mai spui cuiva.

-Voi încerca să nu repet nimic din ce-au spus ele, promise el cu sinceritate.

-*Winston*.

-Nu o să spun un cuvinţel. Şi Winston îşi ridică mîinile în semn de capitulare.

Olivia încuviinţă scurt, din cap.

-Pentru că nici măcar nu este adevărat.

-Asta ştiu deja, avînd în vedere sursa.

-Win ...

-Ah, haide, Olivia. Ştii prea bine că nu trebuie să crezi nimic din ce-ţi spun ele două.

Olivia simţi nevoia să le apere.

-Nu sînt chiar aşa de rele.

-Cîtuşi de puţin, conveni el, doar că le lipseşte abilitatea de a discerne între adevăr şi ficţiune.

Avea dreptate, dar erau prietenele ei iar *el* era enervant, aşa că nu avea de gînd să-i dea satisfacţie. Îi ignoră deci afirmaţia şi continuă:

-Vorbesc serios, Winston. Trebuie să păstrezi secretul.

-Îţi dau cuvîntul meu, spuse el părînd aproape plictisit de toată povestea.

-Ce spun acum, în camera asta ...

-Rămîne în camera asta, termină el.

-Bine. Anne şi Mary ziceau că au auzit că Sir Harry şi-ar fi ucis logodnica – nu, nu mă întrerupe, nici eu nu cred asta – dar apoi am început să mă gîndesc... de unde poate porni un asemenea zvon?

-De la Anne Buxton şi Mary Cadogan, răspunse Winston.

-Ele nu lansează niciodată zvonuri. Ele doar le împrăştie.

-O diferenţă capitală.

Olivia simţea la fel, dar acesta nu era nici locul, nici momentul să fie de acord cu fratele ei.

-Noi ştim că el este un tip irascibil, continuă ea.

-Ştim? De unde?

-Nu ai auzit de Julian Prentice?

-Ah, asta era. Winston îşi dădu ochii peste cap.

-Ce vrei să spui?

-Abia dacă l-a atins. Julian era atît de dus de băutură, încît şi o pală uşoară de vînt l-ar fi trîntit la pămînt.

-Dar Sir Harry *a dat* în el.

Winston mătură aerul cu mîna.

-Presupun.

-De ce?

Winston ridică din umeri, apoi îşi încrucişă braţele.

-De fapt, nimeni nu ştie cu adevărat. Sau cel puţin nimeni nu spune. Dar opreşte-te o clipă – ce au toate astea de a face cu tine?

-Eram curioasă, recunoscu ea.

Chiar că suna prosteşte, dar acesta era adevărul. Şi oricum, nu se putea pune într-o situaţie *mai* jenantă decît se pusese deja, în după-amiaza aceasta.

-Erai curioasă pentru ce anume?

Olivia îşi întoarse repede capul spre fereastră.

-Pentru el. Nici măcar nu ştiam cum arată. Şi da - continuă ea decisă, oprind întreruperea pe care o vedea formîndu-se pe buzele lui - ştiu că felul în care arată nu spune nimic dacă a ucis pe cineva sau nu, dar nu m-am putut abţine. Locuieşte chiar alături.

Winston îşi încrucişă braţele.

-Şi îţi faci griji că se poate furişa aici ca să-ţi taie beregata?

-Winston!

Winston rîse.

-Iartă-mă, Olivia, dar trebuie să recunoşti că este lucrul cel mai absurd ...

-Dar *nu este* - spuse ea grav – *A fost.* Cu asta sînt de acord. Dar apoi... am început să-l urmăresc şi crede-mă, Winston, este ceva foarte ciudat cu omul acesta.

-După cele constatate de tine în ultimele ... De cît timp îl spionezi?

-De cinci zile.

-De cinci zile?

Şi dusă a fost expresia aristocrat-plictisită, înlocuită acum de o gură căzută a neîncredere.

-Dumnezeule Mare, Olivia, tu nu ai altceva mai bun de făcut cu timpul tău?

Olivia încercă să nu pară jenată.

-Se pare că nu.

-Şi el nu te-a văzut? În tot acest timp?

Olivia spuse, minţind cît se poate de bine:

-Nu. Şi nu vreau să mă vadă. Din cauza asta m-am îndepărtat de-a buşilea de la fereastră.

Winston se uită la fereastră. Apoi din nou la ea,

mişcîndu-şi încet şi cu mult scepticism, capul.

-Foarte bine. Şi ce anume ai observat la noul nostru vecin?

Olivia se prăbuşi într-un fotoliu din partea cealaltă a încăperii, suprinsă de cît de mult dorea să-i vorbească despre descoperirile ei.

-*Bine*. În cea mai mare parte a timpului, pare cît se poate de firesc.

-Şocant.

Olivia se încruntă.

-Vrei sau nu să-ţi povestesc? Pentru că nu o să continui, dacă tu nu faci decît să rîzi de mine.

El îi făcu semn cu mîna să continue.

-Petrece neobişnuit de mult timp la biroul lui.

Winston încuviinţă din cap.

-Un semn clar al unor intenţii criminale.

-Cînd a fost ultima oară cînd ai stat *tu* la birou? îi aruncă ea înapoi.

-Punct ochit, punct lovit.

-Şi, continuă ea cu o considerabilă emfază, cred că îi place să se deghizeze.

Asta îi atrase atenţia lui Winston.

-Să se deghizeze?

-Da. Uneori poartă ochelari, alteori, nu. Şi de două ori a purtat o pălărie extrem de bizară. În casă.

-Nu pot crede că stau şi ascult prostiile astea.

-Cine poartă pălărie în casă?

-Ai înnebunit. Asta e singura explicaţie.

-Mai mult, se îmbracă numai în negru.

Olivia îşi aminti de comentariile Annei, de la începutul săptămînii.

-Sau bleumarin. Nu că ar fi ceva dubios în *asta*. Olivia

ştia că dacă nu ar fi spus chiar ea acest lucru, poate că ea însăşi s-ar fi considerat o idioată. Întreaga aventură suna într-adevăr ca o prostie inutilă, povestită atît de simplu.

Oftă.

-Ştiu că sună ridicol, dar crede-mă, ceva nu este cum trebuie, cu omul acesta.

Winston o privi cîteva clipe, înainte de a spune:

-Olivia, ai prea mult timp liber. Deşi ...

Ştia că el lăsase intenţionat cuvintele să treneze, dar ştia şi că nu va fi în stare să reziste momelii.

-Deşi ce?

-Da, trebuie să recunosc că asta demonstrează o tenacitate necaracteristică ţie.

-Ce vrei să spui?

Privirea pe care i-o aruncă avea în ea condescendenţa care numai unui frate îi poate reuşi.

-Trebuie să recunoşti că nu ai reputaţia de a duce lucrurile pînă la capăt.

-Nu este adevărat!

Winston îşi încrucişă braţele.

-Ce zici despre macheta cateralei St. Paul, la care lucrai?

Oliviei îi pică falca şi gîfîi, cu gura căscată. Nu-i venea *să creadă* că el se folosea de asta ca exemplu.

-*Cîinele* mi-a dărîmat-o!

-Îţi aminteşti de jurămîntul acela de a-i scrie bunicii în fiecare săptămînă?

-Tu eşti mai rău ca mine, aici.

-Ah, dar eu nu am promis niciodată străduinţă. Şi nici nu m-am apucat vreodată de pictură sau de vioară.

Olivia îşi făcu mîinile pumn. Deşi nu luase mai mult de şase lecţii de pictură, sau una de vioară. Şi asta pentru

că fusese groaznică la amîndouă. Şi atunci, cine ar vrea să se chinuiască în neştire cu ceva pentru care nu are talent?

-Noi vorbeam despre Sir Harry, spuse ea printre dinţi.

Winston zîmbi uşor.

-Într-adevăr.

Olivia se uită la el. Mai avea încă expresia aceea – o parte îngîmfare, două părţi doar pură plictiseală. Îi făcea mult prea multă plăcere să o tachineze.

Dintr-o dată plin de solicitudine, Winston spuse:

-Foarte bine. Spune-mi ce este atît de în neregulă cu Sir Harry Valentine?

Olivia aşteptă puţin, apoi spuse:

-L-am văzut de două ori aruncînd în foc hîrtii peste hîrtii.

-De două ori m-am *văzut pe mine făcînd* acelaşi lucru. Ce te aştepţi să facă un om cu hîrtiile de care nu mai are nevoie? Olivia, tu ...

-Era *felul* în care făcea asta.

Winston păru că vrea să răspundă ceva, dar nu-şi găsea cuvintele.

-Le-a azvîrlit. Le-a azvîrlit! Cu o furie nebună.

Winston începu să scuture din cap.

-Apoi s-a uitat peste umăr ...

-Într-adevăr l-ai pîndit timp de cinci zile.

-Nu mă întrerupe –izbucni Olivia, apoi continuă dintr-o suflare – s-a uitat peste umăr ca şi cum ar fi auzit pe cineva venind pe hol.

-Ia să ghicesc ... Da, cineva *chiar* venea pe hol.

-Da! spuse Olivia înnebunită. Valetul lui a intrat *exact atunci*. Cel puţin cred că era valetul lui. Oricum, a fost cineva.

Winston o privi intens.

Şi cealaltă dată?

Cealaltă dată?

Cînd şi-a ars hîrtiile.

Ah, da ... atunci a făcut-o cît se poate de firesc.

Winston o privi cîteva clipe, apoi spuse:

Olivia,trebuie să încetezi să-l spionezi pe omul acela.

Dar ...

Winston ridică mîna.

Indiferent ce crezi tu că ar fi Sir Harry. Crede-mă, te înşeli.

L-am mai văzut îndesînd bani într-o pungă.

Olivia, eu îl *cunosc* pe Sir Harry Valentine. Este cît se poate de normal.

Îl cunoşti? Şi o lăsase să se poarte ca o idioată.

Winston se corectă:

-Mă rog, nu-l cunosc personal. Dar îl cunosc pe fratele lui. Am fost împreună la universitate. Şi ştiu despre Sir Harry. Dacă-şi arde hîrtiile, înseamnă că-şi face curat pe birou.

-Şi pălăria? Winston, avea pene!

Olivia îşi aruncă braţele în aer şi le agită în jur, încercînd să ilustreze toată hidoşenia.

-Un adevărat penaj, ce mai!

-Asta nu-mi pot explica. Winston ridică din umeri, apoi zîmbi.

-Dar mi-ar plăcea s-o văd.

Olivia se încruntă, de vreme ce era cea mai puţin infantilă reacţie care-i trecu prin cap.

Winston îşi încrucişă braţele şi spuse:

-Să continuăm deci... Sir Harry nu are nici o logodnică.

-Bine, dar ...

-Şi nu a avut niciodată vreuna.

Ceea ce susţinea opinia Oliviei că tot tam-tam-ul nu erau decît vorbe aruncate-n vînt, dar era enervant că Winston era acela care să dovedească asta. Dacă, într-adevăr, *o putea* dovedi; Winston nu prea era omul care să aibă atîta autoritate.

Winston spuse, pe un ton mult prea neutru:

-Ah, apropo, presupun că mama şi tata nu sînt la curent cu recentele tale investigaţii.

Ah, ce şopîrliţă mai era.

-Ai spus că nu o să divulgi nimic, îi aruncă Olivia acuzator.

-Am spus că nu voi spune nimic despre prostiile debitate de Mary Cardigan şi Anne Buxton. Dar n-am pomenit nimic despre nebunia asta *a ta.*

-Winston, ce vrei? spuse Olivia printre dinţi.

O privi direct în ochi.

-Joi o să mă îmbolnăvesc. Să nu mă contrazici.

Olivia răsfoi în minte calendarul monden. Joi ... Joi .. .Muzicalul Smythe-Smith.

-Ah, nu, nu o să faci asta! strigă Olivia repezindu-se spre el.

Winston îşi făcu vînt cu mîinile, în dreptul capului.

-Ştii, urechile mele delicate.

Olivia încercă să găsească o ripostă potrivită şi fu teribil de dezamăgită că nu găsi decît:

-Tu ... tu ...

-În locul tău, eu nu aş veni cu ameninţări.

Winston îi aruncă un zîmbet victorios.

-Ciudat cum lumea nu funcţionează niciodată aşa.

-Winston!

El încă mai rîdea, în timp ce ieşea pe uşă.

Olivia îşi permise doar cîteva momente să se lase copleşită de enervare înainte de a decide că da, *mai bine* se va duce la musicalul Smythe-Smith fără fratele ei. Singurul motiv pentru care şi l-ar fi dorit acolo ar fi fost să-l vadă suferind, dar era sigură că va găsi ea altceva cu care să-şi atingă obiectivul. În plus, dacă Winston ar fi acolo şi ar fi obligat să stea liniştit în timpul spectacolului, în mod sigur că s-ar distra torturînd-o *pe ea*. Anul trecut aproape că-i făcuse o gaură în coaste, tot înghiontind-o, iar cu un an înainte ...

În sfîrşit, ajunge să spunem că răzbunarea Oliviei inclusese un *ou stricat şi* pe trei dintre prietenele ei, toate convinse că el se îndrăgostise la disperare de ele. Dar ea tot nu era convinsă că răzbunarea o făcea chit cu el.

Aşa încît, serios, era cel mai bun lucru că el nu va fi acolo. Şi oricum, ea avea griji mult mai presante decît fratele ei geamăn.

Încruntîndu-se, îşi întoarse privirea înapoi spre fereastra dormitorului ei. Fireşte, era închisă; ziua nu era atît de bună încît să încurajeze aerul proaspăt. Dar draperiile erau date în lături iar geamul liber o tenta şi o tachina. Din poziţia ei ferită, din partea îndepărtată a încăperii, putea vedea doar cărămida zidului exterior şi poate o aşchie de geam de la o altă fereastră – nu a biroului lui. Dacă s-ar întoarce puţin şi dacă n-ar fi lumina asta intensă...

Îşi miji ochii.

Îşi mută scaunul puţin mai la dreapta, încercînd să evite lumina strălucitoare.

Îşi întinse gîtul.

Apoi, înainte de a avea timp să se gîndească, se lăsă înapoi la podea, împingînd cu piciorul stîng uşa, închizînd-o. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Winston s-o vadă din nou în patru labe.

Începu să înainteze încetişor, întrebîndu-se ce naiba credea că face – nu zău, chiar o să se ridice cînd va ajunge la fereastră, ca şi cum ar fi spus *am căzut şi acum tocmai mă ridic?*

Ah, da, asta ar avea sens.

Şi apoi îşi dădu seama că în panica ei efectiv nu se gîndise că şi el s-ar putea întreba de ce căzuse la pămînt. O văzuse – de asta era sigură – după care ea se prăbuşise.

Se prăbuşise. Nu se întorsese, nu se îndepărtase ci se prăbuşise. Ca un bolovan.

Oare el se uita acum în sus, la fereastra ei, întrebîndu-se ce se întîmplase cu ea? Oare îşi imagina că i se făcuse rău? Ar putea chiar veni la ea acasă, să se intereseze de sănătatea ei?

Inima Oliviei începu să alerge. Jena ar fi efectiv de neimaginat. Winston nu s-ar mai opri o săptămînă din rîs.

Nu, nu, se asigură ea, el nu ar crede că i se făcuse rău. Fusese doar neîndemînatică. Iar asta însemna că va trebui să se ridice în picioare, să se plimbe prin cameră şi să arate că era perfect sănătoasă.

Şi poate că ar trebui chiar să-i facă cu mîna, de vreme ce ea ştia că el ştia că ea ştia că o văzuse.

Se opri, gîndindu-se puţin la asta. Era numărul corect de *ştia*?

Dar, una peste alta, aceasta era prima oară că el o văzuse la fereastră. Habar n-avea că ea îl pîndea de cinci zile. De asta era sigură. Deci, chiar că el nu avea motive să fie suspicios. Doar se aflau la Londra, pentru numele

lui Dumnezeu. Cel mai populat oraş din Britania. Oamenii se vedeau unii pe ceilalţi la fereastră, tot timpul. Singurul lucru care scîrţîia în această întîlnire era că ea se comportase ca cea din urmă proastă şi nu l-a salutat cînd a văzut-o.

Trebuia să-l salute cu mîna. Trebuia să zîmbească, de parcă i-ar fi spus – *nu e amuzantă toată povestea asta?*

Putea face asta. Uneori se simţea ca şi cum toată viaţa ei ar fi fost un zîmbet şi un salut cu mîna şi impresia că totul era atît de amuzant. Ştia cum să se poarte în orice situaţie în societate şi oare ce era asta, dacă nu – deşi neobişnuită – tot o situaţie de societate?

Unde Olivia Bevelstoke strălucea.

Se tîrî într-o parte a cameri, ca să se poată ridica fără să fie văzută de el. Apoi, ca şi cum nimic n-ar fi fost greşit, se îndreptă spre fereastră, paralel cu peretele exterior, uitîndu-se ostentativ la un punct deasupra ei, ca şi cum şi-ar fi văzut de treburile ei în dormitor.

Apoi, exact la momentul potrivit, se va uita într-o parte, ca şi cum ar fi auzit un ciripit, sau poate o veveriţă şi ca din întîmplare se va uita afară pe fereastră, pentru că asta *s-ar întîmpla* într-o astfel de situaţie şi apoi, cînd îşi va întrezări vecinul, îi va zîmbi, doar uşor, în semn de recunoaştere. Ochii ei vor etala o mică scînteiere de surpriză şi atunci îşi va flutura mîna, în chip de salut.

Ceea ce şi făcu. Perfect. Dar persoanei greşite.

Iar acum, valetul lui Sir Harry o va crede o imbecilă absolută.

CAPITOLUL TREI

Mozart, Mozart, Bach (bătrînul), din nou Mozart.

Olivia se uită în jos, la programul muzicalului anua Smythe-Smith, jucîndu-se leneş cu colţul acestuia, pîni cînd îl şifonă. Totul aidoma anului trecut, doar că l violoncel părea să fie o altă fată. Ciudat. Olivia îşi muşc buza, gîndindu-se la asta. Cîte verişoare Smythe-Smit puteau fi? Potrivit Philomenei, care aflase asta de la so ei mai mare, cuartetul de coarde Smithe-Smith concert încă din 1807. Şi totuşi, fetele din cuartet nu reuşea niciodată să depăşească vîrsta de douăzeci de an Întotdeauna exista o alta care aştepta în culise.

Bietele de ele. Olivia presupunea că toate era obligate să fie muzicale, fie că le plăcea sau nu. Nu păre să fie criză de violonceliste şi Doamne iartă-mă, dou dintre fete lăsau impresia că erau prea firave ca să-ş poată duce instrumentul.

Instrumente Muzicale La Care Mi-ar Plăcea Să Cînt Dacă Aş Avea Talent.
De Lady Olivia Bevelstoke

Flaut
Picolo
Tuba

Era bine să alegi ceva neașteptat, din cînd în cînd. Iar tuba putea fi folosită și ca armă.

Instrumentele muzicale la care în mod sigur *nu* ar dori să cînte, includeau toate varietățile cu coarde, deoarece, chiar dacă ar reuși să depășească meritele verișoarelor Smythy-Smith (legendare pentru concertele lor, din toate motivele greșite), tot ar suna ca o vacă pe moarte.

Încercase o dată vioara. Mama ei a trebuit să i-o îndepărteze din casă.

Dacă se gîndea bine, Olivia era și destul de rar invitată să cînte.

Mă rog, poate că avea alte talente. Putea picta oricînd o acuarelă peste medie și rar i se întîmpla să ducă lipsă de conversație. Și cum nu era muzicală, cel puțin nimeni nu o forța să se urce pe scenă, o dată pe an, să ciomăgească urechile imprudenților.

Sau nu chiar atît de imprudenți. Olivia se uită în jur. Îi recunoscu aproape pe toți – precis că toți știau la ce se așteaptă. Concertul Smythe-Smith devenise un ritual anual. Trebuia să participi, altfel ...?

Ei da, asta era o întrebare bună. Probabil, fără răspuns.

Olivia se uită din nou în program, deși îl mai citise de trei ori. Avea culoarea smîntînii și nuanța părea să se topească în mătasea galbenă a fustelor ei. Ar fi vrut să se îmbrace cu noua ei rochie din catifea albastră, dar apoi și-a spus că o culoare mai veselă ar da mai bine. Mai veselă și mai tulburătoare. Totuși, își spuse ea încruntîndu-se la ținuta ei, galbenul nu se dovedea cîtuși de puțin tulburător și nu mai era atît de sigură nici că îi plăcea dantela de la margini și ...

-Este aici.

Olivia îşi ridică ochii din program. Mary Cadogan stătea în faţa ei – nu, acum se aşezase, ocupînd locul pe care Olivia ar fi trebuit să-l reţină pentru mama ei.

Olivia era gata să întrebe cine, dar Smythe-Smith începură să-şi încălzească instrumentele.

Se înfioră, apoi tresări, apoi făcu greşeala de a se uita spre scena improvizată, ca să vadă ce anume putea scoate sunetul acela nefericit. Nu reuşi să-i găsească sursa, dar expresia nefericită de pe chipul violonistei a fost suficientă să o facă să-şi mute privirea.

Vocea lui Mary deveni imperioasă.

-M-ai auzit? Este aici. Vecinul tău.

La privirea goală a Oliviei, Mary efectiv sîsîi:

-Sir Harry Valentine!

-Aici? Olivia se răsuci instantaneu în scaun.

-Nu te uita!

Şi se răsuci la loc.

-De ce a venit? şopti ea.

Mary se foi în rochia ei din muselină de culoarea lavandei, care părea la fel de neconfortabilă pe cît arăta.

-Nu ştiu. Probabil că a fost invitat.

Asta *trebuia* să fie adevărat. Nimeni, în deplină facultate mintală nu ar fi participat la concertul Smythe-Smith neinvitat. Era, folosind expresia cea mai delicată, un atac asupra simţurilor.

Oricum, asupra unuia dintre simţuri. Poate că pentru un surd ar fi fost o seară frumoasă.

Ce căuta Sir Harry Valentine aici? Olivia îşi petrecuse ultimele trei zile cu perdelele trase, evitînd cu asiduitate orice fereastră din partea de sud a casei Rudland. Dar nu se aşteptase să-l vadă *în lume*, de vreme ce ştia foarte

bine că Sir Harry Valentine nu ieşea în lume.

Şi în mod clar, oricine petrecea atîta timp ca el cu tocul, cerneala şi hîrtia, avea suficientă inteligenţă să ştie că atunci cînd *decidea* să iasă, existau opţiuni mai bune decît concertul Smythe-Smith.

-O mai fi asistat vreodată la aşa ceva? întrebă Olivia din colţul gurii, rămînînd cu capul orientat spre faţă.

-N-aş crede, şopti Mary, şi ea cu privirea tot în faţă. Se aplecă apoi uşor spre Olivia, pînă cînd umerii lor aproape că se atinseră.

-De cînd a venit aici, a fost la două baluri.

-La Almack?

-Niciodată.

-La cursa de cai din parc, la care s-a dus toată lumea, luna trecută?

Olivia mai mult simţi decît văzu cum Mary scutură din cap.

-Nu cred. Dar nu pot fi sigură. Eu nu am avut voie să merg.

-Nici eu, spuse Olivia şoptit. Winston îi povestise totul, firește, dar (tot firește) nu-i făcuse o descriere atît de detaliată pe cît şi-ar fi dorit-o ea.

-Petrece foarte mult timp cu Mr Grey, continuă Mary.

-Sebastian Grey? spuse Olivia surprinsă.

-Sînt veri. Primari, cred.

La asta, Olivia renunţă la a se mai preface că nu purta nici o conversaţie şi se uită drept la Mary.

-Sir Harry Valentine este văr cu Sebastian Grey?

Mary ridică din umeri.

-Aşa se pare.

-Eşti sigură?

-De ce ar fi atît de greu de crezut?

Olivia făcu o pauză.

-Nu ştiu. Dar era. Îl cunoştea pe Sebastian Grey. Toată lumea îl ştia. Tocmai de aceea părea atît de ciudat să fie prieten cu Sir Harry care, cel puţin după Olivia, îşi părăsea biroul doar ca să mănînce, să doarmă şi să-l lase lat pe Julian Prentice.

Julian Prentice! Uitase complet de el. Olivia se îndreptă în scaun şi se uită în jurul ei, cu discreţie practicată.

Dar fireşte, Mary ştiu instantaneu ce făcea.

-După cine te uiţi? întrebă ea în şoaptă.

-După Julian Prentice.

Mary căscă gura, de încîntătoare groază.

-Este aici?

-Nu cred. Dar Winston mi-a spus că nu a fost un lucru chiar atît de cumplit cum am crezut noi. Se pare că Julian era atît de beat încît Sir Harry l-ar fi putut trimite la pămînt doar suflînd asupra lui.

-Exceptînd *ochiul* vînăt, îi aminti Mary, întotdeauna pedantă la detalii.

-Ideea este că eu nu cred că l-a *snopit* în bătaie.

Mary stătu o clipă tăcută, după care decise că era timpul să continue. Se uită încoace şi încolo, apoi se scărpină în locul în care dantela ţeapănă a rochiei se atingea de claviculă.

-Eh, că vorbim de fratele tău, este şi el aici?

-Slavă Domnului, nu. Olivia abia se stăpîni să nu-şi dea ochii peste cap. Winston oferise un specatacol cît se poate de convingător al unei răceli pe cinste şi se vîrîse în pat. Mama lor fusese atît de bine prostită, încît îi ceruse majordomului să se ducă la el în cameră din oră în oră şi în cazul în care starea i s-ar fi agravat, să o anunţe imediat.

Ceea ce asigurase un punct luminos. Olivia aflase, din surse autorizate, că mai tîrziu în seara aceea va avea loc o întîlnire la familia White. Ah, da, din păcate, Winston Bevelstoke nu va putea participa.

Idee care se pare că aparţinuse mamei ei.

-Ştii, pe măsură ce înaintez în vîrstă, o admir tot mai mult pe mama, spuse Olivia.

Mary o privi ciudat.

-Ce vrei să spui?

-Nimic, spuse Olivia, făcînd un mic gest cu mîna. Îşi întinse puţin gîtul, încercînd să pară că nu studia lumea.

-Nu-l văd.

-Pe cine? întrebă Mary.

Olivia îşi învinse pornirea de a-i arde una.

-Pe Sir Harry.

-Ah, e aici. L-am văzut, spuse Mary.

-Acum nu-i aici.

Mary – care doar cu cîteva clipe în urmă o admonestase pe Olivia pentru lipsa ei de discreţie – dădu dovadă de o uluitoare flexibilitate, în timp ce se întoarse aproape de tot, spre spate.

-Hmm.

Olivia aşteptă să mai emită ceva.

-Nu-l văd, spuse Mary într-un tîrziu.

-Se poate să te fi înşelat? întrebă Olivia plină de speranţă.

Mary o privi iritată.

-Fireşte că nu. Poate că este în grădină.

Olivia se întoarse, deşi din sala de bal unde avea loc concertul nu se putea vedea grădina. A fost un gest reflex, îşi spuse ea. Dacă ştii că cineva se află undeva, *nu* poţi să *nu* te uiţi în direcţia aceea, chiar dacă nu-l poţi vedea.

Sigur, ea *nu ştia* dacă Sir Harry se afla în grădină. Nici măcar nu ştia sigur dacă Sir Harry se afla la concert. Nu avea decît aserţiunea lui Mary. Care spusese că îl văzuse cu doar puţin timp în urmă. Dar se putea înşela, de ce nu?

Olivia decise să se agaţe de ideea aceasta.

-Uite ce-am adus, spuse Mary scotocind în gentuţa ei de gală.

-Ah, ce drăguţă, spuse Olivia uitîndu-se în jos, la gentuţa din mărgele.

-Nu-i aşa? Mama mi-a adus-o de la Bath. Ah, aici erau. Şi Mary scoase doi bumbi mici, din bumbac.

-Ca să mi-i bag în urechi, explică ea.

Buzele Oliviei se despărţiră puţin, admirativ. Şi de invidie.

-Nu mai ai încă doi?

Mary ridică din umeri.

-Îmi pare rău. Este o gentuţă tare mică. Cred că sînt gata să înceapă, adăugă ea întorcîndu-se înspre faţă.

Una dintre mamele Smythie-Smith rugă publicul să-şi ocupe locurile. Mama Oliviei îşi căută fata din priviri, apoi văzu că Mary îi ocupase locul şi flutură uşor din mînă, înainte de a găsi un alt loc alături de mama lui Mary.

Olivia inspiră adînc, pregătindu-se mintal pentu cea de a treia ei întîlnire cu cuartetul de coarde Smythie-Smith. Îşi perfecţionase tehnica anul trecut; asta implica să inspire adînc, să găsească un punct pe peretele din spatele fetelor, de la care nu trebuia să-şi mişte privirea şi să reflecteze la diversele ocazii de călătorie, indiferent cît de plebeiene sau de banale:

Locuri unde aş prefera să fiu, Ediţia 1821
De Lady Olivia Bevelstoke

Franţa
Cu Miranda
Cu Miranda, în Franţa
În pat, cu o ceaşcă de cacao şi un ziar
Oriunde, cu o ceaşcă de cacao şi un ziar
Oriunde, fie cu o ceaşcă de cacao,
fie cu un ziar.

Se uită la Mary care părea gata să adoarmă. Bumbul de bumbac din ureche i se deplasase într-o parte şi Oliviei îi venea să se aşeze pe mîini, ca să poată rezista tentaţiei de a nu i-l smulge.

Trădătoarea. Olivia nu ar fi adus niciodată doar o singură pereche de antifoane din bumbac.

Ochii pe punct, Olivia.

Olivia oftă – puţin cam prea tare, nu că cineva ar fi putut-o auzi – şi reveni la inspiraţiile ei adînci. Se focusă asupra unui candelabru din spatele capului nefericit al altistei – nu, fă ca nefericitul cap al altistei să ...

Sincer, fata asta *nu părea* deloc fericită. Oare ştia cît de cumplit era cuartetul? Pentru că celelalte trei chiar că habar n-aveau. Dar fata de la violă era diferită, era ...

O făcea pe Olivia să îi asculte muzica.

Nu era bine! Nu era bine! Creierul i se revoltă şi îşi reluă inspiraţiile profunde şi ...

Şi atunci, nu ştiu cum, se termină totul şi muzicantele se ridicară şi începură să facă reverenţe drăguţe. Olivia se pomeni clipind excesiv; ochii ei nu păreau să funcţioneze ca lumea, după atîta vreme cu ei ţintă la punctul acela.

-Ai adormit, îi spuse ea lui Mary, aruncîndu-i o privire acuzatoare.

-Nu am adormit.

-Ah, ba da.

- Ei bine, chestiile astea au funcţionat, nu am auzit aproape nimic, spuse Mary smulgîndu-şi bumbii din urechi.Unde te duci?

Olivia era deja la jumătatea drumului pe culoar.

-La toaletă. Chiar trebuie ... Olivia spera ca asta să fie suficient. Nu uitase posibilitatea ca Sir Harry Valentine să se fi aflat undeva în sală şi dacă o situaţie cerea urgenţă, ei bine, aceasta era.

Nu că ar fi fost o laşă – cîtuşi de puţin. Nu încerca să-l evite pe omul acesta, încerca de fapt să evite ca el să aibă ocazia să o ia prin surprindere.

Fii pregătită. Dacă acesta nu a fost motto-ul ei înainte, ei bine, acum îl va adopta.

Oare mama ei nu va fi impresionată? Doar ea îi spunea întotdeauna să încerce să se depăşească. Nu, asta nu era o engleză cum trebuie. Ce spunea mama ei? Nu conta; aproape că ajunsese la uşă. Nu trebuia decît să-şi facă loc pe lîngă Sir Robert Stoat, cînd....

-Lady Olivia.

Fir-ar. Cine ...

Se întoarse. Şi simţi cum îi pică inima în stomac. Şi constată că Sir Harry Valentine era mult mai înalt decît i se păruse în biroul lui.

-Îmi pare rău – spuse ea cu seninătate, pentru că fusese întotdeauna bună la teatru – am fost cumva prezentaţi?

Dar, din curba glumeaţă a zîmbetului acestuia, îşi dădu seama că nu reuşise să-şi mascheze prima

strălucire de surpriză.

-Vă rog să mă scuzaţi, spuse el cu eleganţă şi se înfioră auzindu-i vocea – care nu era aşa cum şi-o închipuise ea. Suna ca mirosul de brandy şi avea gust de ciocolată. Şi nu era prea sigură de ce se înfiorase, pentru că acum se simţea mai curînd fierbinte.

-Sir Harry Valentine - spuse el şoptit, executînd o elegantă plecăciune – Iar dumneavoastră sînteţi Lady Olivia Bevelstoke, nu-i aşa?

Olivia îşi înălţă o idee bărbia, cu cel mai regal gest posibil.

-Da.

-Atunci sînt foarte încîntat să fac cunoştinţă cu dumneavoastră.

Olivia îşi înclină capul. Poate că ar trebui să spună ceva; ar fi cu siguranţă mult mai politicos. Doar că se simţea în pericol să-şi piardă stăpînirea de sine, aşa încît îşi spuse că era mai înţelept să rămînă tăcută.

-Sînt noul dumneavoastră vecin, adăugă el, vag amuzat de reacţia ei.

-Desigur, răspunse ea. Fără expresie pe chip. N-o să scoată el mai mult de la ea. Dinspre sud? întrebă apoi, încîntată de uşoara notă de plictiseală din vocea ei.Auzisem că era de închiriat, continuă ea.

El nu spuse nimic. Nu imediat. Dar ochii lui îi fixau pe ai ei şi Oliviei îi trebui toată stăpînirea de sine să-şi menţină expresia. Placidă, calmă şi doar cu o idee de curiozitate. Dacă nu l-ar fi spionat vreme de aproape o săptămînă, această întîlnire i s-ar fi părut oarecum curioasă.

Un bărbat străin, purtîndu-se ca şi cum s-ar fi cunoscut.

Un bărbat străin, frumos.

Un bărbat străin, frumos, care arăta ca şi cum ar putea ...

De ce se uita la buzele ei?

De ce îşi *umezea* buzele?

-Fiţi bine venit în Mayfair, spuse ea repede. Orice, numai să rupă tăcerea. Tăcerea nu era prietena ei, nu, cu acest bărbat.

-Vă vom invita la noi.

-O să-mi facă plăcere, spuse el şi spre rapid crescătoarea ei panică, sunase ca şi cum chiar vorbise serios. Nu doar partea cu făcutul plăcerii, dar că el efectiv intenţiona să accepte invitaţia care, orice prost putea vedea asta, fusese făcută din pură politeţe.

-Neapărat, spuse ea convinsă că nu se bîlbîise, deşi parcă aşa sunase. Sau ca şi cum ar fi avut ceva în gît. Acum, vă rog să mă scuzaţi ...

Şi Olivia se îndreptă spre uşă pentru că în mod sigur el observase că aceasta fusese direcţia ei în clipa în care o abordase.

-Pînă data viitoare, Lady Olivia.

Căută o replică spirituală, sau poate chiar una sarcastică şi vicleană, dar în mintea ei nu era decît ceaţă. El o privea cu o expresie care părea să nu spună nimic despre, dar totul despre *ea*. Trebuia să-şi repete că el nu-i cunoştea toate secretele. Că el *nu o* cunoştea.

Dumnezeule Mare, dincolo de nonsensul acesta cu spionarea, ea *chiar* nu avea secrete.

Iar el *nici* asta nu ştia.

Oarecum revigorată de propria-i indignare, îl salută înclinînd capul – uşor şi politicos, cît se poate de corect pentru o concediere. Şi apoi, spunîndu-şi din nou că era

Lady Olivia Bevelstoke şi că se simţea confortabil în societate în orice situaţie, se întoarse şi plecă.

Şi mulţumi cerului cînd, în clipa în care se împiedică de propriul ei picior, se afla deja în hol, acolo unde el nu o mai putea vedea.

CAPITOLUL PATRU

Mersese totul perfect.

Harry se felicita în timp ce o privea pe Lady Olivia ieşind grăbită din încăpere. Aparent nu se deplasa cu viteză, dar umerii ei erau uşor înălţaţi şi îşi ţinea rochia cu mîna, ridicînd tivul. Nu cu un număr uriaş de centimetri – aşa cum fac femeile cînd trebuie să alerge. Dar ea îşi ţinea totuşi rochia, cu siguranţă un gest inconştient, ca şi cum degetele îi spuneau că trebuia să se pregătească să o ia la goană, chiar dacă tot restul ei era decis să rămînă calm.

Ea ştia că o văzuse spionîndu-l. Şi, firește, ştia şi el. Dacă nu ar fi fost sigur în clipa în care li s-au întîlnit privirile, în urmă cu trei zile, ar fi ştiut imediat după aceea; ea trăsese bine de tot draperiile şi de cînd fusese descoperită, o singură dată măcar nu îl mai spionase.

O evidentă recunoaştere a vinovăţiei. O greşeală pe care nici un profesionist nu ar fi făcut-o. Dacă Harry ar fi fost în situaţia ei ...

Firește, Harry nu ar fi fost niciodată în situaţia ei. Lui nu-i plăcea spionajul – niciodată nu i-a plăcut şi Cancelaria de Război ştia foarte bine asta. Şi totuşi, el nu ar fi fost niciodată prins.

Pasul ei greşit îi reconfirmă suspiciunile. Ea era exact ce părea – o tipică domnişoară din înalta societate, cel

mai probabil răsfăţată. Poate puţin mai curioasă decît media. În mod sigur, mult mai atrăgătoare decît media. Distanţa – fără a mai pomeni de cele două geamuri dintre ei – nu i-a făcut dreptate. El nu reuşise să-i vadă prea bine faţa. Îi văzuse forma, puţin ca o inimă, puţin ca un oval. Dar nu-i văzuse trăsăturile, nu văzuse că ochii ei erau uşor mai depărtaţi decît în mod obişnuit, sau nu văzuse că genele ei erau cu trei nuanţe mai închise decît sprîncenele.

Părul i-l văzuse destul de bine – moale, blond ca untul, mai mult decît uşor ondulat. Poate că nu arăta atît de seducător ca atunci cînd îi cădea în jurul umerilor, dar totuşi, în lumina candelabrelor, cu o bucă odihnindu-i-se de-a lungul gîtului ...

Ar fi vrut să o atingă. Ar fi vrut să tragă uşor de bucla aceea, doar ca să vadă dacă ar fi sărit imediat înapoi cînd i-ar fi dat drumul, după care ar fi vrut să-i scoată agrafele, una cîte una şi să vadă cum îi cade fiecare buclă din coafură, transformînd-o încet din perfecţiunea de gheaţă, în zeiţa tumultoasă.

Dumnezeule Mare.

Iar acum , în mod categoric, se simţea dezgustat de propria lui persoană. Ştia că nu ar fi trebuit să citească acea carte de poezie înainte de a ieşi pentru seară. Şi încă în franceză. Afurisita asta de limbă întotdeauna îl făcea cam neruşinat.

Nu-şi putea aminti ultima oară cînd a mai avut o astfel de reacţie faţă de o femeie. Spre apărarea lui, fusese ţintuit prea mult în biroul său în ultima vreme şi nu prea avusese ocazia să întîlnească femei faţă de care să reacţioneze. Se afla deja de cîteva luni în Londra, dar Cancelaria de Război îi trimitea tot timpul documente

după documente, a căror traducere era întotdeauna cât se poate de urgentă. Iar dacă, prin cine ştie ce miracol, reuşea să se elibereze de muncă, ei bine, *atunci* decidea Edward să intre în buclucuri cît casa: datorii, beţii, femei nepotrivite – Edward nu era mofturos cu viciile lui iar Harry nu putea fi atît de fără suflet încît să-l lase să se bălăcească în propriile sale greşeli.

Ceea ce însemna că Harry rar avea timp pentru *propriile* lui greşeli – greşeli în ce priveşte persuasiunea faţă de femei, adică. Lui Harry nu-i plăcea viaţa monahală dar, sincer, cît timp trecuse de cînd ...?

Cum nu fusese niciodată îndrăgostit, nu putea şti dacă abstinenţa îi făcea inima să-i bată şi mai tare, dar după seara aceasta s-a convins că abstinenţa făcea restul unui bărbat să se simtă ursuz.

Trebuia să dea de Sebastian. Agenda socială a vărului său nu se limita niciodată la un singur eveniment pe seară. Indiferent unde se ducea după, includea cu siguranţă femei cu o moralitate discutabilă. Iar Harry se va duce cu el.

Harry o luă spre partea îndepărtată a salonului, cu gîndul să găsească ceva de băut, iar în timp ce înainta, auzea la nesfîrşit oftaturi, urmate de:

-Asta nu era în program!

Harry se uită în jur, apoi urmă direcţia generală a privirilor, înspre scenă. Una dintre fetele Smythe-Smith îşi reluase locul şi părea că se pregăteşte pentru un impromptu solo.

-Iisuse , Doamne, auzi Harry şi iată-l pe Sebastian lîngă el, privind scena mai curînd cu groază decît cu amuzament.

-Îmi eşti dator, îi şopti Harry neiertător, la ureche.

-Credeam că ai încetat să mai ţii socoteala.

-Asta este o datorie care nu poate fi niciodată plătită.

Fata îşi începu solo-ul.

-Poate că ai dreptate, recunoscu Sebastian.

Harry se uită la uşă. Era o uşă frumoasă, perfect proporţionată şi care ducea afară.

-Putem pleca?

- Nu încă. Bunica mea, spuse Sebastian jalnic.

Harry se uită la bătrîna Contesă de Newbury, care stătea împreună cu celelalte bogate văduve, zîmbind larg şi aplaudînd. Amintindu-şi, se întoarse spre Sebastian.

-Parcă era surdă?

-Aproape. Dar nu şi proastă. Observi că şi-a îndepărtat pîlnia de la ureche, pentru spectacol?

După care Sebastian adăugă, cu o privire şugubeaţă:

-Apropo, am văzut că ai făcut cunoştinţă cu adorabila Lady Olivia Bevelstoke.

Harry nu se obosi să răspundă cu mai mult decît o uşoară înclinare a capului. Sebastian se apropie de el, cu glasul coborît într-un registru enervant:

-A recunoscut totul? Insaţiabila ei curiozitate? Copleşitoarea ei pasiune pentru tine?

Harry se întoarse şi îl privi drept în ochi.

-Mi-ai mai spus asta de o mie de ori.

-Este ceva ce nu îmbătrîneşte niciodată. Şi nici eu. Este atît de convenabil să rămîi imatur, adăugă Sebastian cu un zîmbet.

Solo-ul vioară atinse ceea ce părea a fi un crescendo şi mulţimea îşi ţinu răsuflarea colectivă, aşteptînd înfloritura firească, urmată de ceea ce *trebuia* să fie finalul.

Doar că nu a fost.

-Asta e cruzime, spuse Sebastian.

Harry se crispă în timp ce vioara scîrţîi, atacînd o octavă mai înaltă. Spuse:

-Nu l-am văzut pe unchiul tău.

Sebastian strînse din buze şi linii fine, albe, i se formară în colţurile gurii.

-Mi-a trimis regretele lui, azi după-amiază. Aproape că m-a făcut să mă întreb dacă nu m-a tras pe sfoară. Doar că nu este atît de deştept.

-Ştiai?

-Despre concert?

-Este o folosire brutală a cuvîntului.

-Am auzit cîte ceva. Dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru ...

-Pentru asta? şopti Harry, incapabil totuşi să-şi ia ochii de la fata de pe scenă. Îşi ţinea vioara atît de adorabil şi totala ei scufundare în muzică nu era deloc prefăcută. Părea că savura ceea ce făcea, ca şi cum ea ar fi auzit ceva cu totul diferit de ce auzea oricine altcineva din sală. Şi poate chiar aşa era, fericita de ea.

Cum este să trăieşti în propria-ţi lume? Să vezi lucrurile aşa cum ar trebui să fie, nu aşa cum sînt? Cu siguranţă, violonista *ar trebui* să fie bună. Era plină de pasiune şi după ceea ce spuseseră mai devreme în seara aceasta matroanele Smythe-Smith, exersa în fiecare zi.

Cum ar trebui să fie viaţa lui?

Nu ar trebui să aibă un tată care bea mai mult decît respiră.

Nu ar trebui să aibă un frate decis să urmeze acelaşi drum.

Nu ar trebui ...

Scrîşni din dinţi. Nu ar trebui să cadă în ghearele

autocompătimirii. Era mai bun decît atît. Un bărbat mai puternic şi ...

Îl străbătu brusc un tremur de avertizare şi aşa cum îi era obiceiul cînd ceva nu părea să fie cum trebuie, se uită spre uşă.

Lady Olivia Bevelstoke. Stătea acolo, în picioare, singură, urmărind-o pe fata Smythe-Smith cu o expresie goală, de nepătruns. Doar că ...

Harry făcu ochii mici. Nu putea fi sigur, dar din acest unghi părea ca şi cum ea se uita la amfora grecească din spatele fetei.

Ce *făcea* oare?

-Te uiţi, auzi în ureche veşnic enervanta voce a lui Sebastian.

Harry îl ignoră.

-*Este* frumoasă.

Harry îl ignoră.

-Atrăgătoare. Dar *ne*atrasă.

Harry îl ignoră.

Sebastian continuă, nederanjat, ca întotdeauna, de lipsa de reacţie a lui Harry.

-Şi asta nu din cauza indiferenţei holteilor de familie bună din Marea Britanie. Ei o tot cer în căsătorie. Dar din nefericire, ea continuă să-i refuze. Am auzit că cel mai mare dintre fiii Winterhoe chiar a ...

-Este rece, i-o tăie Harry cu o voce uşor mai muşcătoare decît ar fi vrut-o el.

-Poftim? replică Sebastian amuzat.

-Este rece, repetă Harry amintindu-şi scurtul lor schimb de cuvinte. Se purtase ca o afurisită de regină. Fiecare cuvînt al ei scîrţîia de gheaţă, iar acum nici măcar

o privire nu se obosea să-i arunce sărmanei fete care cînta la vioară.

Ca să fie sincer, fusese surprins să o vadă în seara aceasta aici. Nu părea locul potrivit pentru nişte diamante de gheaţă, de prima mînă. Mai mult ca sigur că o forţase cineva să vină.

-Iar eu care nutream atîtea speranţe pentru viitorul vostru împreună, şopti Sebastian.

Harry se întoarse să-i dea un răspuns nimicitor, sau cel puţin unul încărcat de tot sarcasmul de care era el în stare, dar muzica luă o nouă întorsătură şi violonista atinse un nou crescendo. De data aceasta *trebuia* să fie finalul, doar că mulţimea nu mai vroia să rişte nimic şi un ropot tot mai puternic de aplauze izbucni înainte ca fata să-şi fi cîntat ultima notă.

Harry o porni alături de Sebastian care îşi croia drum spre bunica lui. Aceasta venise cu propria ei trăsură, aşa încît nu erau obligaţi să aştepte plecarea ei. Totuşi, trebuiau să-şi ia la revedere şi cu toate că Harry nu avea o legătură directă cu ea, trebuia şi el să o salute.

Dar, în traversarea sălii, fură acostaţi de una dintre mamele Smythe-Smith, care striga cît o ţineau bojocii:

-Domnule Grey! Domnule Grey!

Spre meritul lui, Sebastian se întoarse fără grabă şi spuse amabil:

-Doamnă Smythe-Smith, a fot o seară atît de încîntătoare.

-Sînt atît de fericită că aţi reuşit să participaţi, izbucni aceasta.

Sebastian zîmbi la rîndul lui, cu zîmbetul acela care spunea că nu s-ar fi putut imagina în altă parte. După care făcu ceea ce făcea întotdeauna cînd vroia să iasă dintr-o conversaţie.

-Permiteţi-mi să vi-l prezint pe vărul meu, Sir Harry Valentine.

Harry dădu politicos dein cap, rostindu-i încet numele. Era clar că această doamnă Smithy-Smith îl considera pe Sebastian marele premiu al serii. Uitîndu-se direct în ochii lui, îl întrebă:

-Ce părere aveţi despre Viola mea? Nu a fost splendidă?

Harry nu reuşi prea bine să-şi mascheze surpriza. Pe fiica ei o chema Viola?

- Cîntă la violă, îi explică doamna Smythe-Smith cu nerăbdare.

-Şi cum o cheamă pe violonistă? nu se putu abţine Harry să întrebe.

Doamna Smythe-Smith îl privi cu vizibilă nerăbdare.

-Marianne.

-Viola a fost solista, adăugă ea întorcîndu-se spre Sebastian.

-Ah. A fost o adevărată încîntare, spuse Sebastian.

-Într-adevăr. Sîntem atît de mîndre de ea. Pentru la anul va trebui să planificăm solo-uri.

În ripostă, Harry începu să-şi planifice excursia în Arctica.

-Sînt atît de fericită că aţi reuşit să veniţi, domnule Gray, continuă doamna Smythe-Smith, părînd să ignore faptul că se repeta. Mai avem o surpriză pentru seara aceasta.

-Am menţionat cumva faptul că vărul meu este baronet? Are o proprietate adorabilă în Hampshire. Vînătoarea acolo este o minunăţie, interveni Sebastian.

Doamna Smythie-Smith se întoarse spre Harry cu interes reînnoit şi cu zîmbetul pe buze.

-Adevărat? Vă sînt atît de recunoscătoare că aţi participat.

Sir Harry ar fi răspuns cu mai mult decît o înclinare a capului, doar că punea la cale iminentul sfîrşit al lui Grey.

Doamna Smythe-Smith spuse cu surescitare:

-Trebuie să vă împărtăşesc amîndurora surpriza noastră. Vreau să fiţi primii care aflaţi. Vom avea dans! În seara aceasta!

-Dans? – repetă Harry ca un ecou, lovit brusc de incoerenţă – Ăă... o să cînte Viola?

-Fireşte că nu. Îmi pare rău pentru ea, dar întîmplător mai avem muzicanţi amatori în public şi este atît de amuzant să fii spontan, nu credeţi?

Pentru Harry spontaneitatea era egală cu vizitele la dentist. Acum însă însemna meschina răzbunare. Spuse, din tot sufletul:

-Vărul meu adoră să danseze.

-Adevărat? Doamna Smythe-Smith se întoarse înapoi la Sebastian.

-Vă place să dansaţi?

-Îmi place, spuse Sebastian, poate puţin mai apăsat decît era necesar, avînd în vedere că nu era o minciună; lui chiar îi plăcea să danseze, cu mult mai mult decît i-a plăcut vreodată lui Harry.

Doamna Smythe-Smith îl privi pe Sebastian cu vădită speranţă. Harry se uita la cei doi ; era încîntat cînd totul se desfăşura cum trebuia. Desigur, în favoarea lui.

Sebastian, înţelegînd că a fost manevrat, îi spuse doamnei Smythe-Smith:

-Sper că fiica dumneavoastră îmi va rezerva mie primul dans.

Bătînd încîntată din palme, doamna Smithy-Smith spuse:

-Va fi onorată să facă asta. Iar acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să fac aranjamentele pentru începerea muzicii.

Sebastian aşteptă ca femeia să se îndepărteze în mulţime şi spuse:

-O să-mi plăteşti pentru asta.

-Ah, eu cred că acum sîntem chit.

-Oricum eşti blocat şi tu aici. Doar dacă nu vrei să mergi pe jos acasă, replică Sebastian.

Harry s-ar fi gîndit la varianta asta dacă nu ar fi plouat afară. Spuse, pe tonul cel mai vesel din lume:

-Sînt cît se poate de fericit să te aştept.

Sebastian exclamă, cu prefăcută surpriză:

-Ah, uite! Lady Olivia! Pun pariu că *ei* îi place să danseze.

Harry se gîndi să-i răspundă că *mai bine nu*, dar la ce bun? Ştia că Sebastian ar fi pariat oricum.

-Lady Olivia! strigă Sebastian.

Doamna cu pricina se întoarse, dar nu avu nici o şansă să-i mai poată evita, cu Sebastian făcîndu-şi loc prin mulţime, spre ea. Nici Harry nu putea evita întîlnirea; nu că i-ar fi dat ei această satisfacţie.

-Lady Olivia, ce plăcere să vă văd, spuse Sebastian.

Lady Olivia îşi înclină capul, aproape imperceptibil.

-Domnule Grey.

-Cam taciturnă în seara asta, nu, Olivia? şopti Sebastian, dar înainte ca Harry să se poată mira de familiarismul unei astfel de afirmaţii, Sebastian continuă:

-L-ai cunoscut pe vărul meu, Sir Harry Valentine?

-Ăă... da, se bîlbîi ea.

-Am făcut cunoştinţă cu Lady Olivia chiar în seara aceasta, interveni Harry, întrebîndu-se ce punea Seb la cale. Doar ştia foarte bine că ei îşi vorbiseră deja.

-Da, spuse Lady Olivia.

-Ah, bietul de mine, spuse Sebastian schimbînd repede subiectul, o văd pe doamna Smythe-Smith făcîndu-mi semn. Trebuie să mă duc după Viola ei.

-Cîntă şi ea? întrebă Lady Olivia cu ochii împăienjeniţi de confuzie. Şi poate de puţină îngrijoare.

-Nu ştiu, dar în mod clar a anticipat viitorul progeniturii ei. Viola este scumpa ei fiică, răspunse Sebastian.

-Cîntă la vioară, interveni Harry.

-Ah, desigur. Lady Olivia părea amuzată de ironie. Sau poate doar derutată.

-Voi doi bucuraţi-vă de dans, spuse Sebastian aruncîndu-i lui Harry o privire rapidă, diavolească.

-Urmează dans? întrebă Lady Olivia, uşor panicată.

Lui Harry i se făcu milă de ea.

-Din cîte am înţeles, nu o să cînte cuartetul Smythie-Smith.

-Ce ... drăguţ. După care Lady Olivia îşi drese glasul şi adăugă: pentru ele. Aşa, vor putea şi ele să danseze, desigur. Sînt sigură că o să le facă plăcere.

Harry simţi în el o mică scînteie de răutate (sau poate de ameninţare?)

-Aveţi ochi albaştri, comentă el.

Lady Olivia îl privi uluită.

-Pardon?

-Ochii dumneavoastră. Sînt albaştri . M-am gîndit eu că aşa ar putea fi, avînd în vedere tenul, dar mi-a fost greu să văd exact, de departe.

Lady Olivia îngheţă, dar Harry trebui să-i admire sîngele rece, cînd spuse:

-Sînt convinsă că nu ştiu despre ce anume vorbiţi.

Harry se apropie doar atît cît ea să poată remarca.

- Ai mei sînt căprui.

Lady Olivia păru că vrea să-i dea o ripostă, dar clipi numai, lăsînd impresia că-l studiază mai îndeaproape.

-*Aşa* sînt. Ce ciudat, şopti ea.

Nu era sigur că răspunsul ei era amuzant sau tulburător. Oricum, nu avea de gînd să o provoace.

-Cred că începe muzica.

-Trebuie să o găsesc pe mama, spuse ea brusc.

Devenea disperată. Lui Harry îi plăcea asta.

Poate că, pînă a urmă, seara se va dovedi plăcută.

CAPITOLUL CINCI

Trebuia să existe o cale să încheie seara asta. Doar era o actriţă cu mult mai bună decît Winston. Dacă el putea simula o plauzibilă durere de cap, decise Olivia, atunci şi ea se putea descurca foarte bine.

Sir Harry, afurisitul acesta, părea cît se poate de încîntat, ca şi cum nu ar mai fi avut altundeva unde să se ducă.

Doar aici. Torturînd-o pe ea.

-Ia te uită, Sebastian dansează cu domnişoara Smythe-Smith, i se adresă el cu chef de vorbă.

Olivia se uita prin sală, decisă să nu-i arunce nici o singură privire bărbatului de lîngă ea.

-Sînt convinsă că este încîntată.

Urmă o pauză, apoi Sir Harry întrebă:

-Căutaţi pe cineva?

-Pe mama, se răsti ea, efectiv. Nu auzise de prima oară?

-Ah.

Harry rămase tăcut o clipă, după care:

-Vă seamănă?

-Poftim?!

-Mama dumneavoastră.

Olivia îşi întoarse privirea spre el. De ce o întreba

asta? De ce, de fapt, stătea de vorbă cu ea? Doar spusese ce avea de spus, nu?

Era un bărbat cumplit. Era, pur şi simplu, cumplit.

Arogant.

Enervant.

Ba chiar puţin mai mult, era convinsă, doar că ea era prea tulburată să poată gîndi ca lumea. Ca să-şi revină, avea anevoie de o minte mult mai clară decît putea avea în prezenţa lui.

-M-am gîndit să vă ajut să o găsiţi, dar din păcate nu ştiu cum arată, spuse Sir Harry.

-Seamănă puţin cu mine, spuse Olivia distrată. Apoi, fără vreun motiv pe care să-l poată identifica, adăugă:

-Sau mai curînd, eu semăn cu ea.

Harry zîmbi şi pentru prima oară Olivia avu senzaţia că nu rîdea de ea. Nu încerca să fie provocator. El doar ... zîmbea.

Era tulburător.

Olivia nu-şi putea lua privirea de la el.

-Întotdeauna am apreciat precizia în exprimare, spuse el cu blîndeţe.

Olivia se uită fix la el.

-Sînteţi un bărbat foarte ciudat.

Ar fi trebuit să îngheţe pe loc, pentru că nu acesta era genul de lucruri pe care le rostea ea în mod normal, doar că el merita asta. Iar acum, uite-l că rîdea. Probabil de ea.

Îşi duse mîna la gît. Dacă s-ar ciupi puţin, poate că urma ar putea trece drept fierbinţeală.

Boli pe care ştiu să le simulez,
De Olivia Bevelstoke

Răceală la cap,
Aprindere de plămîni,
Migrenă,
Luxaţie de gleznă.

Ultima nu era chiar o boală, dar în mod clar era şi ea de folos, uneori.

-Dansăm, Lady Olivia?

Exact ca acum. Păcat că s-a gîndit prea tîrziu la asta.

-Vreţi să dansaţi, se auzi ea ca un ecou. Părea de neconceput să nu vrea, dar părea chiar mai de neconceput ca el să creadă că ea vroia.

-Da, spuse el.

-Cu mine?

Păru amuzat – condescendent chiar – de întrebare.

-M-am gîndit să-l invit pe vărul meu, de vreme ce este singura persoană de aici pe care o cunosc mai bine, dar asta ar crea oarecare senzaţie, nu credeţi?

-Cred că s-a terminat melodia, spuse Olivia . Şi dacă nu, se va termina curînd.

-Atunci o vom dansa pe a doua.

-Eu nu am acceptat să dansez cu dumneavoastră! Olivia îşi muşcă buza. Cît de idioată putea să pară. Şi mai grav, o idioată irascibilă.

-O să acceptaţi, spuse el sigur pe sine.

De cînd îi spusese Winston lui Neville Berbrooke că era „interesată", nu mai dorise cu atîta înverşunare să dea într-o fiinţă umană. Şi chiar ar fi făcut-o, dacă ar fi ştiut că astfel termina totul.

-De fapt, nu prea aveţi variantă, continuă el.

Să-l izbească în maxiliar, sau în laterala capului? Unde l-ar fi durut mai mult?

În laterala capului. Categoric. Dacă s-ar fi repezit asupra lui cu o deschidere largă, în arc, a braţului, l-ar fi putut chiar dezechilibra. I-ar plăcea să-l vadă întins pe jos. Ar fi o privelişte fabuloasă. S-ar putea izbi cu capul de o masă, sau chiar mai bine, s-ar putea agăţa în cădere, de faţa de masă, trăgînd bolul cu punci şi toate cristalurile şlefuite ale doamnei Smythe-Smith, după el.

-Lady Olivia?

Cioburi peste tot. Poate chiar şi sînge.

-Lady Olivia?

Chiar dacă nu poate, *efectiv*, să facă asta, poate măcar fantaza.

Olivia se uită la el. Era încă în picioare, fără o pată de sînge sau un pahar spart, în jur. Păcat. Iar el chiar se aştepta ca ea să-i accepte invitaţia la dans.

Din nefericire, avea dreptate. Ea nu avea de ales. Putea – şi probabil că o va face – să continue să insiste că nu-l mai văzuse niciodată înainte,pînă în seara aceasta, doar că amîndoi ştiau adevărul.

Olivia nu era prea sigură de ce anume s-ar întîmpla dacă Sir Harry ar informa toată *înalta societate* că ea îl spionase vreme de cinci zile din dormitorul ei, dar oricum, nu ar fi fost bine. Speculaţiile ar fi fost teribile. În cel mai bun caz, va trebui să se ascundă în casă vreme de o săptămînă, ca să evite bîrfele. În cel mai rău caz, s-ar putea trezi logodită cu bădăranul ăsta.

Doamne Dumnezeule.

-Mi-ar face plăcere să dansăm, spuse ea repede, luîndu-i mîna întinsă.

-Entuziasm şi precizie, spuse el şoptit.

Chiar că era un bărbat ciudat.

Ajunseră la ringul de dans cu cîteva momente înainte

ca orchestra să atace primele acorduri.

-Un vals, spuse Sir Harry după primele două note. Olivia îi aruncă o privire curioasă, uimită. De unde ştia el *asta*, atît de repede? Îi plăcea muzica? Spera că da. Asta însemna că seara fusese pentru el o tortură mai mare decît pentru ea. Sir Harry îi luă mîna dreaptă şi o ţinu în aer, în poziţia corespunzătoare. Contactul ar fi fost suficient de şocant, doar că cealaltă mînă – plasată la mijlocul spatelui ei – era altfel. Caldă. Nu, fierbinte. Şi o făcea să simtă furnicături în locuri foarte ciudate.

Dansase duzine de valsuri. Poate chiar sute. Dar nici o altă mînă pe mijlocul spatelui ei nu o făcuse să simtă asta.

Poate pentru că se simţea încă agitată. Nervoasă în prezenţa lui. Asta trebuia să fie.

Strîngerea lui era fermă, dar totuşi blîndă şi era un bun dansator. Nu, era un dansator minunat, cu mult mai bun decît ea. Olivia reuşea să se descurce bine, dar nu va fi niciodată o dansatoare grozavă. Lumea spunea că era, dar asta doar pentru că era drăguţă.

Nu era cinstit, iar ea ar fi fost prima să o recunoască. Dar în Londra te puteai descurca foarte bine numai dacă erai drăguţă.

Desigur, asta însemna şi să nu fii deşteaptă. Toată viaţa ei cam aşa a fost. Lumea se aştepta întotdeauna de la ea să se poarte ca un fel de păpuşă de porţelan, să arate bine şi să fie expusă şi să *nu facă* absolut nimic.

Uneori, Olivia se întreba dacă nu cumva din cauza asta se purta ea cîteodată cum nu trebuia. Nu, nimic la scară mare; era mult prea convenţională pentru asta. Dar era renumită că vorbea prea liber, că îşi exprima părerea prea insistent. Miranda spusese odată că ea una nu şi-ar

dori niciodată să fie atît de drăguţă, iar Olivia nu o înţelesese, nu chiar. Nu, pînă cînd nu plecase Miranda şi cînd nu mai avusese pe nimeni cu care să aibă o conversaţie cu adevărat minunată.

Se uită în sus la Sir Harry, încercînd să-i studieze chipul fără să se trădeze. Era un bărbat frumos? Presupunea că da. Avea o cicatrice mică, abia vizibilă, lîngă urechea stîngă, iar pometii obrajilor erau o idee prea proeminenţi pentru o frumuseţe clasică dar totuşi, avea el ceva. Inteligenţă? Ardoare?

Pe la tîmple avea şi o boare de păr cărunt. Se întrebă ce vîrstă avea.

-Sînteţi o dansatoare foarte graţioasă, spuse el.

Olivia îşi dădu ochii peste cap. Nu se putuse abţine.

-Aţi devenit imună la complimente, Lady Olivia?

Îi aruncă o privire aspră. Era ce merita. Şi tonul lui fusese la fel de aspru. Aproape ca o insultă.

-Am auzit, spuse el învîrtind-o expert spre dreapta, că aţi presărat oraşul cu inimi zdrobite.

Olivia deveni rigidă. Era genul de lucruri pe care oamenilor le plăcea să i le spună, crezînd că va fi mîndră să le audă. Doar că ea nu era mîndră. Şi ce era mai rău, o *durea* că lumea credea că ar fi.

-Nu prea este un lucru amabil sau cuvenit, de spus.

-Dumneavostră spuneţi sau faceţi întotdeauna lucruri cuvenite, Lady Olivia?

Se uită la el, dar doar o secundă. Privirile li întîlniră şi din nou citi în ochii lui – inteligenţă. Ardoare. Trebui să-şi ia repede privirea de la el.

Era o laşă. O scuză patetică, jalnică, fără coloană vertebrală pentru ... pentru ...mă rog, pentru ea însăşi. Niciodată nu cedase în faţa unei bătălii de voinţe. Şi ura că făcea asta tocmai acum.

Cînd îi auzi din nou vocea, era mai aproape de urechea ei, iar respiraţia lui era fierbinte, umedă.

-Şi sînteţi întodeauna amabilă?

Strînse din dinţi. Vroia să o înfurie. Şi cu toate că ar fi vrut să-i răspundă pe măsură, nu o făcu. În fond, asta şi încerca el. Să-i răspundă, doar pentru ca el să poată face la fel.

În plus, nici nu-i trecea prin minte ceva suficient de şfichiuitor.

Mîna i se mişca pe spatele ei – o presiune subtilă, expertă, care o ghida în dans. Făcură o piruetă, apoi încă una şi o surprinse pe Mary Cadogan cu ochii mari, cu gura într-un oval mic, perfect.

Splendid. Mîine după-amiază se va şti în tot oraşul. Un singur dans cu un domn nu ar trebui să provoace un scandal, dar Mary era suficient de intrigată de Sir Harry – aşa că va găsi ea o cale să facă să sune totul teribil, surprinzător de *au courant*.

-Care sînt pasiunile dumneavoastă, Lady Olivia? întrebă el.

-Pasiunile mele? se auzi ea ca un ecou, gîndindu-se dacă o mai întrebase cineva asta. În mod sigur, nu atît de direct.

-Cîntaţi? Pictaţi acuarele? Înfigeţi acul în ţesătura aia prinsă într-un cerc?

-Se cheamă broderie, spuse ea uşor ţîfnos; tonul lui era aproape sarcastic, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat de la ea să aibă pasiuni.

-Şi faceţi asta?

-Nu.

Ura să brodeze. Dintotdeauna. Şi nici nu era bună la aşa ceva.

-Cîntaţi la un instrument?

-Îmi place să trag cu puşca, spuse ea sec, sperînd să pună capăt conversaţiei. Nu era chiar aşa, dar nici nu era o minciună propriu-zisă. Nu-i plăcea să tragă cu puşca.

-O femeie căreia îi plac armele ... spuse el încetişor.

Dumnezeule Mare, seara asta nu se va sfîrşi niciodată. Răsuflă prelung, a frustrare.

-Să fie oare valsul acesta neobişnuit de lung?

-Nu cred.

Ceva în tonul lui îi atrase atenţia şi se uită în sus, la timp ca să-i vadă buzele arcuindu-i-se, apoi spunînd:

-Doar pare lung. Pentru că nu vă place de mine.

Olivia căscă gura. Era adevărat, desigur, dar el nu trebuia să spună asta.

Harry continuă, în şoaptă, aplecîndu-se exact cît să nu depăşească limitele proprietăţii:

-Am un secret, Lady Olivia. Nici mie nu-mi place de dumneavoastră.

Peste cîteva zile, Olivia continua să nu-l placă pe Sir Harry. Nu conta că nu mai vorbiseră, că nici măcar nu se mai văzuseră. Ştia că el exista şi asta părea suficient. În fiecare dimineaţă, una dintre subrete intra în dormitorul ei şi trăgea larg draperiile şi în fiecare dimineaţă, de îndată ce fata pleca, Olivia se ducea desculţă la fereastră şi le trăgea înapoi. Nu vroia să-i dea vreun motiv să o acuze că îl spiona din nou.

În plus, de ce să nu-l împiedice să o spioneze el, *pe ea*?

Din seara seratei muzicale nici măcar nu mai ieşise din casă. Pretextase o răceală (doar o luase de la Winston, nu?) şi rămăsese în casă. Nu pentru că se temea să nu se intersecteze cumva cu Sir Harry. În fond, care era probabilitatea să coboare în acelaşi timp treptele casei? Sau să se întoarcă de la o întîlnire? Sau să se întîlnească pe Bond Street? Sau la Gunther's? Sau la o petrecere?

Nu, nu se putea ciocni cu el. Aproape că nici nu se gîndea la asta.

Nu, gîndul ei era să îşi evite prietenele. Mary Cadogan o căutase prima zi după muzical şi apoi în ziua următoare şi în ziua următoare. În final, Lady Rudland i-a spus că o să-i trimită un bilet cînd Olivia se va simţi mai bine.

Nu se putea imagina relatîndu-i lui Mary Cadogan conversaţia ei cu Sir Harry. Era suficient de rău să şi-o amintească – ceea ce părea că făcea la intervale de un minut. Dar să mai trebuiască să o şi povestească unei alte fiinţe ...

Era aproape suficient să transforme o simplă răceală, în ciumă.

Totuşi, după trei zile de izolare autoimpusă, Olivia ardea de dorinţa de a depăşi graniţele casei şi grădinii ei. Decizînd că dimineaţa devreme era cel mai bun moment să evite alţi oameni, îşi puse boneta şi mănuşile, înşfăcă ziarul tocmai sosit şi se îndreptă spre banca ei favorită din Hyde Park. Subreta ei, care spre deosebire de Olivia adora lucrul cu acele, o urmă, ţinîndu-şi broderia la care lucra şi plîngîndu-se de ora matinală.

Era o dimineaţă splendidă – cer albastru, nori pufoşi, o uşoară adiere. O vreme perfectă, sincer, şi nimeni în jur.

-Vino, Sally, îşi strigă ea subreta care se tîra la cel puţin o duzină de paşi în urma ei.

-E *devreme*, bombăni Sally.

-Este şapte şi jumătate, îi spuse Olivia oprindu-se cîteva clipe, să-i permită lui Sally să o ajungă.

-Adică devreme.

-În mod normal, da. Sînt de acord cu tine, dar pînă una alta cred că întorc o nouă pagină în viaţa mea. Uite ce frumos este afară. Soarele străluceşte, aerul e plin de muzică ...

-Eu nu aud nici o muzică, mormăi Sally.

-Păsările, Sally. Păsările cîntă.

Sally nu părea convinsă.

-Pagina asta a dumneavoastră – vă gîndiţi cumva să o întoarceţi înapoi? Olivia zîmbi.

-Nu o să fie chiar atît de rău. Cum ajungem în parc, ne aşezăm şi ne bucurăm de soare. Eu o să-mi citesc ziarul, iar tu o să brodezi şi nimeni nu ne va deranja.

Doar că, nici peste cinci minute, Mary Cadogan se apropia de ele, alergînd efectiv.

-Mama ta mi-a spus că eşti aici. Înseamnă că te simţi mai bine, da? spuse ea dintr-o suflare.

-Ai vorbit cu mama? întrebă Olivia nevenindu-i să creadă în atîta ghinion.

-Mi-a spus sîmbătă că-mi va da de ştire de îndată ce te vei simţi mai bine.

-Mama este remarcabil de promptă, nu? mormăi Olivia.

Sally îi făcu loc pe bancă, neluîndu-şi ochii de la broderia ei. Mary se instală între ele, foindu-se pînă cînd

nu mai rămăsese decît un centimetru între fustele ei roz şi cele verzi ale Oliviei.

-Vreau să ştiu *totul,* spuse Mary cu o voce joasă şi înnebunită.

Olivia se gîndi o clipă să facă pe neştiutoarea, dar la ce bun? Amîndouă ştiau clar despre ce anume vorbea Mary.

-Nu sînt prea multe de spus, se grăbi Olivia, foşnindu-şi ziarul, în încercarea de a-i aminti lui Mary că scopul venirii ei în parc era să-l citească.

-M-a recunoscut ca vecina lui şi m-a invitat la dans. Totul a fost cît se poate de civilizat.

-A spus ceva despre logodnica lui?

-Fireşte că nu.

-Dar despre Julian Prentice?

Olivia îşi dădu ochii peste cap.

-Tu chiar crezi că i-ar fi povestit unui străin absolut, şi încă o femeie pe deasupra, despre cum i-a învineţit ochiul unui alt domn?

-Nu, dar efectiv speram să fie aşa. Nu pot smulge nici un amănunt de la nimeni, spuse Mary nefericită.

Olivia îşi dădu silinţa să pară plictisită de toată discuţia asta.

Mary continuă, neîmpăcată de lipsa de reacţie a prietenei ei.

-Povesteşte-mi despre dans.

-Mary.

Sunase ca un mic geamăt, ca o mică izbucnire, dar Olivia dorea cu disperare să nu-i spună nimic lui Mary.

-Trebuie, insistă Mary.

-Precis că există în Londra şi altceva mai interesant decît dansul meu foarte scurt, foarte plictisitor, cu Sir Harry Valentine.

-Nu chiar, răspunse Mary. Ridică din umeri, apoi îşi înăbuşi un căscat.

-Mama Philomenei a tîrît-o după ea la Brighton, iar Anne este bolnavă. Probabil că are aceeaşi răceală ca tine.

Poate că nu, îşi spuse Olivia.

-Nimeni nu l-a mai văzut pe Sir Harry de la muzical. Nu a mai participat la nimic altceva, adăugă Mary.

Ceea ce nu o surprinse pe Olivia. Mai mult ca sigur că stătea aplecat asupra biroului său, mîzgălind furios. Probabil, purtînd pălăria aceea ridicolă.

Nu că ar fi ştiut asta. Nu se mai uitase pe fereastră toate zilele acestea. Nici măcar *la* fereastră nu se mai uitase. Mă rog, nu mai mult de şase sau de opt ori.

În fiecare zi.

-Atunci despre ce aţi vorbit? Ştiu că ai discutat cu el. Ţi-am văzut buzele mişcîndu-se.

Olivia se întoarse spre Mary cu ochii arzîndu-i de iritare.

-Mi-ai urmărit buzele?

-Ah, te rog. Ca şi cum tu n-ai fi făcut niciodată asta.

Nu doar că era adevărat, de netăgăduit, de vreme ce o făcuse şi ea, *cu* Mary. Dar un răspuns – nu, o ripostă – se cerea, aşa încît Olivia oftă scurt şi spuse:

-Niciodată *cu tine*.

-Dar ai face-o, spuse Mary convinsă.

Şi asta era adevărat, doar că Olivia nu intenţiona s-o recunoască.

-*Despre ce-aţi* vorbit? întrebă din nou Mary.

-Nimic ieşit din comun, minţi Olivia, foşnindu-şi din nou ziarul – mai tare, de data aceasta. Răsfoise paginile despre viaţa socială – întotdeauna începea cu partea din

urmă a ziarului – dar vroia să citească şi raportul parlamentului. În fiecare zi. Nici măcar tatăl ei nu-l citea zilnic, deşi era membru în Camera Lorzilor.

-Păreai furioasă, insistă Mary.

Acum chiar sînt, ar fi vrut ea să mîrîie.

-Chiar erai?

Olivia scrîşni din dinţi.

-Sînt sigură că te-ai înşelat.

-Nu cred, spuse Mary, pe tonul acela cîntat, atît de enervant, pe care-l folosea cînd considera că ştia ea bine ce ştia.

Olivia se uită la Sally care-şi petrecea acul prin material, pretinzînd că nu asculta. Se uită înapoi la Mary, aruncîndu-i privirea aceea imperioasă, ca şi cum ar fi vrut să spună – *Nu în faţa servitorilor.*

Nu era o soluţie permanentă la problema lui Mary, dar cel puţin o mai amîna, o vreme.

Îşi foşni din nou ziarul, apoi se uită în jos la mîinile ei, îngrozită. Luase ziarul înainte ca majordomul să fi apucat să-l calce şi acum tot tuşul i se luase pe piele.

-Este dezgustător, spuse Mary.

Oliviei nu-i trecu altceva mai bun prin cap, decît:

-Unde este subreta *ta*?

-Ah, acolo, răspunse Mary făcînd un semn cu mîna înspre vecinătatea generală din spatele lor. Şi atunci îşi dădu seama că-şi făcuse un calcul total greşit, pentru că Mary se întoarse imediat spre Sally şi-i spuse:

-O ştii pe Geneviève a mea, nu? De ce nu te duci să stai de vorbă cu ea?

Sally o ştia într-adevăr pe Geneviève a lui Mary dar ştia şi că priceperea acesteia la limba engleză era cît se poate de limitată, dar cum Lady Olivia nu putea sări în

ajutorul ei, insistînd să *nu se ducă* să stea de vorbă cu Geneviève, Sally se văzu nevoită să-şi lase jos broderia şi să plece în căutarea acesteia.

Mary anunţă imediat, cu mîndrie:

-Aşa, am aranjat totul cum e mai bine. Şi acum spune-mi cum arată? Este frumos?

-Doar l-ai văzut.

-Nu, este frumos văzut de aproape? *Ochii* aceia... Mary se înfioră.

-Ah! sînt căprui, nu albastru-cenuşiu, exclamă Olivia, amintindu-şi.

-Nu se poate. Sînt sigură că ...

-Te înşeli.

-Nu. Niciodată nu mă înşel cu astfel de lucruri.

-Mary, am fost atît de aproape de faţa lui -spuse Olivia micşorînd corespunzător distanţa dintre ele. Crede-mă, ochii lui sînt căprui.

Mary părea îngrozită. Într-un tîrziu scutură din cap şi spuse:

-Trebuie să fie felul în care se uită la cineva. Sfredelitor. Eu am presupus că are ochi albaştri. Sau cenuşii.

Olivia îşi dădu ochii peste cap şi se uită drept în faţa ei, sperînd că acesta avea să fie sfîrşitul discuţiei, dar Mary era de neoprit.

-Încă nu mi-ai spus nimic despre el, sublinie ea.

-Mary, nu este nimic de spus, insistă Olivia. Se uită descurajată în jos, în poala ei. Ziarul devenise acum un morman şifonat, de necitit.

-M-a invitat la dans. Am acceptat.

-Dar ... Şi Mary oftă.

-Dar ce? Olivia chiar că începea să-şi piardă răbdarea.

Mary o înşfăcă de braţ. Efectiv o înşfăcă. Tare.

-Acum ce mai e?

Mary îndreptă un deget în direcţia Serpentinei.

-Uită-te acolo.

Olivia nu văzu nimic.

-Pe *cal*, sîsîi Mary.

Olivia îşi întoarse ochii spre stînga şi ...

Ah, nu. Nu putea fi adevărat.

-Sir Harry, spuse Mary.

-Ştiu despre cine vorbeşti, se răsti Olivia.

Mary îşi întinse gîtul.

-Cred că *este* Sir Harry.

Olivia *ştia* că el era, nu doar pentru că semăna cu domnul în cauză, ci mai curînd pentru că ăsta era norocul ei.

-Călăreşte bine, şopti Mary cu admiraţie.

Olivia decise că acesta era momentul să gîndească religios şi să se roage. Poate că nu le va vedea. Poate că le va vedea, dar va decide să le ignore...

-Cred că ne-a văzut, spuse Mary, toată numai încîntare. Olivia, ar trebui să-i faci cu mîna. *Eu* i-aş face, doar că noi nu am fost prezentaţi.

-Nu-l încuraja, mîrîi Olivia.

Mary se întoarse brusc spre ea.

-Am ştiut eu că nu-l placi.

Nefericită, Olivia închise ochii. Asta trebuia să fie o ieşire solitară, liniştită. Se întrebă cît va dura pînă cînd Mary va lua răceala lui Anne.

Apoi se întrebă dacă nu putea face ea ceva, să precipite molipsirea.

-Olivia, sîsîi Mary, înghiontind-o în coaste.

Olivia deschise ochii. Sir Harry se apropiase acum puţin de ele, călărind clar în direcţia lor.

Mary spuse, plină de speranţă:

-Mă întreb dacă şi domnul Grey se află aici. Ar putea fi moştenitorul Lordului Newbury, ştiai?

Olivia îşi lipi un mic zîmbet pe chip, în timp ce Sir Harry se apropia. Aparent, fără posibilul moştenitor, vărul lui. Într-adevăr călărea bine, remarcă ea, iar calul lui era superb – un cal cafeniu, cu glezne albe. Sir Harry era îmbrăcat pentru o plimbare călare – una adevărată, nu un trap majestuos pe potecile parcului. Părul negru era suflat de vînt şi obrajii i se coloraseră puţin, ceea ce ar fi trebuit să-l facă ceva mai prietenos şi mai apropiat dar, îşi spuse Olivia cu dispreţ, pentru asta ar trebui să şi zîmbească.

Sir Harry Valentine *nu* zîmbea. Cel puţin nu înspre ea.

-Doamnelor, spuse el oprindu-se în faţa lor.

-Sir Harry. Atît reuşi Olivia să rostească, avînd în vedere că nu era dispusă să-şi descleştеze dinţii.

Mary o înghionti.

-Îmi permite-ţi să vi-o prezint pe domnişoarara Cadogan, spuse Olivia.

Sir Harry îşi înclină graţios capul.

-Sînt încîntat să vă cunosc.

Înclinînd şi ea din cap, Mary spuse:

-Sir Harry. .. Ce dimineaţă plăcută, nu?

-Foarte plăcută. Nu sînteţi de acord, Lady Olivia?

-Desigur, spuse ea încordată. Se întoarse spre Mary, sperînd că va face şi el la fel şi-şi va îndrepta întrebările spre *aceasta*.

Dar, firește, el nu făcu aşa.

-Lady Olivia, nu v-am mai văzut în Hyde Park pînă acum.

-De obicei nu mă aventurez atît de devreme.

-Nu. Îmi imaginez că aveţi lucruri foarte importante de făcut acasă, la ora aceasta din dimineaţă, spuse el murmurat.

Mary se uită curioasă la ea. Era o afirmaţie criptică.

-Lucruri de făcut, oameni de urmărit, continuă el.

-Vărul dumneavastră călăreşte la fel de bine? întrebă repede Olivia.

Sprîncenele lui se ridicară ironic.

-Sebastian este rar de văzut înainte de amiază.

-Dar dumneavoastră sînteţi un călăreţ matinal?

-Întotdeauna.

Alt lucru de detestat la el. Oliviei nu-i păsa dacă se scula devreme dimineaţa, dar ura oamenii care erau fericiţi pentru asta.

Olivia nu mai comentă nimic, încercînd să prelungească momentul, împingîndu-l spre stînjeneală. Poate că astfel el se va decide să plece. Oricine cu bun simţ ştia că era imposibilă o conversaţie între două doamne pe o bancă şi un domn călare. Gîtul începea deja să o doară de la uitatul în sus.

Îşi ridică mîna şi se frecă pe ceafă, sperînd că el va înţelege aluzia. Dar apoi - pentru că era evident că toată lumea era împotriva ei, chiar şi ea însăşi – avu o extrem de inoportună răbufnire de memorie. Despre fierbinţelile ei imaginare. Şi despre ciumă. Cu varietatea ei bubonică. Şi, să-i fie cu iertare, izbucni în rîs.

Doar că nu putea rîde cu Mary alături şi cu Sir Harry, cu nasul lui arogant, privind în jos, aşa că închise brusc gura. Numai că *acest* lucru îi trimise aerul prin nas şi

fornăi. Cît se poate de neelegant. Şi asta o gîdilă.

Ceea ce o făcu să rîdă cu adevărat.

-Olivia? o întrebă Mary.

-Nu-i nimic, spuse ea fluturîndu-şi mîna spre Mary, în timp ce se întorcea într-o parte, încercînd să-şi acopere faţa.

-Serios.

Sir Harry nu spuse nimic, slavă Domnului. Deşi probabil că nu o credea întreagă la minte.

Numai că Mary – asta era o altă poveste - nu ştia niciodată cînd să renunţe.

-Eşti sigură, Olivia, pentru că ...?

Olivia continua să se uite în jos, la umărul ei, ştiind că dacă nu făcea asta, izbucnea din nou în rîs.

-Mi-am amintit doar de ceva, atîta tot.

-Dar ...

În mod uimitor, Mary încetă să mai insiste.

Olivia s-ar fi simţit uşurată, deşi părea extrem de neobişnuit pentru Mary să dea dintr-o dată dovadă de tact şi de bun simţ. Şi da, se dovedi că avea dreptate, pentru că Mary nu se oprise din simpatie pentru Olivia. Se oprise pentru că ...

-Ah, priveşte, Olivia! Este fratele tău.

CAPITOLUL ŞASE

Harry intenţionase de fapt să se întoarcă acasă. Era obiceiul lui să facă o plimbare călare, dimineaţa devreme, chiar şi prin oraş şi fusese tocmai pe cale să iasă din parc cînd o zărise pe Lady Olivia pe bancă. Ceea ce i se păruse suficient de intrigant ca să se oprească şi să fie prezentat prietenei ei, dar după cîteva momente de plicticoasă vorbărie, decisese că nu le găsise pe niciuna dintre ele destul de interesante ca să-l reţină de la munca lui.

Mai ales de vreme ce Lady Olivia Bevelstoke era motivul pentru care rămăsese atît de mult în urmă cu munca.

Da, era adevărat, încetase să îl mai spioneze, dar răul fusese făcut. De cîte ori se aşeza la birou, îi simţea ochii asupra lui, deşi ştia foarte bine că aceasta trăsese strîns draperiile. Dar cum realitatea avea puţin de a face cu toată povestea, se părea că tot ce reuşea să facă era să se uite cu orele la fereastra ei.

Se întîmpla astfel: privea spre fereastra ei pentru că fereastra era *acolo* şi nu reuşea să nu se uite decît dacă trăgea şi el draperiile, strîns, ceea cu nu vroia să facă, avînd în vedere timpul pe care îl petrecea în biroul lui. Aşa că vedea fereastra şi se gîndea la ea pentru că, zău, la ce altceva se putea gîndi, cînd îi vedea fereastra? Aici

începeau necazurile pentru că, A) ea nu merita cheltuiala asta de energie, B) ea nici măcar nu se afla acolo şi C) el nu reuşea să mai lucreze nimic din cauza ei.

C) ducea întotdeauna spre un acces de şi mai adîncă iritare, de data aceasta îndreptată direct spre el însuşi, pentru că D) el chiar că trebuia să aibă o putere mai mare de concentrare, E) nu era decît o fereastră oarecare şi F) dacă tot devenea agitat din cauza unei femei, atunci măcar să fie una care cel puţin să-i *placă*.

F) era momentul cînd obişnuia să scoată un mîrîit şi cînd se forţa să se întoarcă la traducerea lui. De obicei lucra vreme de un minut sau două, după care îşi ridica privirea, îi vedea fereastra şi tot acest nenorocit de cerc vicios, fără sens, îl trimitea înapoi la început.

Şi acesta a fost motivul pentru care, văzînd expresia aceea de cumplită groază de pe chipul lui Lady Olivia Bevelstoke la menţionarea fratelui ei, decisese că nu, nu trebuia încă să se întoarcă la munca lui. După toate problemele pe care i le cauzase ea, lui, abia aştepta să o privească experimentînd o suferinţă similară.

-Sir Harry, l-aţi cunoscut pe fratele Oliviei? îl întrebă domnişoara Cadogan.

Harry coborî de pe cal; probabil că va mai zăbovi o vreme aici.

-Nu am avut plăcerea.

Pe chipul lui Lady Olivia se aşternu o expresie de nefericire la auzul cuvîntului „plăcere".

-Este fratele ei geamăn, recent întors de la universitate, continuă domnişoara Cadogan.

Harry se întoarse spre Lady Olivia, spunîndu-i, cu umor:

-Nu mi-am dat seama că sînteţi gemănă.

Olivia ridică din umeri.

-Fratele dumneavoastră şi-a terminat studiile?

Olivia dădu scurt din cap.

Harry aproape că scutură din cap, la atitudinea ei. Era, într-adevăr o femeie neprietenoasă. Păcat că era atît de drăguţă. Nu-şi merita norocul de a avea un chip atît de frumos. Harry îşi spuse că ar trebui să aibă un neg uriaş pe nas.

-Înseamnă că ar putea să-l cunoască pe fratele meu. Cred că au aceeaşi vîrstă, comentă Harry.

-Cine este fratele dumneavoastră? întrebă domnişoara Cadogan.

Harry le spuse cîte ceva despre Edward, oprindu-se o clipă înainte de sosirea fratelui Oliviei. Acesta înainta cu mersul dezinvolt al unui tînăr. Semăna foarte bine cu sora lui, remarcă Harry. Părul blond era cu cîteva nuanţe mai închis, dar ochii scînteietori eau aceiaşi, atît la culoare cît şi la format.

Harry se înclină; la fel şi domnul Bevelstoke.

-Sir Harry Valentine, el este fratele meu, domnul Winston Bevelstoke: Winston, Sir Harry, spuse de Lady Olivia, cu o admirabilă lipsă de interes şi de inflexiune.

-Sir Harry, spuse Winston politicos, îl cunosc pe fratele dumneavoastră.

Harry nu îl recunoscu, dar presupuse că tînărul Bevelstoke era una dintre nenumăratele cunoştinţe ale lui Edward. Le întîlnise pe multe dintre ele în diverse ocazii; majoritatea erau tineri complet şterşi.

-Înţeleg că sînteţi noul nostru vecin, spuse Winston.

Harry confirmă cu o înclinare a capului şi cu o şoaptă.

-Dinspre sud.

-Întocmai.

-Mi-a plăcut dintotdeauna casa, spuse Winston pe un ton pontifical. Oricum, sunase ca o declaraţie pompoasă.Este din cărămidă, nu?

-Winston, ştii foarte bine că este din cărămidă, interveni Olivia, pierzîndu-şi răbdarea.

Winston flutură o mînă.

-Mă rog, da. Sau să zicem că eram oarecum sigur. De obicei nu dau atenţie la aşa ceva iar dormitorul meu se află în cealaltă parte.

Harry simţi cum buzele începeau să i se destindă într-un zîmbet. Treaba mergea din ce în ce mai bine.

Winston se întoarse spre Harry şi spuse, fără nici un alt motiv aparent, decît acela de a-şi tortura sora:

-Camera Oliviei este orientată spre sud.

-Trebuie acum?

Olivia arăta ca şi cum ar fi vrut să ...

-Trebuie, confirmă Winston, punînd stop speculaţiilor lui Harry despre ce anume ar fi vrut Olivia să... Dar îşi spunea că arderea spontană nu era ceva de domeniul fanteziei.

-Probabil că i-aţi văzut fereastra. Efectiv nu o puteaţi rata. Este ...

-*Winston!*

Harry se dădu efectiv înapoi, cîţiva centimetri. Părea că se va lăsa cu violenţă. Şi în ciuda înălţimii şi a greutăţii mai mari ale lui Winston, îşi spuse că mai curînd ar paria pe sora acestuia.

-Sînt sigură că Sir Harry nu este interesat de planul casei noastre, spuse muşcător Olivia.

Winston îşi mîngîie gînditor bărbia.

-Nu mă gîndeam la planul casei decît în ce priveşte faţada.

Harry se întoarse spre Olivia. Nu era convins că mai văzuse vreodată o stare de furie atît de bine ţinută sub control. Era impresionant.

-Îmi pare atît de bine că te-am văzut în dimineaţa asta, Winston. Obişnuieşti des să ieşi la plimbare atît de devreme? interveni domnişoara Cadogan, care părea să nu-şi dea seama de tensiunea din familie.

-Nu. M-a trimis mama după Olivia.

Domnişoara Cadogan zîmbi larg şi îşi reîntoarse atenţia spre Harry.

-Înseamnă atunci că dumneavoastră sînteţi singurul vizitator permanent al parcului. Şi eu, tot după Olivia am venit. Nu ne-am mai văzut de secole. Ştiţi, a fost bolnavă.

-Nu am ştiut. Sper că vă simţiţi bine acum, spuse Harry.

-Şi Winston a fost bolnav. Mult mai bolnav decît mine, spuse Olivia.

-Ah, nu! Îmi pare atît de rău să aflu asta. Domnişoara Cadogan se întoarse spre Winston. Dacă aş fi ştiut, ţi-aş fi adus o tinctură.

-Data viitoare cînd o să se mai îmbolnăvească, o să am grijă să te informez, spuse Olivia. Se întoarse apoi spre Harry, coborî vocea şi spuse:

-Se întîmplă mult mai des decît am vrea. Este foarte trist. Aşa s-a născut, adăugă ea coborînd şi mai mult vocea.

Domnişoara Cadogan se ridică în picioare, cu toată atenţia îndreptată asupra lui Winston.

-Te simţi mai bine acum? Într-adevăr, arăţi cam slăbit.

Harry îşi spuse că de fapt era imaginea sănătăţii.

-Sînt bine, izbucni Winston cu toată mînia îndreptată clar asupra surorii lui care continua să stea pe bancă,

părînd extrem de mulţumită de recenta ei realizare.

Domnişoara Cadogan se uită la Olivia care scutura din cap spunînd cu buzele, *„nu este"*.

-Da, chiar o să-ţi aduc tinctura aceea. Are un gust cam neplăcut, dar menajera noastră jură pentru ea. *Şi,* insist să te întorci imediat acasă, este cam răcorel afară.

-Chiar nu este nevoie, protestă Winston.

-Oricum vroiam să plec şi eu. Mă poţi escorta, spuse domnişoara Cadogan, dovedind că tînărul Bevelstoke nu le putea face faţă la două femei hotărîte.

-Spune-i mamei că vin şi eu repede, îl rugă dulce Olivia.

Fratele ei o străfulgeră cu privirea, dar era evident că fusese lucrat, aşa încît îi luă braţul domnişoarei Cadogan, să o conducă.

-Bine jucat, Lady Olivia, spuse Harry cu admiraţie, cînd ceilalţi doi se îndepărtaseră suficient.

Olivia îi aruncă o privire plictisită.

-Nu sînteţi singurul domn pe care-l găsesc enervant .Un asemenea comentariu nu putea fi trecut cu vederea, aşa încît Harry se trînti lîngă ea, pe locul tocmai lăsat vacant de domnişoara Cadogan.

-Ceva interesant? întrebă el arătînd spre ziar.

-Nu pot să ştiu. Sînt asaltată de întreruperi.

Harry chicoti.

-Este rîndul meu să-mi cer scuze, sînt convins, doar că nu o să vă fac plăcerea asta.

Olivia îşi strînse buzele, probabil ca să-şi înghită o ripostă.

Harry se lăsă pe spate, petrecîndu-şi glezna dreaptă peste genunchiul stîng, poziţia lui leneşă transmiţînd mesajul că se instala alături de era. Spuse, gînditor:

-De fapt, nu e ca şi cum v-aş încălca intimitatea. Stăm pe o bancă în Hyde Park. Afară, într-un loc public, etcetera, etcetera.

Se opri, oferindu-i şansa să comenteze. Dar ea nu o făcu, aşa încît el continuă.

-Dacă aţi fi vrut intimitate, ar fi trebuit să vă luaţi ziarul în dormitorul sau poate în biroul dumneavoastră. Nu acelea sînt locuri unde cineva poate lucra în intimitate?

Aşteptă. Din nou, ea refuză să se angajeze. Aşa încît Harry îşi coborî vocea la o şoaptă şi o întrebă:

-Aveţi un birou, Lady Olivia?

Nu credea că-i va răspune, aşa cum privea drept în faţă, decisă să nu se uite la el. Dar, spre marea lui surpriză, Olivia scoase un mîrîit:

-Nu am.

O admiră pentru asta, dar nu suficient ca să schimbe tema. Şopti:

-Păcat. Eu consider cît se poate de avantajos să am un loc al meu , care să nu fie folosit pentru dormit. Ar trebui să vă gîndiţi la un birou, Lady Olivia, dacă doriţi să aveţi un loc unde să vă citiţi ziarul departe de ochii curioşi ai altora.

Olivia se întoarse spre el cu o impresionant de indiferentă expresie.

-Staţi pe broderia subretei mele.

-Scuze. Harry se uită în jos, scoase ţesătura de sub el – abia dacă se aşezase pe marginea acesteia, dar decise să fie mărinimos şi refuză să comenteze – şi o puse deoparte.

-Unde *este* subreta dumneavoastră?

Olivia îşi flutură mîna într-o direcţie oarecare.

-A plecat să se întîlnească cu subreta lui Mary. Sînt sigură că se va întoarce dintr-o clipă într-alta.

Neavînd răspuns la asta, Harry spuse:

-Interesantă relaţie mai aveţi cu fratele dumneavoastră.

Olivia ridică din umeri, vizibil decisă să scape de el.

-Fratele meu mă detestă, spuse Harry.

Ceea ce-i captă Oliviei interesul. Se întoarse spre el, îi zîmbi mult prea dulce şi spuse:

-Mi-ar plăcea să-l cunosc.

-Sînt sigur că o să-l cunoaşteţi. Nu vine des în biroul meu, dar cînd se scoală la o oră rezonabilă, ia micul dejun în sufragerie. Cele două ferestre sînt în continuarea biroului meu, spre faţa casei. Aţi putea încerca să-l căutaţi, uitîndu-vă acolo.

Olivia îi aruncă o privire necruţătoare. El îi întoarse un zîmbet amabil.

-De ce vă aflaţi aici? întrebă ea.

Harry arătă spre cal.

-Pentru o partidă de călărie.

-Nu, de ce *aici*? Pe banca asta? Lîngă mine, mîrîi ea.

Harry se gîndi o clipă.

-Mă jigniţi.

Olivia strînse din buze, apoi spuse oarecum prea repede.

-Da, dar presupun că este doar corect.

Sentimentul era nobil din partea ei, chiar dacă nu şi tonul. În fond, doar cu cîteva minute în urmă spusese că îl găsea enervant.

Sosi şi subreta ei. Harry o auzi înainte să o vadă, călcînd apăsat, cu iritare, pe iarba udă, cu urme de accent Cockney în glas.

-De ce crede femeia asta că trebuie să învăţ franceza? *Ea* se află la Londra. Ah...

Văzîndu-l pe Harry se opri, privindu-l oarecum surprinsă. Cînd continuă, vocea şi accentul ei erau considerabil mai cultivate.

-Îmi pare rău, doamna mea. Nu mi-am dat seama că aveţi companie.

-Tocmai pleca, spuse Olivia, toată numai miere şi zahăr. Se întoarse spre el cu un zîmbet atît de ameţitor de luminos, încît Harry înţelese, în sfîrşit, toate acele inimi frînte despre care auzise.

-Vă mulţumesc mult pentru compania dumneavoastră, Sir Harry.

I se opri respiraţia, dar pricepu că Lady Olivia era o excelentă mincinoasă. Dacă nu şi-ar fi petrecut ultimele zece minute cu doamna căreia în mintea lui îi spunea acum „Ursuzica", poate că s-ar fi îndrăgostit şi el de ea.

-Aşa cum aţi sugerat, tocmai plecam, spuse el.

Ceea ce şi făcu, desigur cu intenţia de a nu o mai revedea vreodată.

Cel puţin nu în mod deliberat.

Tîrziu în dimineaţa aceea, cu gîndurile despre Lady Olivia lăsate ferm în urmă, Harry se reîntoarse la munca lui, pierzîndu-se pînă după-amiază într-o mare de idiomuri ruseşti.

Se gîndi cîteva minute la asta, bătînd alene cu tocul în sugativă şi era gata să renunţe şi să meargă mai departe, cînd auzi un ciocănit în uşă.

-Intră.

Nu-şi ridică privirea. Trecuse atîta vreme de cînd reuşise să se concentreze asupra unui întreg paragraf; nu o să-şi întrerupă ritmul acum.

-Harry.

Tocul lui Harry se opri în loc. Se aşteptase să fie valetul cu poşta de după-amiază , dar vocea asta aparţinea fratelui său mai mic.

-Edward. Ce surpriză plăcută, spuse el asigurîndu-se că îşi va aminti locul exact unde rămăsese.

-A sosit asta pentru tine. Prin curier.

Edward traversă camera şi puse un plic pe birou.

Exteriorul plicului nu indica expeditorul, dar recunoscu sigiliul. Era de la Cancelaria de Război şi mai mult ca sigur era ceva important; rar îi trimiteau ei astfel de materiale direct acasă. Harry puse plicul deoparte, cu gîndul să-l citească odată rămas singur. Edward ştia că el traducea documente, dar nu ştia pentru cine anume. Pînă acum, nu dăduse semne care să-i spună lui Harry că putea avea încredere în el.

Misiva mai putea totuşi aştepta cîteva minute. În clipa asta, Harry era curios să afle care anume era motivul prezenţei fratelui său în birou. Nu era obiceiul lui Edward să-i aducă poşta. Chiar dacă a fost chiar el cel care primise scrisoarea, de obicei ar fi azvîrlit-o pe tava din holul de la intrare, în aşteptarea valetului.

Edward nu interacţiona cu Harry decît forţat de o influenţă exterioară sau din necesitate. Iar necesitatea era de obicei de natură financiară.

-Cum îţi este astăzi, Edward?

Edward ridică din umeri. Arăta obosit, cu ochii roşii şi buhăiţi. Harry se întrebă cînd se întorsese astă-noapte din oraş.

-În seara aceasta la cină ne va ţine companie Sebastian, spuse Harry. Edward cina rar acasă, dar poate ştiind că va fi şi Seb aici, va rămîne totuşi.

-Am planuri ... dar poate că o să le pot amîna, spuse Edward.

-Aş aprecia asta.

Edward stătea în picioare, în mijlocul biroului, întruchiparea unui tînăr posac, ursuz. Avea acum douăzeci şi doi de ani şi Harry presupunea că se credea deja bărbat, dar de fapt înfăţişarea lui era imatură şi ochii, încă tineri.

Tineri, dar nu plini de tinereţe. Harry era tulburat de cît de jigărit arăta fratele lui. Edward bea prea mult şi probabil că dormea prea puţin. Totuşi, nu era ca tatăl lor.

Harry nu putea pune exact degetul pe diferenţă, exceptînd faptul că Sir Lionel era întotdeauna vesel.

Exceptînd momentele cînd era trist şi pocăit. Dar de obicei, uita de asta a doua zi dimineaţa.

Dar Edward era altfel. Excesiva toleranţă nu-l făcea exuberant. Harry nu şi-l putea imagina suindu-se pe un scaun şi perorînd poetic despre *şşşplendoarea şşşcolii.* Edward nu încerca să fie şarmant şi vesel în timpul rarelor ocazii cînd mîncau împreună. Rămînea închistat într-o tăcere glacială, răspundea strict la întrebări şi atunci, cu un minim de cuvinte.

Harry era dureros de conştient că nu îşi cunoştea fratele, că nu ştia nimic despre gîndurile şi preocupările lui. În toţi anii lui de formare fusese plecat pe Continent, luptînd alături de Seb în batalionul 18 Husari. Cînd s-a întors, a reîncercat zadarnic să reaprindă flacăra relaţiei lor, dar Edward nici nu vroia să audă de el. Se afla aici, în casa lui Harry, doar pentru că nu îşi putea permite un

apartament al lui. Era chintesența fratelui mai mic, fără șanse de moștenire și fără vizibile abilități. Se strîmbase la sugestia lui Harry de a îmbrățișa și el cariera militară, acuzîndu-l că nu vrea decît să scape de el.

Harry nu se obosise să-i sugereze cariera preoțească. Era greu de imaginat un Edward care să îndrume pe cineva spre corectitudine morală și în plus, Harry *nu vroia* să scape de el.

-Am primit săptămîna asta o scrisoare de la Anne, spuse Harry. Sora lor, care se măritase cu William Forbush la șaptesprezece ani și nu mai revenise niciodată acasă, a ajuns, din toate locurile, tocmai în Cornwall. Îi scria lunar lui Harry, cu noutăți despre progeniturile ei. Harry îi scria înapoi în limba rusă, insistînd că dacă Anne nu folosea limba, avea să o uite.

Drept răspuns, Anne decupase din scrisoare aceste cuvinte ale lui și le lipise pe o coală nouă de hîrtie, adăugînd, în engleză, „Asta și este intenția mea, frățioare."

Harry rîsese, dar nu încetase să-i scrie în rusă. Și era clar că Anne își acorda timp ca să citească și să traducă, pentru că adesea întrebările ei se referau la lucruri despre care îi scria el.

Era o corespondență plăcută; Harry îi aștepta întotdeauna cu nerăbdare scrisorile.

Anne nu îi scria lui Edward. La început da, dar văzînd că Edward nu se ostenea să-i întoarcă gestul, renunțase.

-Copiii sînt bine, continuă Harry. Anne avea cinci, toți băieți, cu excepția ultimului copil. Harry se întreba cum mai arăta acum. Nu o mai văzuse de la plecarea lui în armată.

Harry se lăsă pe spate, în fotoliu, așteptînd. **Orice. Ca**

Edward să spună ceva, să se mişte, să dea un pumn în perete. Dar mai ales, aştepta să-i ceară un avans din renta lui, pentru că acesta era, cu siguranţă, motivul prezenţei sale aici. Dar Edward nu spunea nimic, îşi tîra doar degetul de la picior pe duşumea, apucînd marginea covorului închis la culoare, făcîndu-i vînt în sus şi trîntindu-l înapoi, cu călcîiul.

-Edward?

-Mai bine ai citi scrisoarea. Au zis că este urgentă, spuse Edward dînd să plece.

Harry îl aşteptă să iasă din cameră, apoi luă plicul primit de la Cancelaria de Război. Era neobişnuit pentru ei să-l contacteze astfel. Îşi folosi degetul mare să rupă sigiliul, apoi despături hîrtia.

Misiva era scurtă, nu conţinea decît două propoziţii, dar era clară. Harry trebuia să se prezinte imediat la birourile Gărzilor Călare, din Whitehall.

Mîrîi. Nu putea fi ceva de bine, dacă era nevoie de prezenţa lui. Ultima oară cînd l-au chemat, fusese ca să i se ordone să facă pe însoţitorul unei contese rusoaice, în vîrstă. Vreme de trei săptămîni rămăsese lipit de ea. Contesa se plîngea de căldură, de mîncare, de muzică... Singurul lucru de care nu se plîngea era votca, pe care de altfel şi-o adusese singură.

Insista să o împartă cu el. Spunea că cineva care vorbea atît de bine rusa ca Harry nu putea bea poşircă englezească. Asta îi aducea puţin aminte de bunica lui.

Dar Harry nu bea, nici măcar un strop şi noapte de noapte îşi golea paharul într-un ghiveci cu flori.

În mod ciudat, planta prospera. Momentul apoteotic al acestei misiuni a fost cînd majordomul s-a încruntat uitîndu-se în jos la minunea botanică şi a exclamat:

-Nu am crezut că asta o să înflorească vreodată.

Totuşi, Harry nu avea nici cea mai mică dorinţă să reînnoiască experienţa. Din nefericire, rareori i se permitea luxul unui refuz... Ciudat. *Aveau* nevoie de *el*, de vreme ce nu prea existau traducători de limba rusă pe aici. Şi totuşi, se aşteptau de la el să sară la orice ordin.

Harry se gîndi o clipă să termine, înainte de plecare, pagina la care lucra dar decise să nu. Mai bine să ştie despre ce era vorba.

Şi în plus, Contesa se întorsese înapoi în St. Petersburg, probabil din cauza frigului de care se plîngea, din cauza soarelui şi din cauza lipsei gentlemanilor englezi obligaţi să stea la mîna ei.

Orice ar fi vrut Cancelaria de la el, nu putea fi mai rău decît asta, nu?

CAPITOLUL ŞAPTE

Era mai rău.

-Prinţul care? întrebă Harry.

-Prinţul Alexei Ivanovici Gomarovski, răspunse domnul Winthrop, legătura obişnuită a lui Harry cu Cancelaria. Winthrop o fi avut şi el un nume de botez, doar că lui Harry nu i-l spusese nimeni. Era, simplu, domnul Winthrop. De înălţime medie şi talie medie, cu păr mediu castaniu şi cu un chip care nu se remarca prin nimic. Din cîte ştia Harry, nu părăsise niciodată clădirea Cancelariei.

-Nu ne place de el. Ne face nervoşi, spuse Winthrop aproape fără inflexiuni.

-Şi *noi* ce credem că ar putea să facă?

Winthrop răspunse, părînd că nu remarcă sarcasmul lui Harry.

-Nu sîntem siguri. Dar există numeroase aspecte ale vizitei lui, care ne dau de bănuit. În primul şi în primul rînd este tatăl lui.

-Tatăl lui?

-Ivan Alexandrovici Gomarovski. Mort, acum. A fost un susţinător al lui Napoleon.

-Şi prinţul continuă să aibă o poziţie în societatea rusă?

Harry găsea asta greu de crezut. Trecuseră nouă ani de cînd francezii mărşăluiseră spre Moscova, dar relaţiile franco-ruse continuau să fie cît se poate de îngheţate. Ţarul şi oamenii lui nu apreciaseră invazia lui Napoleon. Iar francezii au memoria lungă; umilinţa şi dezastrul retragerii îi vor însoţi mulţi ani de acum înainte.

-Activităţile trădătoare ale tatălui său nu au fost niciodată descoperite. A murit anul trecut din cauze naturale, continuînd să se creadă despre el că era un loial susţinător al ţarului.

-Şi atunci noi de unde ştim că a fost un trădător?

Winthrop făcu un semn vag cu mîna, trecînd uşor peste întrebare.

-Avem informaţii.

Harry decise să accepte asta ca valoare nominală , de vreme ce tot nu va afla mai multe.

-Ne ridică întrebări şi momentul vizitei prinţului. Ieri au sosit la Londra trei cunoscuţi simpatizanţi ai lui Napoleon – doi dintre ei, supuşi britanici.

-Le permiteţi trădătorilor să rămînă în libertate?

-Este adesea în folosul nostru să facem opoziţia să creadă că nu a fost descoperită.

Winthrop se aplecă apoi în faţă, sprijinindu-şi braţele de birou.

-Bonaparte este bolnav, probabil, pe moarte. Se topeşte văzînd cu ochii.

-Bonaparte? întrebă Harry îndoit. Îl văzuse o dată pe tip. De departe, fireşte. Era scund, da, dar cu o burtă remarcabilă. Era greu să şi-l imagineze slab şi pricăjit.

-Am aflat – Winthrop răsfoi cîteva hîrtii de pe birou înainte de a găsi ce anume căuta – că pantalonii lui au trebuit să fie micşoraţi cu cincisprezece centimetri.

Harry era impresionat. Nimeni nu putea acuza Cancelaria de lipsă de atenţie pentru detalii.

Winthrop continuă:

-Nu poate evada din insula Sfînta Elena. Dar noi trebuie să rămînem vigilenţi. Vor exista mereu oameni care să comploteze în numele lui. Şi credem că Prinţul Alexei ar putea fi unul dintre aceştia.

Harry expiră. Iritat, pentru că vroia ca Winthrop să ştie cît de mult nu-şi dorea să fie implicat în astfel de afaceri. El era un traducător, pentru numele lui Dumnezeu. Lui îi plăceau cuvintele. Hîrtia. Cerneala. Lui nu-i plăceau prinţii ruşi şi nu-şi dorea cîtuşi de puţin să-şi petreacă următoarele trei săptămîni prefăcînu-se că da, îi plăceau.

-Ce anume îmi cereţi? Ştiţi foarte bine că eu nu mă implic în activităţi de spionaj.

-Şi nici noi nu vă cerem aşa ceva. Abilităţile dumneavoastră lingvistice sînt mult prea preţioase pentru noi ca să vă lăsăm să pîndiţi în nu ştiu ce colţ întunecos, sperînd că nu veţi fi împuşcat.

-Este greu de crezut că aveţi dificultăţi în a recruta spioni, spuse Harry încet.

Din nou, sarcasmul trecu neobservat de Winthrop.

-Autoritatea dumnevoastră în ce priveşte limba rusă, deopotrivă cu poziţia socială, vă fac ideal ca să staţi cu ochii pe Prinţul Alexei.

-Eu nu prea ies în societate, îi aminti Harry.

-Da, dar aţi putea.

Cuvintele lui Winthrop atîrnară în încăpere ca o sabie. Harry ştia că în Departamentul de Război nu mai exista decît o singură altă persoană a cărei fluenţă în limba rusă rivaliza cu a lui. Ştia de asemenea că George

Fox era fiul unui hangiu care se căsătorise cu o rusoaică venită în Anglia, ca slujnica unui diplomat. Fox era un om bun, inteligent şi curajos, doar că niciodată nu va avea acces la aceleaşi funcţii, ca un prinţ. Cinstit vorbind, Harry nu era prea sigur de asta nici pentru el.

Dar Sebastian, cu posibilul lui titlul de conte, ar putea. Harry se mai gîndise şi altădată la asta.

-Nu vă vom cere să acţionaţi direct, deşi, cu trecutul dumneavoastră la Waterloo, sîntem convinşi că aţi fi mai mult decît capabil.

-Eu am terminat cu luptele, îl preveni Harry. Şi aşa era. Şapte ani pe continent erau de ajuns. Nu mai intenţiona să pună vreodată mîna pe sabie.

-Ştim. Tocmai de aceea nu vă cerem decît să fiţi cu ochii pe el. Să-i ascultaţi conversaţiile, cînd puteţi. Să ne raportaţi orice consideraţi dubios.

-Dubios, răspunse Harry ca un ecou. Credeau ei că prinţul îşi va răspîndi secretele la clubul Almacks? Vorbitorii de limbă rusă erau puţini la Londra, dar sigur că prinţul nu va fi atît de prost încît să presupună că nimeni nu va înţelege ce spune.

- Vine de la Fitzwilliam, spuse Winthrop cu voce scăzută.

Harry îşi ridică brusc privirea. Fitzwiliam conducea Cancelaria de Război. Nu oficial, desigur. Oficial el nici măcar nu exista. Harry nu-i ştia numele adevărat şi nu era sigur că ştia cum arată; de cele două dăţi cînd s-au întîlnit, aspectul lui fusese atît de schimbat încît Harry nu putuse discerne ce era real şi ce era deghizare. Dar un lucru ştia: cînd Fitzwilliam ordona ceva, trebuia făcut.

Winthrop luă un dosar de pe birou şi i-l întinse lui Harry.

-Citeşte-l. Este dosarul nostru despre prinţ.

Harry luă documentul şi dădu să se ridice, dar Winthrop îl opri brusc.

-Chestia asta nu poate părăsi incinta .

Harry se opri, cu acea încetare exagerată a unei mişcări pe care o faci cînd ţi se porunceşte. Se aşeză înapoi, deschise dosarul, scoase din el cele patru coli şi începu să le citească.

Prinţul Alexei Ivanovici Gomarovski, nepotul lui Alexei Pavlovici Gomarovski, et cetera, et cetera, necăsătorit, nelogodit. La Londra, în vizită la ambasador, care este vărul lui de gradul şase.

-Sînt rude cu toţii. La naiba, poate că o fi rudă şi cu mine, mormăi Harry.

-Poftim?

Harry îi aruncă lui Winthrop o privire scurtă.

-Scuze.

Călătoreşte cu o suită de opt persoane, printre care un însoţitor diplomatic, uluitor de mătăhălos şi de ameninţător. Îi plac votca (desigur), ceaiul englezesc (ce deschidere la el) şi opera.

Harry dădea din cap în timp ce citea. Poate că nu o să fie chiar atît de rău. Şi lui îi plăcea opera, deşi părea să nu găsească niciodată timp pentru ea. Acum va fi o cerinţă. Excelent.

Întoarse pagina. Aici se afla o schiţă a prinţului. O ridică.

-Seamănă cu el?

-Nu prea, recunoscu Winthrop.

În fond, ce conta? Harry puse jos schiţa şi continuă să citească, adunînd frînturi din povestea personală a prinţului. Tatăl lui a murit la vîrsta de şaizeci şi trei de ani,

de inimă. Nu s-a bănuit otrăvirea. Mama lui trăia încă, împărţindu-şi timpul între St. Petersburg şi Nijnîi Novgorod.

Ajunse la ultima pagină. Prinţul părea să fie un vînător de femei, cu preferinţă pentru blonde. În cele două săptămîni de cînd se află la Londra a vizitat de şase ori bordelul cel mai exclusivist. A participat de asemenea la numeroase ocazii sociale, posibil în căutarea unei soţii britanice. Există zvonuri cum că averile lui din Rusia s-au diminuat şi că ar putea avea nevoie de o soţie cu o dotă considerabilă. Şi-a manifestat o atenţie deosebită pentru fiica lui ...

-Ah. *Nu.*

-E o problemă? întrebă Winthrop.

Harry ridică foaia, nu că Winthrop ar fi putut citi peste birou.

-Lady Olivia Bevelstoke, spuse el, cu vocea încărcată de sălbatică neîncredere.

-Da.

Atîta tot. Doar un da.

-O cunosc.

-Ştim.

-Nu-mi place de ea.

-Ne pare rău să auzim asta.

După care Winthrop îşi drese glasul şi adăugă:

-Totuşi, nu ne pare rău să ştim că Rudland House se află imediat la nord de noua dumneavoastră rezidenţă.

Harry scrîşni din dinţi.

-Nu ne-am înşelat, nu?

-Nu, mîrîi Harry .

-Bine. Pentru că este important să nu o scăpaţi nici pe ea din ochi.

Harry nu reuşi să-şi ascundă neplăcerea.

-O să fie o problemă în asta?

-Fireşte că nu, sir, spuse Harry, de vreme ce ştiau amîndoi că întrebarea fusese retorică.

-Nu o suspectăm pe Lady Olivia că ar complota cu prinţul, dar presupunem că, avînd în vedere talentul lui recunoscut în arta seducţiei, aceasta i-ar putea cădea pradă şi ar putea fi manevrată de el.

-V-aţi documentat asupra talentelor lui de seducător, spuse Harry. Nici măcar nu vroia să ştie cum reuşiseră asta.

Din nou, vaga fluturare de mînă.

-Avem metodele nostre.

Harrry era gata să spună că în cazul în care prinţul ar reuşi să o seducă pe Lady Olivia, ar fi o mare uşurare pentru Anglia, dar ceva îl opri. O bruscă, scurtă amintire, ceva poate în ochii ei ...

Indiferent care erau păcatele ei, nu merita asta.

Numai dacă ...

-Noi contăm pe dumneavoastră să o ţineţi pe Lady Olivia departe de necazuri, spuse Winthrop.

Ea *îl spionase*.

-Tatăl ei este o persoană importantă.

Spusese că-i plac armele. Şi nu spusese subreta ei ceva despre vorbitul în limba franceză?

-Este bine cunoscută şi iubită de societate. Dacă s-ar întîmpa ceva cu ea, scandalul ar fi ireparabil.

Dar ea nu putea şti că Harry lucra pentru Cancelaria de Război. Nimeni nu ştia că lucra pentru Cancelaria de Război. El nu era decît un traducător.

-Ne-ar fi imposibil să ne conducem investigaţiile cu scandalul public pe care l-ar declanşa un astfel de dezastru.

În sfîrşit, Winthrop făcu o pauză. Apoi:

-Înţelegeţi despre ce vorbesc?

Harry înclină din cap. Tot nu credea că Lady Olivia era un spion, dar curiozitatea îi fusese stîrnită. Dar nu s-ar simţi ca un prost, dacă totul s-ar dovedi greşit?

-My lady?

Olivia îşi ridică privirea din scrisoarea pe care i-o scria Mirandei. Se tot întrebase dacă să-i spună sau nu despre Sir Harry. Olivia nu-şi imagina pe nimeni altcineva căruia să-i poată –sau să vrea – să-i spună dar, din nou, nu era genul de escapadă care să aibă vreun sens pe hîrtie.

Nu era sigură dacă avea, oricum, vreun sens.

Privi în sus. Majordomul stătea în uşă, cu o tavă de argint în mînă, pe care se afla o carte de vizită.

-Un oaspete, my lady.

Olivia se uită în sus la ceasul de pe poliţa şemineului din salon. Era cam devreme pentru vizitatori, iar mama ei era încă în oraş, după pălării.

-Cine este, Huntley?

-Sir Harry Valentine, my lady. Cred că este domnul care a închiriat casa de la sud.

Olivia îşi lăsă încet tocul jos. Sir Harry? Aici? *De ce?*

-Să-l introduc?

Olivia nu ştia de ce întreba el asta. Dacă Sir Harry se afla în holul de la intrare, putea să-l vadă pe Huntley vorbind cu ea. Nu putea pretinde că era indisponibilă. Încuviinţă din cap, strînse paginile scrisorii şi le băgă într-un sertar, avînd sentimentul că trebuia să fie în picioare, la intrarea lui.

Peste cîteva clipe acesta apăru în pragul uşii, îmbrăcat în obişnuitele lui nuanţe de negru. Sub braţ avea un mic pacheţel.

-Sir Harry, ce surpriză, spuse ea în grabă, ridicîndu-se în picioare.

Harry înclină din cap, în chip de salut.

-Mă străduiesc întotdeauna să fiu un vecin bun.

Olivia înclină şi ea din cap, privindu-l îngrijorată, cum intra în cameră.

Nu-şi putea imagina de ce venise. Ieri fusese cît se poate de dezagreabil cu ea, în parc, deşi adevărul era că nici ea nu fusese altfel. Nu-şi amintea cînd se mai purtase atît de urît cu cineva, dar acum era îngrozită că el va încerca să o şantajeze din nou, de data aceasta cu ceva mult mai periculos decît un dans.

-Sper că nu v-am întrerupt, spuse el.

-Cîtuşi de puţin. Îi scriam surorii mele, spuse Olivia arătînd spre birou.

-Nu am ştiut că aveţi o soră.

-De fapt, cumnata mea. Dar pentru mine este ca o soră. O ştiu de o viaţă.

Harry aşteptă pînă cînd ea se aşeză pe o sofa, apoi se aşeză şi el în scaunul în stil egiptean din faţa ei. Nu părea deloc incomodat, ceea ce Olivia găsi interesant. Ea una ura să se aşeze pe scaunul acela.

-V-am adus asta, spuse el înmînîndu-i pacheţelul.

-Ah. Mulţumesc. Îl luă cu oarecare stîngăcie. Nu dorea cadouri de la acest bărbat şi în mod categoric nu avea încredere în motivele lui, să-i facă unul.

-Deschideţi-l, îi spuse el.

Era împachetat simplu şi degetele îi tremurau – spera că nu atît de tare încît să observe şi el. Îi luă cîteva încercări să desfacă nodul panglicii, dar în final reuşi să îndepărteze hîrtia.

-O carte, spuse ea cu uşoară surpriză. Ştiuse că asta

trebuia să fie, după greutate şi după forma pachetului şi totuşi, era o alegere foarte ciudată.

- Flori poate aduce oricine, spuse el.

Olivia întoarse cartea – era cu faţa în jos cînd o despachetase – şi citi titlul *Domnişoara Butterworth şi Baronul cel Nebun*. Acum chiar că era cu *adevărat* surprinsă.

-Mi-aţi adus un roman gotic?

-Un *strălucitor* roman gotic. Se pare că este genul care v-ar putea face plăcere.

Olivia se uită în sus la el, apreciindu-i comentariul.

El îi ţinu privirea, ca şi cum ar fi invitat-o să-i pună întrebări.

-Eu nu prea citesc, spuse ea şoptit.

Harry ridică din sprîncene.

-Adică pot să citesc, doar că nu-mi face prea multă plăcere, se grăbi ea tot mai enervată pe sine, dar şi pe el.

Sprîncenele lui rămaseră ridicate.

-Să presupun că nu trebuie să recunosc acest lucru? întrebă ea curajoasă.

Harry zîmbi încet şi trecu un moment agonizant de lung, pînă cînd spuse:

-Nu prea gîndiţi înainte să vorbiţi, nu?

-Nu foarte des, recunoscu ea.

-Încercaţi. Am crezut că o să găsiţi romanul mai interesant decît ziarul, spuse Harry arătînd spre carte.

Era exact genul de lucruri pe care le putea spune un bărbat. Nimeni nu părea vreodată să înţeleagă faptul că ea prefera ştirile zilei, plăsmuirilor prosteşti ale imaginaţiei altcuiva.

-*Dumneavoastră* aţi citit-o? întrebă ea uitîndu-se în jos, deschizînd cartea la întîmplare.

-Dumnezeule, nu. Dar mi-a recomandat-o sora mea, cu căldură.

Olivia îşi ridică repede privirea.

-Aveţi o soră?

-Păreţi surprinsă să aflaţi asta.

Chiar era. Nu era sigură de ce anume, poate pentru că prietenelor ei li se păruse firesc să-i spună totul despre el, dar nu ştia de ce *amănuntul* acesta fusese lăsat deoparte.

-Locuieşte în Cornwall, înconjurată de stînci, de legende şi de o ceată de copilaşi.

-Ce descriere frumoasă.

Şi chiar credea asta.

-Sînteţi un unchi devotat?

-Nu.

Probabil că îi văzuse surpriza, pentru că adăugă repede:

-Eu nu am voie să recunosc asta?

Olivia rîse.

-*Touchée,* Sir Harry.

Cu un zîmbet tot mai cald şi mai sincer, Harry spuse:

-Mi-ar plăcea să fiu un unchi devotat, doar că nu am avut încă ocazia să-i cunosc.

-Desigur, aţi fost atîţia ani pe continent, spuse ea şoptit.

Harry îşi înclină uşor capul într-o parte. Olivia se întrebă dacă făcea întotdeauna aşa, cînd era curios.

-Ştiţi destul de multe despre mine, spuse el.

-Toată lumea ştie asta despre dumneavoastră.

Zău aşa, de ce se mirase omul acesta?

-Nu există prea multă intimitate în Londra, nu?

-Aproape deloc.

Cuvintele îi ieşiseră din gură pînă să-şi dea seama ce spusese.

-Doriţi un ceai? întrebă ea schimbînd brusc topica.

-Da, cu plăcere, mulţumesc.

După ce Olivia îl sună pe Huntley să-i dea instrucţiuni, Sir Harry spuse:

-Asta mi-a lipsit cel mai mult în armată.

-Ceaiul? Oliviei îi venea greu să creadă.

Harry încuviinţă din cap.

-Am *tînjit* după el.

-Nu vi se dădea ceai? Oliviei i se părea inacceptabil aşa ceva.

-Uneori. Alteori trebuia să ne descurcăm singuri.

Ceva în vocea lui – nostalgică şi tinerească – o făcu să zîmbească.

-Sper că ceaiul nostru va căpăta aprobarea dumneavoastră.

-Nu sînt mofturos.

-Adevărat? Aş fi spus că iubindu-l atît de mult, sînteţi un cunoscător.

-Mai curînd, tocmai pentru că mi-a lipsit atît de mult, apreciez orice picătură.

Olivia rîse.

-Chiar ceaiul a fost cel care v-a lipsit? Majoritatea domnilor pe care îi cunosc eu ar spune că brandy-ul. Sau porto-ul.

-Ceaiul, spuse el cu fermitate.

-Cafea beţi?

Harry scutură din cap.

-E prea amară.

-Ciocolată?

-Numai cu munţi de zahăr.

-Simt un bărbat foarte interesant, Sir Harry.

-Sînt convins că *dumneavoastră* mă găsiţi interesant.

Îi ardeau obrajii. Chiar începea să-i placă de omul ăsta. Partea proastă era că el o avea la mînă. Îl spionase, ceea ce fusese un lucru urît. Totuşi, nu trebuia să se poarte astfel încît să o facă să se simtă prost.

Sosi ceaiul, oferindu-i Oliviei un respiro de la o conversaţie plină de sensuri.

-Lapte? întrebă ea.

-Vă rog.

-Zahăr?

-Nu. Mulţumesc.

Nu-şi ridică privirea cînd îl întrebă:

-Serios? Fără zahăr? Chiar dacă vă îndulciţi ciocolata?

-Şi cafeaua, dacă sînt obligat să o beau. Ceaiul este însă cu totul şi cu totul altceva.

Olivia îi întinse ceaşca şi începu să-şi pregătească şi ei ceaiul. Simţea un anumit confort în a fi ocupată cu treburi familiare. Mîinile ei ştiau ce aveau de făcut, memoria muşchilor funcţiona perfect. Conversaţia venea şi ea de la sine. Simplă, fără sens, dar totuşi îi reda echilibrul. Atît de mult încît, în timp ce el lua a doua sorbitură, Olivia era în sfîrşit capabilă să-l dezechilibreze ea pe el, zîmbind dulce în timp ce spunea:

-Se zice că v-aţi omorît logodnica.

Harry se înecă, ceea ce ei îi produse o mare plăcere (şocul lui, nu înecatul; spera că nu devenise *chiar atît* de nemilocată)

-Aşa se zice?

-Da.

-Se zice şi cum am omorît-o?

-Nu.

-Se zice şi cînd?

-Poate, dar nu am auzit eu, minţi Olivia.

-Hmmm.

Părea că se gîndeşte la asta. Era o imagine deconcertantă, bărbatul acesta înalt, atît de masculin, stînd în salonul mov al mamei ei, cu o delicată ceaşcă de ceai, în mînă. Reflectînd, probabil, asupra unei crime.

Harry mai luă o sorbitură.

-A pomenit cumva, cineva, numele ei?

-Al logodnicei?

-Da.

Era un „da" mătăsos, politicos, ca şi cum ar fi discutat despre vreme sau poate despre posibilitatea ca echipa Trandafirii să ia Cupa Ascot de Ziua Femeii.

Olivia scuturâ uşor din cap şi-şi duse şi ea ceaşca la buze.

Harry închise o clipă ochii, apoi se uită drept la ea, mişcîndu-şi trist capul dintr-o parte într-alta.

-Acum şi-a găsit liniştea, e singurul lucru care contează.

Olivia nu numai că se înecă cu ceaiul dar îl şi vărsă aproape în tot salonul. Iar el rîdea, ticălosul.

-Sînteţi mizerabil.

-M-aţi acuzat de crimă!

-Nu v-am acuzat. Am spus doar ce a spus altcineva.

-Ah, da, este într-adevăr o *mare* diferenţă, spuse el ironic.

-Pentru simpla dumneavoastră informare, eu *nu* am crezut.

-Mă încălzeşte pînă în adîncul inimii sprijinul dumneavoastră.

-Nu este cazul. Nu a fost decît bunul simţ, spuse Olivia aspru.

Harry rîse din nou.

-Pentru asta m-aţi spionat?

-Eu nu v-am...

Ah, pentru Dumnezeu, de ce continua să nege asta?

-Da. Dumneavoastră nu aţi fi făcut la fel?

-Eu poate că aş fi chemat mai întîi un poliţist.

-Eu poate că aş fi chemat mai întîi un poliţist, îl imită Olivia, folosind vocea pe care şi-o rezerva pentru fratele ei geamăn.

-Chiar că sînteţi ţîfnoasă.

Olivia se uită la el.

-În fine, măcar aţi descoperit ceva interesant?

-Da. Da, am descoperit, spuse ea făcînd ochii mici. El aşteptă, apoi, într-un final, spuse sarcastic:

-Atunci spuneţi-mi şi mie.

-Explicaţi-mi ce-i cu pălăria aia.

Se uită la ea ca la o nebună.

-Despre ce vorbiţi?

-Pălăria! strigă ea făcînd mişcări în jurul capului ei, ca şi cum ar fi sugerat silueta unei pălării. Era ridicolă! Avea pene! Şi o purtaţi în casă.

Harry îşi înăbuşi un chicot.

-Ah, Asta era. Ei bine, era pentru dumnavoastră, sincer.

-Nu ştiaţi că eram acolo!

-Scuzaţi-mă dar da, am ştiut.

Buzele i se îndepărtară şi arăta puţin rănită cînd întrebă:

-Cînd m-aţi văzut?

-Prima oară cînd aţi apărut la fereastră.

Harry ridică din umeri şi ridică din sprîncene, ca şi cum ar fi spus – *Încearcă doar să mă contrazici.*

-Nu sînteţi chiar atît de bună în a vă face nevăzută, pe cît credeţi.

Olivia se trase în spate, furioasă. Era absurd, grotesc, dar el presupunea că ea se simţise insultată.

-Şi hîrtiile aruncate în foc? întrebă ea.

-Dumeavoastră nu aruncaţi niciodată hîrtii în foc?

-Nu cu atîta furie şi grabă, nu.

-Ei bine, şi asta asta a fost pentru dumneavoastră. Vă dădeaţi atît de multă osteneală. Mi-am spus că nu strica să vă fac să credeţi că merita.

-Dumneavoastră ...

Nu păru în stare să termine propoziţia, aşa încît continuă el, aproape repezindu-se:

-Am fost gata să mă urc pe birou şi să dansez, dar mi-am spus că ar fi fost prea evident.

-V-aţi bătut joc de mine tot timpul.

-Ei bine ... Da.

Buzele Oliviei se îndepărtară. Părea revoltată şi lui aproape că îi venea să-şi ceară scuze – serios, trebuia să fie un reflex masculin să se simtă ruşinat cînd o femeie avea expresia asta. Doar că ea nu-şi cîştigase dreptul acesta. Şi Harry sublinie:

-Îmi permiteţi să vă reamintesc că *dumneavoastră* mă spionaţi pe *mine*. Dacă există o parte vătămată, atunci aceea sînt eu.

-Fie, dar vă asigur că v-aţi luat revanşa, răspunse ea cu cu afectare, ridicîndu-şi bărbia în aer.

-Ah, nu ştiu, Lady Olivia. Va trece multă vreme pînă cînd vom fi chit.

-Ce intenţionaţi? întrebă ea suspicioasă.

-Nimic ... încă, zîmbi el.

Olivia scoase un sunet mic, comic de ţîfnos- chiar înduioşător, zău– şi Harry decise să-i dea acum lovitura cîştigătoare:

-Ah, şi că tot veni vorba, nici măcar nu am fost logodit.

Olivia clipi, părînd derutată de aparenta schimbare de topică.

-Logodnica moartă... o ajută el.

-Nu e chiar aşa de moartă, atunci?

-Nici n-a trăit vreodată, ca să începem cu începutul.

Olivia dădu încet din cap, apoi îl întrebă:

-De ce aţi venit azi aici?

Fireşte că Harry nu avea de gînd să-i spună adevărul, anume că ea era acum misiunea lui şi că el trebuia să se asigure că ea nu va comite, desigur fără voie, vreun act de trădare.

-Aşa mi s-a părut politicos.

În următoarele cîteva săptămîni avea să petreacă o mare parte din timp cu ea sau, dacă nu cu ea, atunci în proximitatea ei. Nu o mai suspecta că ar fi existat cine ştie ce infame scopuri în gestul ei de a-l spiona. De fapt, nu o bănuise niciodată de aşa ceva, dar ar fi fost o nebunie din partea lui să nu fie prudent. Iar povestea cu logodnica lui era atît de absurdă, încît trebuia să fie adevărată. Chiar părea motivul perfect pentru care o tînără plictisită şi-ar spiona un vecin.

Nu că ar fi ştiut el prea multe despre tinerele plictisite.

Dar presupunea că va şti în curînd.

Îi zîmbi. Se amuza mult mai mult decît s-ar fi aşteptat.

Ea arăta de ca şi cum s-ar fi pregătit să-şi dea ochii peste cap şi nu ştia de ce, dar el chiar ar fi vrut să o facă. O plăcea mult mai mult cînd faţa ei era în mişcare, debordînd de emoţii. La muzicalul Smythe-Smith fusese rece şi total rezervată. Exceptînd cîteva răbufniri nestăpînite de furie, fusese complet lipsită de expresie.

Îl iritase. Îi intrase sub unghii, ca o mîncărime pe care nu şi-o putea domoli.

Olivia îi mai oferi ceai şi el acceptă, ciudat de mulţumit să-şi prelungească vizita. Dar iată că, în timp ce ea îi turna ceaiul, intră din nou majordomul, cu o tavă de argint.

-Lady Olivia, aceasta a sosit pentru dumneavoastră, intonă el.

Majordomul se înclină, pentru ca Lady Olivia să poată lua cartea de vizită de pe tavă. Părea a fi o invitaţie, festivă şi impozantă, cu o fundă şi un sigiliu.

Un sigiliu?

Harry se răsuci uşor în scaunul lui, încercînd să vadă mai bine. Să fie oare un sigiliu regal? Ruşii îşi iubeau zorzoanele regale. Presupunea că şi britanicii, dar nu era cazul. Olivia nu era curtată de Regele George.

Olivia se uită la cartea de vizită din mîna ei, apoi o puse pe măsuţa alăturată.

-Nu vreţi să o deschideţi?

-Sînt sigură că mai poate aştepta. Nu aş vrea să fiu nepoliticoasă.

-Să nu vă deranjeze prezenţa mea. Chiar arată interesant, spuse el uitîndu-se spre cartea de vizită.

Olivia clipi de cîteva ori, privind mai întîi la cartea de vizită, apoi la el, cu o expresie curioasă.

-Impunătoare, clarifică Harry, gîndindu-se că prima

lui alegere de adjective nu fusese prea fericită.

-Ştiu de la cine este, spuse ea aparent neafectată de asta.

Harry îşi înălţă capul, sperînd că mişcarea îi va servi drept întrebarea pe care ar fi fost nepoliticos să o formuleze.

-Bine, fie ...Dacă insistaţi, spuse ea, vîrîndu-şi degetul sub sigiliu.

El nu insistase, pentru că nu avea de gînd să spună ceva care ar fi putut-o face să-şi schimbe intenţia.

Aşa că aşteptă răbdător ca ea să citească, savurînd jocul emoţiilor de pe chipul ei. Îşi dădu o dată ochii peste cap, expiră scurt dar enervată şi în sfîrşit mormăi ceva.

-Veşti neplăcute? o întrebă Harry politicos.

-Nu. Doar o invitaţie pe care aş prefera să nu o accept.

-Atunci nu o acceptaţi.

Olivia zîmbi scurt. Sau poate jalnic. Harry nu putea fi sigur.

-Este mai curînd o somaţie.

-Ei, haide. Cine poate fi autoritatea care să-i trimită somaţii ilustrei Lady Olivia Bevelstoke?

Tăcută, Olivia îi înmînă cartea de vizită.

CAPITOLUL OPT

Motive pentru care un prinţ
Îmi acordă atenţie.
De Lady Olivia Bevelstoke

Ruină
Căsătorie

Nici una dintre opţiuni nu era prea măgulitoare. Ruină, din motive clare şi căsătorie, din ... ei bine, o droaie de motive.

Motive pentru care eu nu m-aş căsători
Cu un prinţ rus.
De Lady Olivia Bevelstoke

Nu vorbesc rusa.
Nici măcar cu franceza nu mă descurc prea bine.
Nu vreau să mă mut în Rusia.
Am auzit că e foarte frig acolo.
Aş duce dorul familiei mele.
Şi ceaiului.

Oare în Rusia se bea ceai? Se uită la Sir Harry care încă mai studia cartea de vizită. Îşi spuse, nu ştia bine de

ce, că el ar putea şti. Călătorise mult, sau cel puţin acolo unde avusese armata nevoie de el, şi îi plăcea ceaiul.

Iar lista ei nici măcar nu începuse să cuprindă aspectele *regale* ale căsătoriei cu prinţul. Protocolul. Formalitatea. Suna ca un coşmar absolut.

Un coşmar într-un climat foarte friguros.

Sincer, începea să creadă că ruina era cel mai mic dintre cele două rele.

-Nu am crezut că vă mişcaţi în cercuri atît de rarefiate, spuse Sir Harry de îndată ce terminase cu lectura atentă a invitaţiei.

-Nu mă mişc. L-am întîlnit de două ori. Nu – se gîndi la ultimele cîteva săptămîni – de trei ori. Atîta tot.

-Trebuie să-l fi impresionat profund.

Olivia oftă plictisită. Ştia că prinţul o găsise atrăgătoare. Fusese curtată de suficienţi bărbaţi, înainte, ca să recunoască semnele. Încercase să-l domolească cît de politicos putuse, dar efectiv nu-l putea respinge de tot. Era un prinţ, Dumnezeule Mare. Dacă aveau să urmeze tensiuni între cele două naţiuni, *ea* nu avea de gînd să fie motivul.

-O să vă duceţi? întrebă Sir Harry.

Olivia se strîmbă. Prinţul, care aparent nu cunoştea obiceiul englezesc potrivit căruia domnii le vizitau pe doamne, îi ceruse ca ea să-i facă o vizită. Mersese atît de departe încît menţionase şi cînd anume, peste două zile mai exact, la ora trei după-amiaza, ceea ce o făcea pe Olivia să aibă sentimentul că acesta interpretase destul de larg cuvîntul „solicitare".

-Nu văd cum aş putea refuza.

-Nu. Nu puteţi. Harry se uită din nou în jos, la cartea de vizită, scuturînd din cap.

Olivia oftă.

-Majoritatea femeilor ar găsi asta flatant.

-Presupun că da. Adică da, sigur că da. Doar *este* un prinţ.

Încercase să aducă puţină emoţie în voce. Dar nu credea că reuşise.

-Şi totuşi nu vreţi să vă duceţi.

-Este enervant. Dumneavoastră aţi fost vreodată prezentat la curte? Nu? Este groaznic.

Harry rîse, dar ea era prea preocupată ca să se întrerupă.

-Rochia trebuie să fie cu cercuri şi paniere, chiar dacă nimeni nu mai poartă aşa ceva de ani de zile. Reverenţa ta trebuie să aibă exact înclinarea corectă şi Doamne fereşte să zîmbeşti în momentul nepotrivit.

-Nu ştiu de ce, dar nu cred că Prinţul Alexei se aşteaptă să vă vadă cu cercuri şi paniere.

-Ştiu că nu se aşteaptă, dar tot o să fie grotesc de formal, iar eu habar n-am de protocolul rusesc. Ceea ce înseamnă că mama va insista să găsească pe cineva care să mă înveţe, deşi unde să găsească pe cineva, într-un timp atît de scurt? Prin urmare,

viitoarele două zile va trebui să mi le petrec învăţînd cît de adîncă trebuie să fie o reverenţă rusească şi ce subiecte sînt considerate nepoliticos de discutat şi ah!...

Încheie cu acest ah, pentru că, sincer, toată povestea îi provoca dureri de stomac. Nervi. Şi ea ura nervii.

Se uită în sus la Sir Harry. Acesta stătea foate liniştit, cu o expresie de nepătruns.

-Nu vreţi să-mi spuneţi că nu va fi atît de groaznic? întrebă ea.

Harry scutură din cap.

-Nu. Va fi groaznic.

Olivia se prăbuşi. Dacă ar fi văzut-o aşa, pleoştită toată în faţa unui domn, mama ei i-ar fi dat să miroasă săruri. Dar zău, nu putea şi el minţi, spunîndu-i că o să petreacă un timp minunat? Dacă ar fi minţit-o, ar fi rămas şi ea dreaptă pe sofa.

Şi dacă o făcea să se simtă mai bine dacă dădea vina pe altcineva, atunci aşa să fie.

-Bine măcar că aveţi cîteva zile înainte de prezentare, spuse el cu indulgenţă.

-Numai două. Şi probabil că o să-l văd şi în seara asta, spuse ea cu tristeţe.

-În seara asta?

-La balul Mottram. Veniţi şi dumneavoastră?

După care Olivia îşi flutură mîna prin dreptul obrazului.

-Nu, fireşte că nu veniţi.

-Pardon?

-Ah, îmi cer scuze.

Simţi cum se înroşeşte. Cum o luase gura pe dinainte.

-N-am vrut să spun decît că dumneavoastră nu obişnuiţi să ieşiţi. Nu că nu aţi putea. Pur şi simplu nu alegeţi să ieşiţi. Sau cel puţin acesta presupun eu că ar fi motivul.

O privi atît de îndelung şi de intens, încît Olivia se simţi obligată să contiune.

-Nu uitaţi că v-am urmărit vreme de cinci zile.

-Este ceva ce n-aş putea uita vreodată.

Probabil că începuse să i se facă milă de ea, pentru că nu mai dezvoltă ideea. Spuse, în schimb:

-Întîmplător, eu chiar mă gîndesc să merg la balul Mottram.

Olivia zîmbi, mai mult decît surprinsă de fluturarea de plăcere pe care o simţea în trupul ei.

-Atunci o să vă văd acolo.

-Pentru nimic în lume nu aş rata ocazia.

Întîmplător, Harry nu îşi propusese să meargă la balul Mottram. Nu era sigur nici măcar dacă primise o invitaţie, dar nu era nici o problemă să se lipească de Sebastian, care se va duce în mod sigur. Ceea ce însemna că va trebui să suporte interogatoriul lui Seb – *de ce* vroia el dintr-o dată să iasă şi *cine* putea fi responsabil pentru această schimbare? Dar Harry avea suficientă experienţă să se eschiveze de la întrebările lui Sebastian şi odată ajunşi acolo, înghesuiala se dovedi a fi atît de mare, încît îşi pierdu imediat vărul.

Harry rămase în perimetrul sălii de bal, studiind apreciativ mulţimea. Era greu să stabilească numărul participanţilor. Trei sute? Patru? Nu-i va fi greu să treacă neobservat, sau să conducă o scurtă conversaţie, fără suspiciuni din partea nimănui.

Harry scutură mintal din cap. Începuse să judece ca un nenorocit de spion, Dumnezeule Mare. Ceea ce el nu era nevoit să facă. Ordinele lui fuseseră să nu-i piardă din ochi pe Lady Olivia şi pe prinţ, împreună sau separat. Nu trebuia să încerce să prevină nimic sau să oprească nimic, efectiv, *nimic*.

Să urmărească şi să raporteze, atîta tot.

Nu o văzu pe Olivia şi pe cineva care să pară vag regal, aşa încît îşi luă un pahar cu punci şi sorbi din el cale de cîteva minute, amuzîndu-se cu Sebastian care se plimba prin încăpere, fermecînd pe toată lumea din calea lui.

E un talent, acesta. Unul care, în mod clar, lui îi lipsea.

După vreo treizeci de minute de urmărit şi aşteptat (deci nimic de raportat), se auzi o mică agitaţie la intrarea de est, aşa încît Harry începu să-şi croiască drum într-acolo. Ajunse cît putu el mai aproape, apoi se aplecă spre domnul de lîngă el, întrebîndu-l:

-Aveţi idee de ce este toată agitaţia asta?

-Nu ştiu ce prinţ rus... Bărbatul ridică din umeri, neimpresionat. Se află în oraş, de vreo două săptămîni.

-Dar ce agitaţie provoacă, spuse Harry.

Bărbatul – Harry nu-l ştia, dar părea genul care-şi petrece serile la astfel de evenimente – fornăi.

-Doamnele au înnebunit după el.

Harry îşi reîntoarse atenţia spre micul nod de oameni de la intrare. Era mişcarea obişnuită de trupuri şi din cînd în cînd surprindea cîte o frîntură din bărbatul din centru, dar nu suficient de mult ca să îl poată privi ca lumea.

Prinţul era cît se poate de blond, asta reuşise să vadă şi mai înalt decît media, deşi poate că nu la fel de înalt ca el, remarcă Harry cu satisfacţie.

Nu exista nici un motiv pentru care Harry să-i fie prezentat prinţului dar nici cineva care să se gîndească să o facă, aşa încît rămase în urmă, încercînd să-l studieze pe prinţ în timp ce-şi făcea drum prin mulţime.

Era arogant, asta era clar. Cel puţin zece tinere doamne îi fură prezentate şi de fiecare dată el nici măcar nu-şi înclină capul. Bărbia lui rămînea ridicată şi le saluta pe toate doar cu o privire aspră, de sus în jos.

Cu acelaşi dispreţ îi trata şi pe domni, adresîndu-li-se doar la trei dintre aceştia.

Harry se întreba dacă exista cumva printre participanţi cineva care să nu i se pară sub demnitatea lui.

-Păreţi foarte serios în seara aceasta, Sir Harry.

Se întoarse şi zîmbi. Lady Olivia se strecurase nu ştiu cum lîngă el, frumoasă să-ţi frîngă inima, în catifea bleumarin.

-Doamnele nemăritate nu trebuie oare să poarte culori pastel? întrebă el.

Sprîncenele ei se ridicară la această impertinenţă, dar ochii îi scînteiară, amuzaţi.

-Da, doar că eu nu mai sînt chiar atît de nouă în societate. Ştiţi, este deja al treilea sezon de cînd ies. Practic, bună de pus pe raft.

-Într-un fel îmi vine greu să cred că asta poate fi din vina altcuiva şi nu a dumneavoastră.

-Ah...

Harry îi zîmbi.

-Şi cum v-aţi petrecut seara pînă acum?

-Nu am nimic de povestit. Noi abia am sosit.

Firește, el ştia asta. Dar cum nu-i putea spune că de fapt o urmăreşte, zise:

-Prinţul dumneavoastră este aici.

Olivia părea că e gata să scoată un oftat.

-Ştiu.

Harry se aplecă şi-i spuse, cu un zîmbet conspirativ:

-Vreţi să vă ajut să îl evitaţi?

Ochii Oliviei se aprinseră.

-Credeţi că puteţi?

-Sînt un om cu multe talente, Lady Olivia.

-În ciuda pălăriilor ciudate?

-În ciuda pălăriilor ciuate.

După care izbucniră amîndoi în rîs. Deodată. Sunetul se auzea simultan, ca o coardă perfectă. Clar şi sincer. Şi atunci, tot dintr-o dată, amîndoi părură să-şi dea seama că momentul era semnificativ, deşi nici unul dintre ei nu ştia de ce anume.

-De ce vă îmbrăcaţi în culori atît de întunecate? îl întrebă ea.

Harry se uită în jos, la costumul lui de seară.

-Nu vă place haina mea?

-Îmi place, este foarte elegantă. Dar vă întreb doar că s-a comentat asta.

-Gustul meu la îmbrăcăminte?

Ea înclină din cap.

-A fost o săptămînă plină de bîrfe. În plus şi dumneavoastă *mi-aţi* comentat rochia.

-Adevărat. Fie, mă îmbrac în culori închise pentru că îmi fac viaţa mai uşoară.

Olivia nu spuse nimic, aşteptînd doar, cu o privire întrebătoare, care parcă spunea : precis mai există şi altceva.

-O să vă mărturisec un secret înfiorător, Lady Olivia.

Se aplecă în faţă, ea făcu la fel şi apăru din nou unul dintre momentele acelea. Acord perfect.

-Sînt bîtă în materie de culori. Cu preţul vieţii şi tot nu aş putea deosebi roşul de verde, spuse el cu o voce gravă.

-Adevărat? Vocea ei fusese puţin cam sonoră şi Olivia se uită în jur, înainte de a continua, pe un ton mai domol: nu am auzit niciodată despre lucruri dintr-astea.

-Nu sînt singurul, mi s-a spus, dar eu nu am cunoscut pe cineva atît de rău atins ca mine.

- Dar cu siguranţă nu trebuie să purtaţi culori închise tot timpul.

Suna – şi părea – teribil de captivată. Ochii îi străluceau şi glasul îi era plin de interes.

Dacă ar fi ştiut că dificultatea lui în a distinge culorile îl putea face atît de interesant pentru doamne, de mult ar fi bătut toba despre asta.

-Valetul dumneavoastră nu vă poate alege ţinuta? întrebă ea.

-Ba da, dar asta ar însemna să am încredere oarbă în el.

-Şi nu aveţi? Părea intrigată. Amuzată. Poate o combinaţie dintr-amîndouă.

-Are un simţ al umorului destul de sec şi ştie că nu-l pot concedia.

Harry ridică din umeri.

-Mi-a salvat viaţa odată. Şi poate cel mai important, şi pe a calului meu.

-Atunci e clar că nu-l puteţi concedia. Calul dumneavoastră este splendid.

-Ţin foarte mult la el. La cal. Şi probabil şi la valet.

Olivia încuviinţă din cap.

-Atunci trebuie să fiţi fericit că vă prind bine culorie închise. Nu pe toţi îi prinde negrul.

-Lady Olivia, să fie acesta un compliment?

-Nu atît un compliment pentru dumneavoastră, cît o insultă pentru toţi ceilalţi, îl asigură ea.

-Slavă Cerului pentru asta. Nu ştiu cum ar fi fost viaţa mea într-o lume în care dumneavoastră împărţiţi complimente.

Olivia îl atinse uşor pe umăr –flirtrant, îndrăzneţ şi total ironic.

-Şi eu simt *exact* la fel.

-Perfect. Şi acum că sîntem de acord, ce o să facem cu prinţul dumneavoastră?

Îl privi pieziş.

-Ştiu că muriţi să mă auziţi spunînd că nu este prinţul meu.

-Da, am aşteptat să spuneţi asta, şopti el.

-Ca să vă dezamăgesc, ar trebui să spun că este prinţul meu la fel ca pentru oricine altcineva de aici. Apoi Olivia îşi strînse buzele, în timp ce se uita prin sală.

-Exceptînd ruşii, presupun.

Oricînd altădată, Harry i-ar fi spus că şi el era rus, cel puţin un sfert. Ar fi făcut o remarcă splendidă, poate ceva cum că nu vroia să-şi revendice prinţul, după care ar fi uluit-o cu limba lui rusă.

Dar nu putea face asta. Şi, ca să spună adevărul, era uimit de cît de mult ar fi vrut s-o facă.

-Îl puteţi vedea? întrebă ea. Îşi întinsese gîtul, stînd pe vîrfuri, dar cu toate că era uşor mai înaltă decît media, nu avea cum să vadă peste mulţime.

Dar Harry putea.

-E acolo, spuse el arătînd cu capul spre uşile care duceau afară în grădină. Prinţul stătea în picioare, în mijlocul unui mic grup de oameni, părînd groaznic de plictisit de atenţiile acestora, dar în acelaşi timp ca şi cum se aştepta la asta ca la ceva ce i se cuvenea.

-Ce face? întrebă Olivia.

-Îi este prezentat ...

La naiba, nu ştia cui îi era prezentat.

... Cuiva.

-Bărbat sau femeie?

-Femeie.

Tînără sau bătrînă?

-Este un interogatoriu?

-Tînără sau bătrînă? Eu cunosc pe toată lumea de aici. Este vocaţia mea să cunosc pe toată lumea, la asemenea evenimente.

-Este ceva cu ce te mîndreşti în mod special?

-Nu, nu chiar.

-Este de vîrstă medie.

-Cu ce e îmbrăcată?

-Cu o rochie.

-Mi-o poţi descrie? întrebă ea nerăbdătoare. Apoi:

-Sînteţi la fel de rău ca fratele meu.

-Mie îmi place fratele dumneavoastră, spuse el mai mult ca să o enerveze.

Olivia îşi dădu ochii peste cap.

-Fiţi liniştit, o să-l cunoaşteţi mai bine şi o să vă schimbaţi părerea.

Harry zîmbi. Nu se putuse abţine. Cum a fost în stare să o creadă rece şi distantă? Dacă nu altceva, dar deborda de mici răutăţi şi de umor. Şi singurul lucru de care avea nevoie, era compania unui prieten.

-Ei? Ce fel de rochie poartă? întrebă ea.

Harry îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, ca să vadă mai bine.

-Ceva pufos, cu ... Şi Harry arătă spre umerii lui, în speranţa de a descrie ţinuta femeii. Apoi scuturâ din cap.

- Nu-ţi pot spune culoarea.

-Interesant. Asta înseamnă că trebuie să fie roşie sau verde?

-Sau oricare dintre miile de nuanţe.

Atitudinea ei se schimbă complet.

-Este cu adevărat fascinant, ştiaţi?

-De fapt, eu am considerat asta întotdeauna mai mult ca pe o pacoste.

- Cred că aveţi dreptate, confirmă Olivia, apoi întrebă:

-Femeia cu care stă de vorbă...

-Ah, nu stă de vorbă cu ea, spuse Harry cu puţin mai mult sentiment decît ar fi vrut.

Olivia se ridică din nou pe vîrfuri, nu că asta i-ar fi îmbunătăţit vederea.

-Ce vreţi să spuneţi?

-El nu stă de vorbă cu nimeni. Mă rog, sau aproape cu nimeni. Cel mai mult se uită în jos, de-a lungul nasului.

-Foarte ciudat. Cu mine a stat o mulţime, de vorbă.

Harry ridică diin umeri. Nu ştia ce să spună la asta altceva decît evidenţa, care era că prinţul o vroia în patul lui. Ceea ce pe moment nu părea cuvenit să-i spună.

Sau poate că trebuia să-i acorde prinţului creditul că avea bun gust.

-Bine. Femeia cu care nu stă de vorbă... Poartă un diamant mai curînd strident?

-La gît?

-Nu, în nas. Fireşte că la gît.

Harry îi aruncă o privire apreciativă.

-Nu sînteţi persoana care am crezut că sînteţi.

-Avînd în vedere părerea dumneavoastră iniţială despre mine, probabil că acesta este un lucru bun. Are un diamant?

-Da.

-Atunci este Lady Mottram. Gazda noastră. Ceea ce înseamnă că prinţul va fi ocupat pentru următoarele cîteva minute. Ar fi nepoliticos să o ignore.

-Eu unul nu aş conta pe eventualitatea ca prinţul să devieze de la modul său de a înţelege să fie politicos.

-Fiţi liniştit. Nu o să plece. Lady M are *tentacule.* Şi două fete nemăritate.

-Să ne îndreptăm în direcţia opusă?

Sprîncenele ei se ridicară poznaş.

-Haidem.

Olivia o luă înainte, făcîndu-şi cu pricepere loc prin mulţime. Harry îi urmă sunetul rîsului şi, de fiecare dată cînd ea se întorcea să se asigure că era acolo, ameţitorul ei zîmbet.

Ajunseră în final într-un alcov şi ea se prăbuşi pe o banchetă, jucăuşă şi cu sufletul la gură. El rămase în picioare lîngă ea, considerabil mai puţin agitat. Nu vroia să se aşeze. Nu încă. Trebuia să-l supravegheze pe prinţ.

-Nu o să ne găsească aici! spuse ea veselă.

Şi nici nimeni altcineva, îşi spuse Harry .Nu exista nimic riscant în ce privea alcovul; era deschis cum se cuvine, spre sala de bal. Dar felul în care era plasat – după colţ, cu toţi pereţii rotunjindu-se ca un pîntece – cineva trebuia să se afle în punctul potrivit ca să vadă înăuntru.

Nu s-ar fi putut niciodată consuma aici o scenă de seducţie sau ceva de genul acesta, dar era remarcabil de intim. Era şi bine amortizat, pentru zgomotul petrecerii.

-A fost amuzant, spuse Olivia.

Rămase surprins să constate că era de acord cu ea.

-A fost, nu-i aşa?

Olivia oftă uşor.

-Presupun că nu o să reuşesc să-l evit toată seara.

-Puteţi încerca.

Ea scutură din cap.

-O să mă găsească mama.

-Încearcă să vă mărite cu el? o întrebă, venind să se aşeze lîngă ea, pe bancheta din lemn, curbată.

-Nu, nu ar vrea să plec undeva atît de departe. Dar e prinţ. Este o onoare. Atenţia lui, vreau să spun. Şi Olivia se uită în sus spre el, cu o expresie uşor fatalistă.

Harry încuviinţă din cap. Nu a consimţămînt, doar a simpatie.

- Şi mai mult... Olivia se întrerupse, apoi îşi redeschise buzele ca pentru a reîncepe. Dar nu o făcu.

-Pot avea încredere în dumneavoastră?

-Puteţi, dar sînt convins că ştiţi deja că nu trebuie să aveţi încredere într-un domn care spune că puteţi avea încredere în el.

Asta îi aduse pe chip o umbră de zîmbet.

-Adevărat, dar totuşi ...

-Haideţi, spuse el cu blîndeţe.

-Bine ...

Ochii ei priveau undeva departe, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele, sau poate că le găsise, dar propoziţiile sunau prost. Şi cînd în sfîrşit vorbi, nu se uită la el.

Deşi nu putea spune că îl evita efectiv.

-Eu am ... respins avansurile mai multor domni.

Harry era surprins de atent alesul ei cuvînd „respins", dar nu o întrerupse.

-Nu pentru că mă consideram superioară lor. Mă rog, poate că faţă de cîţiva, da, presupun.

Şi Olivia se întoarse spre el, privindu-l drept în faţă.

-Cîţiva dintre ei au fost groaznici.

-Am înţeles.

-Dar cei mai mulţi ... nu era nimic *rău* cu cei mai mulţi. Doar că nu s-au purtat cum trebuia. Olivia oftă, un oftat puţin trist.

Harry ura asta.

-Fireşte, nimeni nu mi-o va spune în faţă ... continuă ea.

-Dar aţi cîştigat reputaţia de a fi extrem de excesivă?

Îi aruncă o privire tristă.

-„Mofturoasă" este cuvîntul pe care l-am auzit. Mă rog, unul dintre ele. Singurul pe care-l pot repeta.

Harry se uită în jos la mîna lui stîngă şi vedea cum i se strîngea într-un pumn. Olivia făcea tot posibilul să minimalizeze, dar fusese rănită de bîrfe.

Olivia se lăsă pe peretele din spatele ei. Respiraţia şuierătoare i se auzea în aer.

-Iar asta ... ah, asta chiar că o să le dea satisfacţie, pentru că ...

Îşi scutură capul, ochii ei priveau în sus, ca şi cum ar fi căutat un sfat, sau iertare. Sau poate doar înţelegere.

Se uită apoi afară, peste mulţime şi zîmbi, dar un zîmbet trist, oarecum nedumerit.

-Pentru că unii chiar au spus, „Pe cine crede ea că aşteaptă? Un prinţ?

-Ah.

Olivia se întoarse spre el cu sprîncenele arcuite, cu o expresie cumplit de sinceră.

-Vedeţi dilema?

-Desigur.

-Dacă îl voi respinge, o să fiu ... Olivia îşi muşcă buza, căutînd cuvîntul corect.

-...Nu de batjocură ... Nu ştiu cum o să fiu. Dar nu o să fie plăcut.

Nici un muşchi nu păru să se mişte pe faţa lui, dar expresia îi era dureros de blîndă cînd spuse:

-Cu siguranţă că nu trebuie să vă măritaţi cu el doar ca să fiţi binevoitoare cu societatea.

-Nu, fireşte că nu. Dar trebuie să fiu văzută oferindu-i toată curtoazia cuvenită. Dacă îl resping de la bun început ... Olivia oftă. Ura asta. Ura toate astea şi nu vorbise niciodată cu nimeni despre asta, pentru că i s-ar fi spus ceva groaznic şi nesincer, cum ar fi – *De-am avea noi problemele tale.*

Ori ea *ştia* că era norocoasă, ştia că fusese binecuvîntată, că nu avea dreptul să se plîngă de nimic în viaţa ei şi nici nu se plîngea, nu chiar.

Doar că uneori, o făcea totuşi.

Şi uneori chiar dorea ca domnii să înceteze să-i mai acorde atenţie, să înceteze să-i mai spună că este frumoasă şi adorabilă şi plină de graţie (ceea ce nu era). Îşi dorea ca ei să înceteze să o mai viziteze, şi să înceteze să-i ceară tatălui ei permisiunea de a o curta, pentru că nici unul dintre ei nu a fost cum trebuie şi, la naiba, ea nu vroia să se stabilească la cel mai bun dintre acceptabili.

-Aţi fost întotdeauna răsfăţată? o întrebă el calm.

Ce întrebare ciudată. Ciudată şi puternică şi nu genul de întrebare la care ea ar fi răspuns vreodată, doar că, nu ştia cum ...

-Da.

Nu ştia cum, dar cu el, părea totul corect.

Harry încuviinţă din cap.

-Aşa m-am gîndit şi eu. Faţa dumneavoastră cere asta.

Se întoarse spre el cu un ciudat de reînnoit elan.

-V-am povestit despre Miranda?

-Nu cred.

-Prietena mea. Care s-a măritat cu fratele meu.

-Ah, da. Îi scriaţi o scrisoare, în după-amiaza aceasta.

Olivia încuviinţă din cap.

-Era un fel de răţuşca cea urîtă. Era atît de slabă şi avea picioarele atît de lungi. Obişnuiam să glumim cu ea şi să-i spunem că îi intrau în gît. Dar eu nu am văzut-o niciodată aşa. Era doar prietena mea, scumpa, nostima, cea mai adorabilă prietenă. Învăţam împreună. Făceam totul împreună.

Se uită în sus la el, încercînd să-i măsoare interesul. Majoritatea bărbaţilor s-ar fi cărăbănit deja – o tînără sporovăind despre prieteniile din copilărie. Dumnezeule Mare.

Dar el încuviinţă doar din cap. Şi ea ştiu că o înţelegea.

-Cînd aveam unsprezece ani – de fapt era de ziua mea – am avut o petrecere–împreună cu Winston, desigur – la care au venit toţi copiii. Presupun că era considerată o invitaţie rîvnită. În sfîrşit, se afla acolo o fată –nici numele nu mi-l mai amintesc – dar a spus nişte lucruri oribile despre Miranda. Nu cred că pînă în ziua aceea i-a trecut măcar prin cap Mirandei că nu era considerată o fată drăguţă. Ştiu că mie nu îmi trecuse.

-Copiii pot fi foarte cruzi, spuse el încet.

-Da, mă rog, ca şi adulţii. În sfîrşit, este una dintre amintirile de care nu am scăpat.

Rămaseră tăcuţi cîteva momente, apoi el spuse:

-Nu v-aţi terminat povestea.

Ea se întoarse surprinsă.

-Ce vreţi să spuneţi?

-Nu v-aţi terminat povestea – repetă el – ce-aţi făcut?

Olivia întredeschise doar uşor gura.

-Nu pot crede că nu ați făcut nimic. Nici măcar la unsprezece ani, *nu* erați omul care să nu facă nimic.

Un zîmbet lent i se întinse pe față, crescînd ... crescînd ... pînă cînd îl putu simți în obraji, pe buze și apoi în inimă.

-Cred că i-am spus cîteva cuvinte fetei ăleia.

Ochii lui îi prinseră pe ai ei într-o ciudată înrudire.

-A mai fost vreodată de atunci invitată la ziua voastră?

Ea continua să zîmbească. Mulțumită.

-Nu cred că a mai fost.

-Pun pariu că ea *nu* v-a uitat numele.

Olivia se simți debordată de veselie.

-Sînt sigură că nu.

-Iar prietena dumneavoastră, Miranda, a fost cea care a rîs ultima. S-a căsătorit cu viitorul Conte de Rudland. Se afla pe acolo, cumva, o partidă mai bună?

-Nu .

-Uneori avem într-adevăr ceea ce meritățm, spuse el gînditor.

Olivia stătea lîngă el, liniștită, fericită în gîndurile ei. Apoi, brusc, din senin, se întoarse spre el și spuse:

-Eu *sînt* o mătușă bună.

-Fratele dumneavoastră și Miranda au copii?

-O fetiță. Caroline. Este favorita mea absolută, pe lumea asta. Uneori îmi vine efectiv s-o mănînc. De ce zîmbiți? îl întrebă, privindu-l.

-Tonul vocii dumnevoastră.

-Ce e cu el?

Harry scutură din cap.

-Nu știu. Păreți ca și cum ... ca și cum ... Nu știu, parcă ați aștepta desertul.

Olivia rîse.

-Va trebui să învăţ cum să-mi împart atenţiile. Aşteaptă încă un copil.

-Felicitările mele.

-Nu am crezut că îmi plac copiii, dar îmi *ador* nepoata.

Olivia tăcu din nou, gîndindu-se cît de plăcut era să fie cu cineva cu care nu trebuia să vorbească încontinuu. Dar fireşte că începu din nou să vorbească, pentru că nu putea sta prea multă vreme tăcută.

-Ar trebui să vă vizitaţi sora, în Cornwall. Să vă cunoaşteţi nepoatele şi nepoţii, spuse ea.

-Ar trebui.

-Familia este importantă.

Rămase tăcut, poate puţin mai mult decît s-ar fi aşteptat ea, înainte de a spune:

-Da, este.

Nu era chiar adevărat. Ceva în glasul lui sunase a gol. Ea spera că nu. Ce dezamăgire ar fi pentru ea dacă s-ar dovedi că el era unul dintre acei oameni cărora nu le păsa de familie.

Dar ea nu vroia să se gîndească la asta. Nu chiar acum. Dacă el ar avea defecte sau secrete sau orice altceva, dincolo de ceea ce vedea ea în acest moment, nu vroia să le ştie.

Nu în seara aceasta.

În mod categoric, nu în seara aceasta.

CAPITOLUL NOUĂ

Nu puteau rămîne în alcov toată noaptea aşa încît, cu mult regret, Olivia se sculă, îşi aranjă ţinuta, apoi se uită peste umăr la Harry şi spuse:

-La zidul spart să dăm iar iureş, dragă prietene.

Harry se ridică şi el, privind-o cu o expresie caldă, ciudată.

-Parcă spuneaţi că nu vă place să citiţi.

-Nu-mi place, dar Dumnezeule, este *Henric al V-lea*. Nici măcar mie nu-mi putea scăpa. Olivia aproape că se cutremură, amintindu-şi de Guvernanta Patru, cea care insistase să înveţe toţi *Henricii*. În mod inexplicabil, în ordine inversă.

-Şi am încercat. Credeţi-mă, am încercat.

-De ce am oare sentimentul că nu eraţi o elevă model?

-Eu nu încercam decît să o fac pe Miranda să pară mai bună, în comparaţie cu mine.

Nu era adevărul adevărat, dar Oliviei nu-i păsase că acesta fusese rezultatul prostului ei comportament. Nu că nu îi plăcea să înveţe, doar că nu îi plăcea să i se spună *ce anume* să înveţe. Miranda, care stătea tot timpul cu nasul în cărţi, era fericită să absoarbă orice cunoştinţe

alegea guvernanta *du jour* să le împărtăşească. Olivia era cea mai fericită în perioadele dintre două guvernante, cînd erau lăsate în voia lor.

Atunci, în loc să fie forţate să înveţe tocind şi memorizînd, ajunseseră la tot felul de jocuri şi de asocieri. Olivia nu era niciodată atît de bună la matematică decît cînd nu avea pe nimeni să o înveţe.

-Încep să cred că Miranda asta trebuie să fie o sfîntă, spuse Sir Harry.

-Ah, are şi ea momentele ei. Nu cred că există cineva mai încăpăţînat ca ea.

-Mai rău ca dumneavoastră?

-Mult mai rău.

Olivia îl privi surprinsă. Ea nu era încăpăţînată. Impulsivă, da, şi adesea îndrăzneaţă, dar nu încăpăţînată. Ea ştia întotdeauna cînd să cedeze. Sau cînd s-o lase baltă.

Îşi întoarse capul într-o parte, privindu-l cum studia mulţimea. Ce bărbat interesant se dovedise a fi. Cine ar fi crezut că avea un simţ al umorului atît de dat naibii? Sau să fie atît de dezarmant de receptiv? Stînd cu el de vorbă, era ca şi cum şi-ar fi găsit un prieten pe care-l cunoştea de o viaţă. Ceea ce era uluitor. Prietenă cu un domn – cine ar fi crezut posibil aşa ceva?

Încercă să se imagineze recunoscînd faţă de Mary sau de Anne sau de Philomena că ştia că era o răsfăţată. Nu, niciodată n-ar fi făcut asta. Miranda, da, ar fi înţeles. Dar din păcate Miranda nu prea mai venea la Londra în

ultima vreme şi Olivia începea să înţeleagă ce gol uriaş îi lăsase în viaţă absenţa ei.

-Păreţi foarte serioasă, spuse Harry şi Olivia îşi dădu seama că se adîncise atît de mult în gîndurile ei încît nu observase că acesta se întorsese spre ea. O privea intens, cu ochi atît de calzi, atît de concentraţi ... asupra ei.

Se întrebă ce anume vedea el.

Şi se întrebă dacă făcea faţă.

Şi mai mult ca orice, de ce conta asta atît de mult.

-Nu-i nimic, spuse, înţelegînd că el aştepta un fel de răspuns.

-Bine, atunci. Şi Sir Harry îşi întoarse capul înapoi spre mulţime şi intensitatea momentului se evaporă.

-Mergem să vă găsim găsim prinţul?

Olivia îi aruncă o căutătură îndrăzneaţă, recunoscătoare ocaziei de a-şi readuce gîndurile în sfere mai sigure.

-Pot în sfîrşit să îndrăznesc şi să protestez că nu este prinţul *meu*?

-V-aş fi cît se poate de recunoscător.

-Bine, atunci, nu este prinţul meu, recită ea îndatoritoare.

Harry păru mai curînd dezamăgit.

-Asta e tot?

Vă aşteptaţi cumva la o mare dramă?

-Cel puţin, şopti el.

Chicoti în sinea ei şi intră demnă în sala de bal, privind peste lume. Era o seară excepţional de frumoasă; nu ştia de ce nu-şi dăduse seama de asta mai devreme. Sala de bal era înţesată, ca toate sălile de bal, doar că aerul era parcă diferit. Să fi fost de la lumînări? Poate că erau mai multe sau poate că ardeau mai strălucitor. Dar

toată lumea era scăldată într-o lumină flatantă, caldă.

Ce frumos. Şi cît de fericită părea toată lumea.

—Este acolo, în colţul acela. În partea dreaptă, îl auzi pe Harry spunînd.

Vocea lui suna blînd şi cald în urechea ei, alunecînd prin ea ca o mîngîiere ciudată, făcînd-o să se înfioare. Îi venea să se lase pe spate, să simtă aerul care-i înconjura trupul, dar totuşi...

Păşi în faţă. Astea nu erau gînduri sigure. Nu în mijlocul unei încăperi înţesate. Şi categoric, nu cu Sir Harry Valentine.

-Eu cred că ar trebui să aşteptaţi aici. Să vină el la dumneavoastră, spuse Harry.

Olivia încuviinţă din cap.

-Nu cred că o să mă vadă.

-O să vă vadă. În curînd.

Într-un fel, cuvintele lui sunară ca un compliment şi îi veni să se întoarcă şi să-i zîmbească. Dar nu o făcu şi nici nu ştia de ce.

-O să mă duc la părinţii mei. Ar fi mai cum se cuvine decît ... în fine, decît orice altceva am făcut în seara aceasta.

Şi Olivia se uită în sus la el – la Sir Harry Valentine, noul ei vecin şi incredibil, noul ei prieten.

-Vă mulţumesc pentru această minunată aventură.

Harry se înclină.

-Plăcerea a fost a mea.

Dar simţea că despărţirea fusese mult prea formală şi Olivia nu suporta să se despartă pe acest ton. Aşa încît îi zîmbi – cu zîmbetul ei adevărat, nu cel pe care şi-l lipea pe obraz pentru amabilităţile sociale şi întrebă:

-V-ar deranja foarte tare dacă mi-aş redeschide

draperiile de la cameră? Este al naibii de întuneric în dormitorul meu.

Harry rîse tare, cu suficient volum ca să atragă cîteva priviri.

-O să mă spionaţi?

-Numai cînd veţi purta pălării caraghioase.

-Nu am decît una singură şi nu o port decît marţea.

Da, acesta părea modul perfect de a pune capăt întîlnirii. Ea făcu o mică reverenţă, îşi luă la revedere şi se îndepărtă în mulţime, înainte ca vreunul dintre ei să mai apuce să spună ceva.

Nu trecură cinci minute de cînd Olivia îşi localizase părinţii, că Prinţul Alexei Gomarovski al Rusiei o localiză pe ea.

Era, tebuia să recunoască, un bărbat extrem de atrăgător. Foarte chipeş, într-un fel rece, slavic, cu ochi albaştri ca gheaţa şi cu părul exact de culoarea părului ei. Ceea ce era chiar remarcabil; nu vezi prea des un asemenea blond la un bărbat matur. Îl făcea să se distingă în mulţime.

Ei bine, asta şi enorma suită care îl urma, se aflau aici. Palatele din Europa puteau fi periculoase, îi spusese prinţul. Un om cu renumele lui nu putea călători fără gardă.

Olivia stătea în picioare între părinţii ei şi urmărea mulţimea care se dădea deoparte ca să-i facă loc prinţului. Acesta se opri drept în faţa ei, lovindu-şi călcîiele în ciudata modă militară. Ţinuta lui era uluitor de dreaptă şi Olivia avu bizara imagine că peste mulţi ani de acum înainte, cînd nu-şi va mai putea aminti detaliile

chipului său, îşi va aminti felul în care se ţinea, înalt şi mîndru şi corect.

Se întreba dacă luase parte la război. Harry luase parte, iar dacă da, prinţul trebuie să fi fost pe continent cu armata rusă, nu?

Nu că asta ar fi contat.

Prinţul îşi întoarse o idee capul într-o parte şi zîmbi, cu buzele strînse, ceea ce nu era chiar atît de neprietenos cît de condescendent.

Sau poate că era doar o diferenţă de cultură. Ştia că nu trebuia să se grăbească să judece. Poate că oamenii zîmbeau altfel în Rusia. Şi chiar dacă nu – el avea sînge regesc. Greu de crezut că un prinţ îşi putea dezvălui sufletul în faţa atîtor oameni. Poate că era un bărbat amabil, continuu neînţeles. Ce viaţă singuratică trebuia să aibă.

Olivia detesta asta.

Prinţul spuse, în limba engleză, cu un accent destul de moderat:

-Lady Olivia. Sînt profund încîntat să vă revăd în seara aceasta.

Olivia se aplecă într-o reverenţă potrivită – mai adîncă decît ar fi făcut în mod normal într-o astfel de ocazie, dar nu într-atît încît să pară slugarnică şi deplasată.

-Înălţimea Voastră, spuse ea încet.

Cînd se ridică, el îi luă mîna şi depuse o sărutare ca o mîngîiere de fulg, pe degetele ei. Aerul scîrţîa de şoapte în jurul lor şi Olivia era neplăcut de conştientă de

faptul că se afla în centrul atenţiei. De parcă toată lumea din sală se dăduse un pas înapoi, creînd în jurul lor un şanţ de pustiu – ca să vadă mai bine desfăşurarea dramei.

Prinţul îi eliberă încet mîna, apoi spuse cu voce joasă, ca un murmur:

-Sînteţi, ştiţi, cea mai adorabilă femeie de aici.

-Vă mulţumesc, Înălţimea Voastră. Îmi faceţi o mare onoare.

-Nu fac decît să spun adevărul. Sînteţi întruchiparea frumuseţii.

Olivia zîmbi şi încercă să fie statuia drăgălaşă a ceea ce vroia el să fie. Nu prea ştia cum trebuia să reacţioneze la repetatele lui complimente. Încercă să şi-l imagineze pe Sir Harry folosind acest limbaj exuberant. Probabil că ar izbucni în rîs, încercînd doar să pronunţe prima propoziţie.

-Îmi zîmbiţi, Lady Olivia, spuse prinţul.

Se gîndi repede – foarte repede.

-Este doar bucuria complimentelor Înălţimii Voastre.

Dumnezeule, dacă ar auzi-o Winston, s-ar tăvăli pe jos de rîs. Miranda, la fel.

Dar prinţul o aprobă, pentru că ochii i se aprinseră de căldură şi îi întinse braţul.

-Veniţi să ne plimbăm prin sala de bal, *milaya*. Poate că vom dansa.

Olivia nu avu altă alegere decît să-şi aşeze braţul pe braţul lui. Purta o uniformă oficială, de un stacojiu închis, cu patru butoni de aur pe fiecare mînecă. Ţesătura de lînă zgîria şi Olivia nu se putea gîndi decît cît de cumplit de cald trebuia să-i fie, în sala plină de lume. Dar prinţul nu arăta nici urmă de disconfort. Părea chiar că radiază o oarecare răceală, ca şi cum s-ar fi aflat acolo ca să fie admirat, dar nu atins.

Prinţul ştia că toată lumea îl urmărea. Probabil că era obişnuit cu o asemenea atenţie. Olivia se întrebă dacă el

își dădea seama cît de neplăcut se simțea ea în acest tablou. Și era obișnuită să știe ochii ațintiți asupra ei. Știa că era populară, știa că celelalte tinere se uitau la ea ca la un arbitru al modei și al stilului. Dar asta – asta era cu totul altcelva.

-Îmi place vremea din Anglia, spuse prințul în timp ce dădeau un colț. Olivia constată că trebuia să se concentreze asupra ținutei ei, să rămînă în poziția corectă alături de el. Fiecare pas era atent măsurat, fiecare zgomot de pas, extrem de precis , toc și vîrf în exact aceeași mișcare, de fiecare dată.

-Spuneți-mi, este mereu atît de cald aici, în această perioadă a anului?

-Am avut mai mult soare ca de obicei. În Rusia este foarte frig?

-Da. Este ...cum spuneți voi ... Prințul se opri și o foarte scurtă clipă Olivia văzu pe fața lui lupta, în încercarea de a găsi cuvintele corecte. Buzele i se presară una de alta, a iritare, apoi o întrebă:

-Vorbiți franceza?

-Mă tem că foarte prost.

Prințul păru vag agasat de deficiența ei.

-Păcat. Eu sînt mai ...

-Fluent? se oferi ea.

-Da. În Rusia se vorbește mai ales limba franceză. Unii o vorbesc chiar mai mult decît rusa.

Oliviei i se păru foarte intrigant acest lucru, dar consideră nepoliticos să comenteze.

-Ați primit invitația mea, în după-amiaza aceasta?

-Da, am primit-o. Sînt onorată să o accept.

Nu era onorată. Mă rog, onorată, poate, dar cu siguranță nu încîntată. Cum era de așteptat, mama ei

insistase să o accepte şi Olivia petrecuse deja trei ore în probe de urgenţă, pentru noua ţinută. Trebuia să fie din mătase de un albastru de gheaţă, exact aceeaşi culoare, îşi dădu Olivia brusc seama, ca aceea a ochilor Prinţului Alexei.

Spera că el nu-şi va imagina că o făcuse intenţionat.

-Cît intenţionaţi să staţi la Londra? îl întrebă ea, sperînd că sunase mai mult curioasă decît disperată.

-Nu ştiu. Depinde de ... de multe lucruri.

Cum prinţul nu părea dispus să-şi extindă comentariul criptic, Olivia zîmbi – nu zîmbetul ei, era prea tensionată pentru asta. Dar el nu o cunoştea prea bine ca să citească prin zîmbetul ei de societate. Şi Olivia spuse, cu amabilitate:

-Sper să vă placă şederea, indiferent cît de lungă alegeţi să fie.

Prinţul încuviinţă regal din cap, declinînd orice comentariu.

Dădură roată unui alt colţ. Olivia îşi putea vedea acum părinţii, în acelaşi loc. O urmăreau, la fel ca toţi ceilalţi. Pînă şi dansul se oprise. Oamenii vorbeau, dar cu glas scăzut. Parcă erau nişte insecte zumzăitoare.

Doamne, cît îşi dorea să plece acasă. Prinţul putea fi un bărbat absolut plăcut. De fapt, spera să fie aşa. Asta ar fi făcut povestea cu atît mai frumoasă – dacă ar fi fost o persoană simpatică, prinsă în închisoarea formalismului şi a tradiţiei. Şi dacă el *ar fi fost* perfect de cumsecade, atunci ea ar fi fost perfect de fericită să facă cunoştinţă cu el şi să stea de vorbă cu el, dar nu, Dumnezeule, în felul acesta, în faţa întregii *societăţi,* cu sute de perechi de ochi urmărind-o clipă de clipă.

Ce s-ar întîmpla dacă ar face un pas greşit? Dacă s-

ar împiedica în timp ce dădeau ocol colţului sălii? Ar putea-o face uşor – doar cu o mică pendulare. Sau, cel mai rău, s-ar putea întinde pe jos, într-o grămadă nebună.

Da, ar fi un spectacol.

Sau spectaculos de cumplit. Şi de fapt nu conta, pentru că oricum nu avea curajul să o facă.

Încă doar cîteva minute, îşi spuse. Se aflau pe ultima latură. Va fi returnată părinţilor ei. Sau poate că va trebui să danseze, dar nici asta nu ar fi atît de cumplit. Cu siguranţă că nu vor fi singuri pe ring. Ar fi mult prea evident, chiar şi pentru mulţimea asta.

Încă doar cîteva minute şi se va termina totul.

Harry urmăra cuplul auriu cît de aproape putea, dar decizia prinţului de a da ocol sălii îi făcuse misiunea cu atît mai dificilă. Nu era imperativ să rămînă aproape de ei; prinţul sigur că nu avea de gînd să facă sau să spună ceva relevant pentru Cancelaria de Război. Doar că Harry nu era dispus să o scape din ochi pe Olivia.

Asta poate doar pentru faptul că Winthrop fusese suspicios, dar lui Harry îi displăcuse prinţul de la prima vedere. Nu-i plăcea ţinuta lui mîndră, chiar dacă proprii lui ani în armată îl lăsaseră şi pe el cu umeri remarcabil de drepţi. Nu-i plăceau ochii prinţului şi nici felul în care şi-i micşora de cîte ori se întîlnea cu cineva. Şi nu-i plăcea felul în care îşi mişca gura cînd vorbea, cu buza de sus curbată într-un mîrîit perpetuu.

Harry mai întîlnise oameni ca prinţul. Nu de sînge regesc, adevărat, dar mari duci şi alţii la fel, fălindu-se prin Europa ca şi cum le-ar fi aparţinut.

Ceea ce era adevărat, dar tot o adunătură de proşti erau, în opinia lui.

-Ah, aici erai? Te-ai şi plictisit?

Era Sebastian, în mînă cu o cupă aproape goală de şampanie. Harry nu o scăpa pe Olivia din ochi.

-Nu.

-Interesant, spuse încet Seb. Îşi termină şampania, puse paharul pe o măsuţă alăturată, apoi se aplecă spre Harry.

-După cine ne uităm?

-După nimeni.

-Nu. Am greşit. *La* cine ne uităm?

-La nimeni, spuse Harry făcînd o jumătate de pas înapoi, încercînd să vadă pe după extrem de voinicul conte care tocmai îi blocase vederea.

-Ah. Văd că mă ignoraţi, Sir Harry ...din ce motiv, oare?

-Nu te ignor.

-Şi totuşi nu te uiţi la mine.

Harry trebui să se recunoască înfrînt. Sebastian era diabolic de tenace şi de două ori mai enervant. Se uită drept în ochii vărului său.

-Te-am mai văzut.

-Şi totuşi mie-mi face tot timpul plăcere să fiu privit. Pierde mult cine nu se uită la mine, spuse Sebastian oferindu-i un zîmbet enervant.

-Eşti gata de plecare?

-Nu, încă.

Seb ridică din sprîncene.

-Vorbeşti serios?

-Mă distrez, spuse Harry.

-Te distrezi. La un bal.

-Tu reuşeşti asta.

-Da, dar eu sînt eu. Tu eşti tu. Ţie nu-ţi plac chestiile astea.

Harry o întrezări pe Olivia cu colţul ochiului. Olivia îl văzu. Apoi se uită în ochii lui şi apoi, simultan, amîndoi se uitară în altă parte. Ea trebuia să se ocupe de prinţ iar el de Sebastian, care se dovedise a fi o pacoste mai mare ca de obicei.

-Ai schimbat acum priviri cu Lady Olivia? întrebă Sebastian.

-Nu.

Harry nu era un mincunos patentat, dar dacă se rezuma la monosilabe, se descurca binişor.

Sebastian îşi frecă mîinile.

-Seara asta începe să devină interersantă.

Harry îl ignoră. Sau cel puţin încercă să o facă.

- Oamenii au şi început să-i spună Prinţesa Olivia, continuă Sebastian.

-Cine sînt „oamenii", mă rog? „Oamenii" spun că mi-am ucis logodnica, spuse Harry întorcîndu-se în loc, să-l privească în faţă pe Sebastian.

Sebastian clipi des.

-Cînd te-ai logodit?

Harry spuse răstit:

-Rămîne cum am spus. Iar ea nu o să se mărite cu idiotul ăla..

-Pari aproape gelos.

-Nu fi caraghios.

Sebastian zîmbi, cunoscător.

-Mi s-a părut că te-am văzut mai devreme cu ea.

Harry nu se obosi să nege.

-Am purtat o conversaţie politicoasă. Este vecina mea. Nu-mi spui tu întotdeauna să fiu mai sociabil?

-Deci aţi reglat toată povestea aia cu te-spiona-de la-fereastra-dormitorului-ei?

-A fost o neînţelegere.

-Hmmm.

Harry deveni dintr-o dată alert. Ori de cîte ori Sebastian părea că se gîndeşte – gîndul acela vreau-să-pun-ceva-afurisit-la-cale, nu un gînd amabil şi grijuliu - era momentul să fie atent.

-Aş vrea să-l cunosc pe prinţ, spuse Sebastian.

-Dumnezeule Mare. Ce ai de gînd?

Sebastian îşi frecă bărbia.

-Nu sînt foarte sigur. Dar sînt convins că o să ştiu exact, la momentul potrivit.

-Adică vrei să te decizi pe parcurs?

-De obicei funcţionează foarte bine.

Harry ştia că nu avea cum să-l oprească.

-Ascultă-mă, sîsîi el apucîndu-l de braţ cu destulă insistenţă ca să-i atragă atenţia. Harry nu-i putea spune nimic despre misiunea lui, dar Seb trebuia să ştie că aici era vorba de ceva mai mult decît atracţia lui pentru Lady Olivia. Altfel ar putea strica totul, cu o simplă referire la Grandmère Olga.

Îi spuse, cu voce joasă:

-În seara asta *nu* o să vorbesc ruseşte cu prinţul. Şi nici tu.

E drept, Sebastian vorbea fluent rusa.

Harry îl privi intens.

-Înţelegi?

Seb îl fixă cu privirea, apoi încuviinţă din cap – o dată. Cu o gravitate pe care rareori le permitea altora să i-o vadă. După care, făcîndu-i cu ochiul, gravitatea dispăru şi el îşi reluă aerul degajat, cu zîmbetul acela într-o parte.

Harry se dădu înapoi, reluîndu-şi urmărirea. Olivia şi prinţul terminaseră trei pătrimi din plimbarea lor oficială şi se îndreptau acum direct spre ei. Mulţimea de participanţi se dădea la o parte din drumul lor, ca mărgelele de ulei pe apă şi Sebastian rămase liniştit, frecîndu-şi doar degetele mîinii stîngi, cu degetul mare peste celelalt.

Se gîndea. Seb făcea întotdeauna aşa, cînd se gîndea.

Şi apoi, cu o cronometrare atît de perfectă încît nimeni nu ar fi putut crede vreodată că nu a fost un accident, Sebastian înşfăcă un alt pahar cu şampanie de pe tava de argint a unui valet în trecere, îşi dădu capul pe spate ca să soarbă şi atunci ...

Harry nu pricepea cum de reuşise, dar totul era pe jos – un zgomot de spart, cioburi de sticlă şi şampanie înspumată pe parchet.

Olivia sări în spate; tivul rochiei ei era stropit.

Prinţul părea furios.

Harry nu spuse nimic.

Şi atunci Sebastian zîmbi.

CAPITOLUL ZECE

-Lady Olivia! Îmi pare atît de rău. Vă rog să-mi acceptaţi scuzele. Ce stîngăcie din partea mea.

-Într-adevăr, spuse ea scuturîndu-şi discret un picior, apoi pe celălalt. Nu face nimic. Doar puţină şampanie, mai adăugă ea şi îi zîmbi, acel zîmbet liniştitor, de nu-este-nici-o problemă.Am auzit că face bine la piele.

Olivia nu auzise nimic de genul acesta, dar ce altceva putea spune? Nu era genul lui Sebastian Grey să fie atît de stîngaci şi zău aşa, nu erau decît cîţiva stropi pe pantofiorii ei. Totuşi, lîngă ea, prinţul clocotea de furie. Putea simţi asta din postura lui. El fusese stropit mai mult decît ea deşi, sincer vorbind, stropii aterizaseră doar pe cizmele lui şi nu auzise ea că unii bărbaţi îşi spălau cizmele cu şampanie?

Oricum, indiferent ce anume bombănise prinţul în rusă, simţea ea că nu erau complimente.

-La piele? Adevărat? întrebă Sebastian, dovedind un interes pe care ea era cît se poate de sigură că de fapt nu îl avea. Nu am mai auzit asta. Este fascinant.

-Am aflat într-un magazin de pantofi pentru doamne, minţi ea.

-Lady Olivia, vreţi să mă prezentaţi prietenului

dumneavoastră? spuse Prinţul Alexei aspru.

-Si... sigur, se bîlbîi Olivia, surprinsă de cererea acestuia. Nu se dovedise interesat să cunoască multă lume în Londra exceptînd ducii, pe cei cu sînge regesc şi, da, pe ea. Poate că nu era chiar atît de superior de mîndru pe cît credea ea.

-Înălţimea Voastră, permite-ţi-mi să vi-l prezint pe domnul Sebastian Grey. Prinţul Alexei Gomarovski, din Ruaia.

Cei doi bărbaţi îşi făcură plecăciunile, a lui Sebastian considerabil mai adîncă decît a prinţului, atît de superficială încît era aproape nepoliticoasă.

Odată terminate plecăciunile, Sebastian spuse:

-Lady Olivia, l-aţi cunoscut pe vărul meu, Sir Harry Valentine?

Buzele Oliviei se îmdepărtară a surpriză. Ce punea la cale?

-Lady Olivia, spuse Harry, venind brusc în faţa ei. Ochii li se întîlniră şi Olivia citi într-ai lui o flacără pe care nu o putea identifica. Scînteie prin trupul ei, făcînd-o să se înfioare. Apoi dispăru, ca şi cum nu ar fi fost nimic mai mult decît nişte simple cunoştinţe. Harry o salută cu o graţioasă înclinare a capului şi apoi îi spuse vărului său:

-Ne-am cunoscut deja.

-Ah, da, desigur, uitasem. Sînteţi vecini, spuse Sebastian.

-Înălţimea Voastră, permiteţi-mi să vi-l prezint pe Sir Harry Valentine. Locuieşte chiar la sud de mine.

-Desigur, spuse prinţul după care, în timp ce Harry se înclina, i se adresă într-o rusească rapidă unuia dintre însoţitorii lui.

-Aţi stat împreună de vorbă ceva mai devreme, în seara aceasta, spuse prinţul.

Olivia încremeni. Nu-şi dăduse seama că prinţul o urmărise. Şi nici nu ştia prea bine de ce o preocupa lucrul acesta. Şi spuse, pentru că nu avea nici un motiv să nege:

-Da. Îl număr pe Sir Harry printre numeroasele mele cunoştinţe.

-Lucru pentru care vă sînt atît de recunoscător, spuse Harry. Era ceva în vocea lui în totală nepotrivire cu gentileţea vorbelor. Ciudat de nemişcat, îl fixase cu privirea pe prinţ tot timpul cît a vorbit.

Acesta răspunse, neluîndu-şi nici el privirea de la Harry:

-Da. Aşa şi ar trebui, nu?

Olivia se uită la Harry, apoi la prinţ, apoi din nou la Harry care continua să se uite în ochii prinţului, spunînd:

-Aşa ar trebui.

Interveni Sebastian.

-Este o petrecere frumoasă, nu? Lady Mottram s-a depăşit pe sine, anul acesta.

Olivia aproape că izbucni într-un chicot neadecvat. Era ceva în comportamentul lui – atît de excesiv de vesel – care ar fi trebuit să taie ca un cuţit tensiunea instaurată. Dar nu o tăie. Harry îl observa pe prinţ cu o rece rezervă iar prinţul – îl observa pe Harry cu un dispreţ glacial.

-Este cumva răcoare aici? întrebă ea, pe nimeni în particular.

-Puţin, răspunse Sebastian. De vreme ce se părea că erau singurii care vorbeau.

-De multe ori m-am gîndit că este greu să fii femeie, cu toate rochiile astea vaporoase, lipsite de substanţă.

Rochia Oliviei era din catifea, dar cu mîneci scurte şi pielea de pe braţe i se făcuse ca de găină.

-Da, răspunse ea, pentru că nimeni altcineva nu mai vorbea. Apoi îşi dădu seama că nu mai avea nimic de spus despre asta, aşa încît îşi drese glasul şi zîmbi, mai întîi către Harry, apoi către prinţ, care continuau să nu se uite la ea, apoi celor din spatele lor, care *toţi* se uitau la ea, deşi se prefăceau că nu.

-Sînteţi unul dintre nenumăraţii admiratori ai lui Lady Olivia? îl întrebă Prinţul Alexei pe Harry.

Olivia se întoarse spre Harry cu ochi mari. Ce Dumnezeule ar putea el răspunde, la o întrebare atît de directă?

-Toată Londra o admiră pe Lady Olivia, replică Harry cu dibăcie.

-Este una dintre doamnele noastre cele mai admirate, adăugă Sebastian.

Poate că Olivia ar fi trebuit să spună ceva plăcut şi modest în urma unor asemenea aprecieri, doar că totul părea atît de ciudat de bizar - prea cumplit de bizar – aşa încît nu spuse nimic.

Ei nu discutau despre ea. Îi pronunţau numele şi îi făceau complimente, dar totul făcea parte dintr-un ciudat şi stupid dans al dominării.

Ar fi fost flatant dacă nu ar fi făcut-o să se simtă atît de prost.

-Aud cumva muzică? Poate că o să reînceapă în curînd dansul. Dumneavoastră dansaţi în Rusia? spuse Sebastian.

Prinţul îi aruncă o privire de gheaţă.

-Aţi spus ceva?

Sebastian se corectă, deşi nu părea din cale afară de penitent:

- Înălţimea Voastră, dumneavoastă dansaţi în Rusia?

-Desigur, spuse prinţul muşcător.

-Nu în toate societăţile se obişnuieşte, reflectă Sebastian.

Olivia nu ştia dacă era adevărat sau nu. Înclina mai curînd spre nu.

-Ce vă aduce la Londra, Înălţimea Voastră? întrebă Harry intrînd pentru prima oară în conversaţie. Răspunsese la întrebări, dar nimic mai mult. În rest, rămăsese observator.

Prinţul îl privi cu duritate, dar era greu de spus dacă apreciase întrebarea drept impertinentă.

-Îmi vizitez vărul. Este ambasadorul nostru.

-Ah ... Nu am făcut cunoştinţă cu el.

-Fireşte că nu.

Era o insultă, clară şi directă, dar Harry nu păru cîtuşi de puţin afectat.

-Am întîlnit mulţi ruşi cît timp am fost în serviciul Majestăţii Sale. Compatrioţii dumneavoastră sînt cît se poate de respectabili.

Prinţul primi complimentul cu o scurtă înclinare a capului.

-Nu l-am fi putut înfrînge pe Napoleon dacă nu ar fi fost ţarul dumneavoastră. Şi ţara dumneavoastră, continuă Harry.

În sfîrşit, Prinţul Alexei îl privi în ochi.

-Mă întreb dacă lui Napoleon nu i-ar fi fost mai bine dacă în anul acela iarna nu ar fi venit atît de devreme. A fost brutal, continuă Harry.

-Poate, pentru cei slabi, răspunse prinţul.

Harry se întrebă cu glas tare:

-Cîţi francezi au pierit în timpul retragerii? Nu-mi pot aminti. Tu îţi aminteşti? întrebă el întorcîndu-se spre Sebastian.

- Peste nouăzeci la sută, spuse Olivia înainte de a-şi da seama că poate nu ar fi trebuit să intervină.

Toţi trei bărbaţii se uitară la ea. Nu existau grade diferite de surpriză; toţi trei rămaseseră aproape înmărmuriţi.

-Îmi place să citesc ziarele, spuse ea simplu.

Tăcerea care urmă îi spuse că aceasta nu era o explicaţie suficientă, aşa încît adăugă:

-Sînt convinsă că presa nu a relatat majoritatea detaliilor, dar oricum, a fost fascinant. Şi foarte trist, desigur.

Olivia se întoarse apoi spre prinţul Alexei şi îl întrebă:

-Aţi fost acolo?

Prinţul răspunse brusc:

-Nu. Marşul era îndreptat asupra Moscovei , casa mea se află în Nijnîi. Şi nu aveam vîrsta să intru în serviciul militar.

Olivia se întoarse spre Harry.

-Dumneavoastră eraţi în armată, pe atunci?

El încuviinţă din cap, făcînd semn spre Sebastian.

-Amîndoi tocmai intrasem în armată. Am fost în Spania, sub Welington.

-Nu am ştiut că aţi servit împreună, spuse Olivia.

-Regimentul 18 Husari, spuse Sebastian, în glas cu nedisimulată mîndrie.

Urmă o tăcere stînjenitoare, aşa încît Olivia spuse:

-Ce impresionant.

Părea să fie exact ce aşteptau de la ea să spună şi Olivia înţelesese de mult deja că în momente ca acesta conta să faci ce era de aşteptat.

-Nu spunea oare Napoleon că era surprins dacă vreun husar ajungea la treizeci de ani? spuse prinţul încet, apoi, întorcîndu-se spre Olivia: au ei o reputaţie pentru ... cum spuneţi voi ...

Şi îşi mişcă degetele circular în dreptul feţei, ca şi cum ar fi vrut să-şi trezească memoria.

-Ah, da, nesocotinţă, asta este, spuse el, continuînd: este mare păcat. Se spune despre ei că sînt foarte curajoşi, dar cel mai adesea – şi făcu un semn dintr-o parte într-alta a gîtului – sînt ucişi.

Se uită apoi la Harry şi la Sebastian (dar mai ales la Harry) şi le zîmbi cu blîndeţe.

-Aţi constatat să fie adevărat asta? întrebă el – încet, înţepător.

-Nu, spuse Harry.

Nici mai mult nici mai puţin, doar *nu*.

Ochii Oliviei alergau de la unul la celălalt. Orice altceva ar fi spus Harry – un protest, o remarcă sarcastică – nu l-ar fi putut irita mai mult pe prinţ.

-Aud oare muzică? întrebă Olivia. Dar nimeni nu-i dădu atenţie.

-Ce vîrstă aveţi, Sir Harry ? întrebă prinţul.

-Ce vîrstă aveţi dumneavoastră?

Olivia înghiţi nervos. Asta nu era o întrebare potrivită pentru un prinţ. Şi *ştia* că nici tonul nu fusese potrivit. Încercă să schimbe o privire îngrijorată cu Sebastian, dar acesta îi urmărea pe cei doi bărbaţi.

-Nu mi-aţi răspuns la întrebare, spuse Alexei pe un ton periculos şi, în spatele lui, garda de corp făcu o mişcare ameninţătoare.

-Douăzeci şi opt de ani, spuse Harry, apoi, cu o pauză suficient de lungă să se înţeleagă clar că ideea îi venise mai tîrziu, adăugă:

-Înălţimea Voastră.

Gura Prinţului Alexei se deschise într-un zîmbet minuscul.

-Mai avem deci doi ani ca să adeverim predicţia lui Napoleon, nu?

-Numai dacă plănuiţi să declaraţi război Angliei. Altfel, eu m-am retras din cavalerie, spuse Harry pe un ton degajat.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul pentru ceea ce părea a fi o eternitate cînd, brusc, Prinţul Alexei izbucni în rîs.

-Mă amuzaţi, Sir Harry, spuse el, dar muşcătura din vocea lui contrazicea cuvintele. Noi doi ar trebui să ne mai duelăm .

Harry înclină politicos din cap, cu toată deferenţa cuvenită.

Prinţul îşi puse mîna peste cea a Oliviei, care încă se mai odihnea pe braţul lui.

-Dar asta va trebui să mai aştepte. După ce voi fi dansat cu Lady Olivia, spuse el, oferindu-i lui Harry un zîmbet victorios.

Douăzeci şi patru de ore mai tîrziu, Olivia era epuizată. Nu se întorsese acasă de la balul Mottram decît

abia pe la patru dimineaţa, apoi mama ei refuzase să o lase să doarmă tîrziu, tîrînd-o în Bond Street pentru ultimele probe la ţinuta de prezentare în faţa prinţului. Apoi fireşte, nu a existat un somn de după-amiază pentru cei extenuaţi, pentru că trebuia să plece ca să fie prezentată, ceea ce i se părea un nonsens, de vreme ce îşi petrecuse cea mai mare parte a serii precendente în compania prinţului.

Oare oamenii nu erau „prezentaţi" cuiva pe care *nu-l cunoscuseră* pînă atunci?

Împreună cu părinţii ei, Olivia a plecat la reşedinţa Prinţului Alexei, un set de apartamente din locuinţa ambasadorului. Totul a fost teribil de grandios, teribil de formal şi, sincer, teribil de plictisitor. Rochia ei, care necesitase un corset care ar fi fost mult mai potrivit în secolul trecut, era neconfortabilă şi prea călduroasă – exceptînd braţele, care erau goale şi-i îngheţau.

Se pare că ruşii nu credeau în încălzirea locuinţelor.

Întregul calvar a durat trei ore, în care timp tatăl ei a băut cîteva cupe de spirt curat, care-l făcuseră extrem de somnoros. Prinţul îi oferise şi ei un pahar, dar tatăl ei care gustase deja dintr-al lui, i l-a smulsese repede din mînă.

Olivia ar fi trebuit să iasă şi în seara aceasta – Lady Bridgerton găzduia o mică soirée – dar a invocat epuizarea şi, spre surprinderea ei, mama ei nu a mai insistat. Olivia a presupus că era şi ea obosită. Iar cît despre tatăl ei, nici nu se punea problema că ar mai fi putut ieşi.

Cină în camera ei (după un pui de somn, o baie şi un alt, scurt, pui de somn) şi plănuia să citească ziarul în pat, dar în timp ce se întindea după el, văzu, pe noptieră,

cartea *Dra Butterworth şi Baronul cel Nebun.*

Era atît de ciudat, îşi spuse ea luînd cărticica subţire. De ce să-i fi dat Sir Harry o astfel de carte? Oare spunea ceva despre ea cartea asta, de l-a făcut pe Sir Harry să-şi imagineze că o să-i placă?

Răsfoi cartea, citind ici, colo, cîte un pasaj. I se părea puţin cam frivolă. Însemna asta oare că el o credea *frivolă*?

Se uită la fereasta mascată de draperiile trase strîns peste noapte. Oare încă o mai credea frivolă? Acum că o cunoştea cu adevărat?

Se întoarse la cartea din mîinile ei. Oare ar mai alege-o drept cadou, acum că o cunoştea? Un roman gotic strălucitor, aşa îl descrisese el.

Oare asta gîndea despre ea?

Închise cu zgomot cartea, apoi o aşeză în poală, cu cotorul în jos.

-Unu, doi, trei, spuse ea retrăgîndu-şi repede mîinile, ca să o lase pe *Dra Butterworth* să se deschidă la ce pagină vroia ea.

Căzu pe o parte.

-Carte idioată, mormăi ea încercînd încă o dată. Pentru că, sincer, nu era într-atît de interesată încît să aleagă singură o pagină.

Cartea căzu din nou pe aceeaşi parte.

-Ah, este caraghios.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Una peste alta, Harry era gata să spună că avusese o zi de lucru decentă.

Într-o zi normală ar fi tradus de două ori pe cît reuşise astăzi, poate chiar mai mult, dar fusese cu gîndurile aiurea.

Se pomenea uitîndu-se în sus la fereastra Oliviei, deşi ştia că ea nu era acolo. Era ziua în care urma să meargă în vizită la prinţ. La ora trei după-amiază. Ceea ce însemna că plecase poate de acasă puţin înainte de două. Reşedinţa ambasadorului Rusiei nu era foarte departe, dar contele şi contesa nu ar fi riscat să întîrzie. Era întotdeauna trafic, sau îşi puteau pierde o roată sau cine ştie ce ştrengar al străzii putea ţîşni în drum ... Nimeni cu puţină prudenţă nu ar fi plecat de acasă fără să-şi ia un timp pentru eventuale întîrzieri.

Olivia va fi fost probabil blocată acolo vreo două ore. Posibil trei; nimeni nu se pricepea mai bine să tragă de timp, ca ruşii. Apoi, o jumătate de oră să se întoarcă acasă şi ...

Mă rog, acum era acasă, cu siguranţă. Doar dacă nu ieşise din nou undeva, dar nu observase plecînd trăsura Rudland.

Nu că s-ar fi uitat. Dar draperiile lui erau deschise. Şi din poziţia asta putea vedea cea mai mică luminiţă strecurîndu-se din stradă. Şi fireşte, orice trăsură care ar fi trecut pe acolo.

Se îndreptă şi se întinse, ridicîndu-şi mîinile şi făcînd cercuri cu capul, dintr-o parte într-alta. Plănuise să mai traducă o singură pagină în seara asta – ceasul de pe şemineu arăta abia nouă şi jumătate – dar acum avea nevoie să-şi mai pună puţin sîngele în mişcare. Se ridică de la birou şi se duse la fereastră.

Şi iat-o acolo.

O fracţiune de secundă îngheţară amîndoi, prinşi în clipa în care se întrebau – *Oare să mă prefac că nu văd?*

Şi Harry îşi spuse – *fireşte că nu.*

Şi flutură mîna spre ea. Ea îi zîmbi. Şi îi făcu înapoi cu mîna. Şi apoi ...

Harry se pomeni privind plin de surprindere. Ea deschidea fereastra.

Aşa încît făcu şi el la fel.

-Ştiu că mi-aţi spus că nu aţi citit chestia asta – dar măcar aţi răsfoit-o? întrebă ea fără preambul.

-Bună seara. Cum l-aţi găsit pe prinţ?

Olivia scutură nerăbdătoare din cap.

-Cartea, Sir Harry, Aţi citit *ceva* din ea?

-Mă tem că nu. De ce?

Olivia ridică cartea cu amîndouă mîinile în faţa capului ei, apoi o trase într-o parte pentru ca el să o poată vedea.

-E ridicolă.

El încuviinţă din cap.

-M-am gîndit eu că ar putea fi aşa.

-Mama domnişoarei Butterworth a murit ciugulită de porumbei!

Harry se luptă cu un chicot de rîs.

-Ştiţi, asta ar putea-o face considerabil mai interesantă pentru mine.

-Porumbei, Sir Harry! Porumbei!

Harry îi zîmbi. Se simţea puţin ca Romeo şi Julieta lui, minus familiile feudale şi otrava.

Şi porumbeii.

-Pe mine nu m-ar deranja partea asta. Pare plină de suspans, spuse el.

Olivia se încruntă la el, îşi înlătură de pe faţă o şuviţă de păr suflată de vînt şi spuse:

-Asta s-a întîmplat înainte de începutul cărţii. Dacă avem noroc, domnişoara Butterworth va fi şi ea ciugulită înainte de sfîrşit.

-Deci aţi citit-o, da?

-Am răsfoit-o. Atîta tot. Începutul capitolului patru şi – se uită în jos, dînd repede paginile – pagina o sută nouăzeci şi trei.

-V-aţi gîndit vreodată să începeţi cu începutul?

Urmă o pauză. Una destul de lungă. După care, cu dispreţ:

-Nu-mi propusesem să o citesc.

-Pur şi simplu v-a prins, da?

-Nu! Cîtuşi de puţin.

Olivia îşi încrucişă braţele şi mişcarea făcu să-i pice cartea. O clipă dispăru din vedere, apoi reapăru, cu *Dna Butterworth* în mînă.

-Era atît de enervantă încît nu m-am putut opri.

Harry se sprijini de tocul ferestrei, zîmbindu-i.

-Sună captivant.

-Este absurdă, asta este. Între Dra Butterworth şi Baronul cel Nebun, eu îl salut pe baron.

-Ah, haideţi. Este un roman. Sigur că trebuie să-i ţineţi partea doamnei.

-Este o idioată.

Şi Olivia îşi coborî din nou privirea spre carte, răsfoind paginile cu o remarcabilă viteză.

-Nu pot spune dacă baronul este şi ucigaş şi nebun, dar dacă este aşa, chiar sper că va reuşi.

-Asta nu o să se întîmple, îi spuse Harry.

-Ce vă face să credeţi asta?

Îşi trecu din nou mîna prin păr, încercînd să şi-l îndepărteze de pe nas. Briza sufla tot mai tare şi Harry găsea totul foarte amuzant.

-Autorul este cumva o femeie? întrebă el.

Olivia confirmă din cap.

-Sarah Gorely. Nu am auzit niciodată de ea.

-Şi trebuie să fie o poveste de dragoste?

Olivia confirmă din nou din cap.

Harry îşi scutură capul.

-Ea n-o să-şi ucidă niciodată eroina.

Olivia îl privi lung, apoi întoarse paginile cărţii la sfîrşit.

-Ah, nu faceţi asta. Stricaţi totul.

-Nu am de gînd să o citesc. Şi ce pot strica eu?

-Aveţi încredere în mine. Cînd o poveste de dragoste este scrisă de un bărbat, eroina moare. Cînd scrie o femeie una, totul se termină curat şi dulce.

Olivia deschise gura ca şi cum nu ar fi fost sigură dacă să ia asta ca pe o ofensă. Harry încercă să nu zîmbească.

-Cum poate fi romantic dacă moare eroina? întrebă ea suspicioasă.

Harry ridică din umeri.

-Nu am spus că are sens, ci doar că acesta este adevărul.

Olivia nu ştia ce să răspundă la asta, iar Harry găsi că era cît se poate de mulţumit doar să stea acolo şi să o privească uitîndu-se în jos la cartea din mîinile ei. Era înnebunitor de adorabilă stînd acolo sus, la fereastră, chiar şi în halatul acela de un albastru atroce. Părul îi cădea pe spate într-o singură coadă groasă şi se întrebă de ce

îşi dădea abia acum seama că întreaga scenă era nelalocul ei. Nu-i cunoscuse părinţii, dar nu-şi putea imagina că aceştia ar fi fost de acord cu pălăvrăgeala ei cu un bărbat neînsurat, în întuneric, de la fereasteă la fereastră.

În halat.

Dar se distra mult prea mult ca să îi pese, aşa încît decise că dacă nu începea ea să-şi facă probleme, atunci nu-şi va face nici el.

Olivia făcu ochii mici, apoi se uită din nou în carte, mişcîndu-şi tiptil degetele spre ultimele pagini.

-Nu faceţi asta, o preveni el.

-Vreau doar să văd dacă aveţi dreptate.

-Atunci începeţi cu începutul, spuse el, mai mult pentru că ştia că asta o va irita.

Olivia scoase un geamăt.

-Nu vreau să citesc toată cartea.

-De ce nu?

-Pentru că nu o să-mi placă şi o să fie doar pierdere de timp.

-Nu ştiţi dacă nu o să vă placă.

-Eu ştiu, spuse Olivia cu fermă convingere.

-De ce, nu vă place să citiţi? o întrebă el.

-Pentru asta, exclamă ea, scuturînd-o puţin pe *Dra Butterworth*. Este o prostie absolută. Dacă-mi daţi un ziar, ei bine, o să-l citesc. De fapt, asta şi fac. Fiecare cuvînt. În fiecare zi.

Harry era impresionat. Nu pentru că îşi închipuia că femeile *nu* citesc ziarele. El pur şi simplu nu se gîndise la asta. Sigur, mama lui nu o făcuse niciodată iar dacă sora lui o făcea, nu-i dădea nici un indiciu, în scrisorile ei lunare.

-Citiţi cartea. Poate o să aveţi surpriza să vă placă, spuse el.

-De ce mă convingeţi să citesc ceva ce nici pe dumneavoastră nu vă interesează? îl întrebă ea, nu fără suspiciune.

-Pentru că ... Dar se opri, pentru că nu ştia de ce o făcea. Doar că i-o dăduse. Şi că îi făcea plăcere să o tachineze cu ea.

-O să fac un tîrg cu dumneavoastră, Lady Olivia.

Olivia îşi lăsă puţin capul într-o parte, în aşteptare.

-Dacă o s-o citiţi – toată, de la început la sfîrşit – atunci o să fac şi eu la fel.

-O să citiţi *Dra Butterworth Şi Baronul Nebun*? întrebă ea îndoită.

- O s-o citesc. Imediat după ce o terminaţi dumneavoastră.

Olivia îl privi ca şi cum ar fi vrut să accepte şi chiar deschise gura să vorbească. Dar apoi îngheţă şi ochii i se micşorară ameninţători.

Asta, îşi aminti el, este o femeie cu doi fraţi. O să ştie cum să lupte. Necinstit.

-Eu cred că ar trebui să o citiţi *împreună* cu mine, spuse ea .

Propunerea ei îi declanşă lui Harry fel de fel de gînduri, majoritatea alimentate de obiceiul lui de a citi înainte de culcare.

Culcare.

-Mai cumpăraţi un exemplar, spuse ea.

Micuţul, adorabilul lui vis cu ochii deschişi pocni şi se dezintegră.

-Va trebui să comparăm notele. Va fi ca un fel de club de lectură. Unul din acele saloane literare, la care am refuzat întotdeauna să mă duc.

-Sînt flatat peste măsură.

-Aşa şi ar trebui. Nu am mai invitat niciodată pe nimeni să facem aşa ceva.

-Nu ştiu dacă mai au şi un alt exemplar, spuse el.

-O să vă găsesc eu unul. Aveţi încredere, *ştiu* cum să tîrguiesc, spuse ea cu un mic zîmbet de superioritate.

-De ce mi s-a făcut dintr-o dată frică? spuse el încet.

-Poftim?

Se uită la ea şi spuse, mai tare:

-Mă îngroziţi.

Olivia păru încîntată.

-Citiţi-mi un pasaj.

-Acum? Serios?

Harry se instală pe pervaz, sprijinindu-se de tocul ferestrei.

-Începutul, dacă sînteţi amabilă.

Olivia se uită cîteva clipe în jos, la el, apoi ridică din umeri .

-Foarte bine. Să începem.

Îşi drese glasul.

-„Era o noapte neagră şi vîntoasă".

-Parcă am mai auzit asta înainte, comentă Harry.

-Mă întrerupeţi.

-Scuze. Continuaţi.

Se uită la el, apoi reluă:

„Era o noapte neagră şi vîntoasă şi domnişoara Priscilla Butterworth ştia că ploaia va începe dintr-o clipă într-alta, revărsîndu-se în şuvoaie din ceruri, udînd tot ce se afla în orizontul ei. Olivia îşi ridică privirea.

-Este cumplit. Şi nu sînt convinsă că autoarea a folosit corect cuvîntul „orizont".

-Merge, spuse Harry, deşi era de acord cu ea.

-Continuaţi.

Olivia dădu din cap dar se supuse. *„ Desigur, era ferită de vreme în cămăruţa ei, dar cercevelele ferestrelor zornăiau atît de tare încît nu credea că va mai putea adormi în noaptea asta. Ghemuită în patul ei mic, rece, ..."* bla, bla , bla, staţi aşa. O să reiau cînd devine interesant.

-Nu puteţi face asta, o mustră el.

Olivia o ridică pe *Dra Butterworth.*

-Eu ţin cartea.

-Aruncaţi-o, spuse el dintr-o dată.

-Ce?

Harry sări de pe pervaz înapoi pe duşumea, scoţîndu-şi afară pe fereastră partea superioară a trupului.

-Aruncaţi-o.

Olivia părea îndoită.

-O s-o prindeţi?

Harry acceptă provocarea.

-Dacă dumneavoastră puteţi să o aruncaţi, atunci eu pot s-o prind.

-Ah, eu ştiu cum să arunc, ripostă ea vădit insultată.

Harrry zîmbi cu superioritate.

-N-am mai întîlnit vreo fată care să ştie să arunce.

La asta, ea i-o aruncă şi numai datorită reflexelor lui iuţi, ascuţite în ani de zile pe cîmpul de luptă, reuşi să ajungă în locul de unde să o poată prinde.

Şi o prinse. Mulţumescu-ţi ţie, Doamne. Nu era sigur că ar mai fi putut trăi dacă rata.

-Data viitoare să încercaţi o aruncare mai blîndă, mormăi el.

- Unde-ar mai fi distracţia, atunci?

Harry uită de *Romeo şi Julieta.* Asta era mult mai aproape de *Îmblînzirea Scorpiei.* Se uită în sus. Olivia îşi trăsese un scaun şi stătea acum aşezată în dreptul ferestrei, aşteptînd cu o expresie de exagerată răbdare.

-Da, aici sîntem, spuse el găsind locul unde se întrerupsese ea. *„ Ghemuită în patul ei micuţ, rece, nu se putea opri să nu-şi rememoreze toate întîmplările care o aduseseră în acest punct negru, în această noapte neagră. Dar nu aici, dragă cititorule, începe cartea noastră".*

-Urăsc cînd scriitorii fac asta, anunţă Olivia.

-Şşt. *„Trebuie să începem cu începutul, care nu este atunci cînd dra Butterworth ajunge la Thimmerwall Hall şi nici măcar cînd ajunge la Fitzgerald Hall, casa ei înainte de Thimberwell Hall. Nu, trebuie să începem cu ziua în care s-a născut, într-o iesle —-*

-O iesle! aproape că strigă Olivia.

Îi zîmbi.

-Am vrut doar să mă asigur că mă ascultaţi.

-Sînteţi un urîcios.

Harry chicoti şi citi mai departe: *„...ziua în care s-a născut, într-o căsuţă din Hampshire, înconjurată de trandafiri şi de fluturi, în ultima zi înainte ca oraşelul să fie devastat de variolă".*

Harry îşi ridică privirea.

-Nu, nu vă opriţi. Abia începe să devină interesant. Ce fel de variolă credeţi că a fost?

- Sînteţi o fetişcană însetată de sînge, ştiaţi?

Olivia îşi lăsă capul pe o parte, într-un gest de recunoaştere.

-Sînt fascinată de molime. Întotdeauna am fost.

Harry parcurse repede pagina.

-Mă tem că sînteţi destinată dezamăgirii. Autoarea nu oferă descrieri medicale.

-Poate pe pagina următoare? întrebă ea plină de speranţă.

-Citesc mai departe, anunţă el. *„Epidemia i l-a luat pe mult iubitul ei tată, dar în mod miraculos i-a iertat pe mamă şi pe prunc. Deşi, printre cei pierduţi, se aflau bunica din partea tatălui, amîndoi bunicii, trei mătuşi, doi unchi, o soră şi încă un văr.*

-Iar vă bateţi joc de mine, îl acuză.

-Nu-i adevărat! Jur, e totul aici. Ce epidemie a fost atunci în Hampshire! Dacă nu mi-aţi fi aruncat cartea, v-aţi fi putut convinge singură.

-Nimeni nu scrie atît de prost.

-Se pare totuşi că da.

-Nu ştiu cine este mai rău, autorul că scrie prostiile astea, sau noi că le citim.

-Eu unul mă distrez la nebunie, declară el. Şi chiar aşa era. Ce putea fi mai neobişnuit decît să stea aici, la fereastra lui, citindu-i un roman disperant de prost lui Lady Olivia Bevelstoke, cea mai rîvnită tînără din *societate*. Dar briza era minunată şi el stătuse închis în casă toată ziua şi uneori, cînd se uita în sus, o vedea zîmbind. Nu la el,

deşi mai făcea şi asta. Nu, zîmbetele care păreau să-l furnice erau acelea de pe chipul ei cînd nu ştia că era văzută, cînd pur şi simplu savura momentul, zîmbindu-i nopţii.

Nu era numai drăguţă, era frumoasă, cu genul acela de faţă care-i făcea pe bărbaţi să lăcrimeze: în formă de inimă, cu o piele perfectă, ca de porţelan. Şi ochii ei – femeile ar fi în stare să ucidă pentru nişte ochi de culoarea asta, acest uluitor albastru de floare de albăstrele.

Era frumoasă şi ştia asta, dar nu-şi mînuia frumuseţea ca pe o armă. Aceasta era pur şi simplu o parte din ce era ea, la fel de firească, de naturală.

Era frumoasă şi o dorea.

CAPITOLUL DOISPREZECE

-Sir Harry? îl strigă Olivia ridicîndu-se în picioare. Se aplecă peste pervaz, scrutînd întunericul, uitîndu-se cum stătea la fereastra lui, o siluetă în lumina tremurătoare. Devenise atît de liniştit, aşa, dintr-o dată.

Harry tresări la auzul vocii ei şi se uită în sus, dar nu chiar la ea.

-Scuzaţi-mă, spuse el încet şi se întoarse repede la carte, căutînd locul unde rămăsese.

-Nu, nu, nu-i nimic, îl asigură ea. Chiar că arăta puţin ciudat, ca şi cum mîncase tocmai ceva ce nu-i priise.

-Sînteţi bine?

Se uită la ea şi atunci – era chiar imposibil de descris sau de înţeles – ce se petrecea. Ochii lui îi întîlniră pe ai ei şi cu toate că era întuneric şi ea nu le putea distinge culoarea, ciocolatiul acela bogat, cald – ea ştiu. Şi le căzu pradă. Şi atunci, efectiv îşi pierdu răsuflarea. Pur şi simplu şi-o pierdu. Şi echilibrul. Se prăbuşi înapoi pe scaun şi rămase o clipă aşa, întrebîndu-se de ce îi bătea nebuneşte inima.

El nu făcuse decît să se uite la ea.

Şi ea ... Şi ea...

Şi ea, leşinase.

Oh, cerule, o proastă, asta trebuia el să gîndească despre ea. Niciodată pînă atunci nu mai leşinase în toată viaţa ei şi – şi, mă rog, nu chiar leşinase, dar asta era ce simţise, chestia aia ciudată, de plutire, bizară, iar acum el o să creadă că era ca toate doamnele acelea care trebuiau să care mereu după ele sticluţa cu oţet.

Era cu atît mai rău cu cît ea îşi pierduse jumătate din viaţă bătîndu-şi joc de doamnele acelea. Ah, nu, ah, nu. Se chinui să se ridice din nou în picioare şi-şi scoase capul pe fereastră.

-Sînt bine. Mi-am pierdut doar echilibrul, spuse ea.

Harry înclină încetişor din cap şi Olivia înţelese că nu era în totalitate cu ea. Gîndurile lui erau departe, departe. Apoi, ca şi cum liniştea s-ar fi reîntors, el se uită în sus şi îşi ceru iertare.

-Căzusem pe gînduri. Este tîrziu.

-Este, şopti ea, deşi nu credea că trecuse cu mult de zece. Şi dintr-o dată înţelese că nu va suporta ca el să-i spună noapte bună, că trebuia să o facă ea, prima. Pentru că ...pentru că ... În sfîrşit, nu ştia ea prea bine de ce, ştia doar că aşa trebuia. Şi spuse repede:

-Vroiam să vă spun că acum chiar trebuie să plec. Mă rog, nu *să plec*, presupun, pentru nu am unde să plec, de vreme ce sînt deja aici, în camera mea şi nu mă duc decît în patul meu, care este doar la cîteva picioare de aici.

Îi zîmbi, ca şi cum asta ar fi putut anula nonsensurile rostite.

-Aşa cum spuneaţi, este tîrziu.

Harry dădu din nou din cap, încuviinţînd.

Şi ea trebuia să mai spună ceva, de vreme ce el nu o făcea.

-Bine, noapte bună, atunci.

El îi întoarse urarea, dar cu o voce atît de scăzută încît aproape că nu îl auzi, citi mai mult pe buzele lui.

Şi din nou, ca adineauri cînd el se uitase în sus la ea, simţi. A început cu vîrfurile degetelor, plutind în sus de-a lungul braţelor, pînă cînd se înfioră şi expiră puternic, ca şi cum ar fi putut elibera, odată cu răsuflarea, acel sentiment ciudat.

Dar acesta rămase cu ea, furnicîndu-i plămînii, dansînd de-a lungul pielii.

Înnebunea. Asta trebuia să fie. Sau poate că era prea obosită. Prea tensionată după o zi cu un prinţ cu sînge regesc.

Intră în cameră, întinzîndu-se să închidă fereastea, cînd ...

-Ah! Sir Harry! strigă ea scoţîndu-şi capul afară.

Acesta se uită în sus. Nu se mişcase din locul lui.

-Cartea. Este încă la dumneavoastră, spuse ea.

Se uitară deodată la distanţa dintre clădiri.

-Nu o să meargă să mi-o aruncaţi, nu-i aşa? spuse ea.

Harry scutură din cap şi zîmbi, doar o idee, ca şi cum ar fi ştiut că nu o s-o facă.

-Va trebui să vă fac mîine o vizită, să vi-o dau înapoi.

Şi din nou sentimentul acela care-i tăia respiraţia, straniu, spumant.

-Vă aştept, spuse ea şi închise fereastra.

Şi trase draperiile.

Şi scoase un mic chiot, strîngîndu-şi corpul cu braţele.

Ce seară perfectă a fost, pînă la urmă.

În după-amiaza următoare, Harry o luă sub braţ pe *Dra Butterworth* şi se pregăti să facă extrem de scurtul drum spre salonul lui Lady Olivia. Distanţa era, îşi spuse el mergînd, aproape aceeaşi pe orizontală ca şi pe verticală. Doisprezece paşi în jos, pînă la parterul lui, alţi şase pînă în stradă, opt în sus, pînă la intrarea din faţă a reşedinţei ei.

Data viitoare va număra şi paşii pe orizontală. Era interesant să compare distanţele.

Tocmai depăşise nebunia trecătoare a nopţii dinainte. Lady Olivia Bevelstoke era uluitor de frumoasă; nu era doar părerea lui, era un fapt acceptat. Orice bărbat ar fi dorit-o, mai ales unul care a trăit ca un călugăr în ultimele cîteva luni.

Cheia pentru sănătatea lui mintală, încercă el să se convingă, era să-şi amintească *de ce anume* urca acum treptele de la intrarea casei ei. Cancelaria de Război. Prinţul. Securitatea naţională ...Ea era misiunea lui. Winthrop nu îi ordonase să se insinueze în viaţa ei.

Nu, Winthrop îi *ordonase* să se insinueze în viaţa ei.

El urma doar ordinele, îşi spuse ridicînd mîna spre ciocănelul de la uşă. O după-amiază cu Olivia. Pentru rege şi ţară.

Şi zău că era o privelişte mai plăcută decît contesa aceea rusă, cu toată votca ei.

Fiind atît de preocupat de datorie, oricine ar fi zis că intrînd în salon şi văzînd că Lady Olivia nu era singură, Harry ar fi fost încîntat. Celălalt vizitator al ei, Prinţul Alexei al Rusiei, stătea acolo, în faţa ei, cu ţinuta lui incredibilă, mulţumit de sine.

Ar fi trebut să-i pară bine. Dar nu, era enervat.

Zîmbindu-i larg cînd l-a văzut că intră pe uşă, Olivia spuse:

-Vi-l amintiţi pe Prinţul Alexei, da?

Cum să nu. La fel de bine cum şi-l amintea pe bodigardul lui, gigantul uriaş care stătea pleoştit într-un colţ.

Harry se întreba dacă tipul îl urma pe prinţ şi în dormitor. Asta ar fi trebuit să fie groaznic, pentru doamne.

-Ce aveţi în mînă? îl întrebă prinţul.

-O carte, spuse Harry punînd-o pe *Dra Butterworth* pe o măsuţă. O carte pe care i-am promis-o lui Lady Olivia.

-Ce carte?

-Un roman stupid. Nu cred că o să-mi placă, dar mi-a fost recomandat de o prietenă, interveni Olivia.

Prinţul nu părea impresionat.

-Înălţimea Voatră, ce vă place să citiţi? îl întrebă ea.

-Lecturi străine dumneavoastră, spuse el pe un ton de concediere.

Harry o privea intens pe Olivia. Era bună la asta, la a se preface, în societate. Reuşise să-şi suprime repede scînteia de iritare din ochi, cu o expresie atît de perfect de plăcută şi de senină, care *trebuia* să fie sinceră.

Doar că el ştia că nu era.

-Şi totuşi mi-ar plăcea să aud despre preferinţele dumneavoastră în ce priveşte lectura. Îmi place să învăţ despre alte culturi, spuse ea cordial.

Prinţul se întoarse spre ea şi făcînd astfel, îi întoarse spatele lui Harry.

-Unul dintre strămoşii mei a fost un mare poet şi filozof. Prinţul Antioh Dimitrievici Cantemir.

Foarte interesant, îşi spuse Harry; se ştia bine (de către cei care cunoşteau cultura rusă) că acel Cantemir murise celibatar.

-Am mai citit recent toate fabulele lui Ivan Krîlov. Orice rus educat trebuie să facă asta.

-Şi noi avem asemenea scriitori. Shakespeare. Toată lumea îl citeşte pe Shakespeare. Cred că ar fi aproape nepatriotic să n-o faci, comentă Olivia.

Prinţul ridică din umeri. Aparent, asta fiind opinia lui despre Shakespepare.

-L-aţi citit pe Shakespeare? îl întrebă Olivia.

-Am citit ceva din el în franceză. Dar prefer să citesc în rusă. Literatura noastră este mult mai profundă decît a voastră.

-Eu am citit *Sărmana Liza*, spuse Harry, cu toate că ştia că trebuia să-şi ţină gura închisă. Dar prinţul acesta era un fund atît de pompos. Era greu să nu încerci să-l mai dezumfli puţin.

Prinţul Alexei se întoarse spre el cu nedisimulată surpriză.

-Nu am ştiut că *Bednaia Liza* a fost tradusă în engleză.

Nici Harry nu ştia; o citise în rusă, cu ani în urmă. Dar făcuse deja o greşeală în după-amiaza asta. Nu avea de gînd să mai facă una, aşa încît spuse:

Cred că mă gîndesc la cartea care trebuie. Autorul este ... ah, nu-mi vine acum ... începe cu un Ka, parcă. Karmazanon?

-Karamzin, spuse aspru prinţul. Nikolai Karamzin.

-Da, el este. Biata ţărăncuţă, distrusă de un nobil, nu?

Prinţul încuviinţă din cap.

Harry ridică din umeri.

-Cineva trebuie să o fi tradus, atunci.

-Poate o să încerc eu să găsesc un exemplar. Mi-ar prinde bine pentru engleza mea.

-Este foarte cunoscută? Mi-ar plăcea să o citesc, dacă vom putea găsi un exemplar în engleză, spuse Olivia.

Harry îi aruncă o privire mirată. Era aceeaşi femeie care pretindea că nu-i plăceau nici *Henric V* şi nici *Dra Butterworth şi Baronul cel Nebun?*

Cum conversaţia începuse puţin să lîncezească, Olivia spuse:

-Comandasem tocmai ceaiul, înaintea sosirii dumneavoastră, Sir Harry. Vreţi să ne ţineţi companie?

-Cu cea mai mare plăcere. Harry se aşează pe un scaun vizavi de prinţ, zîmbindu-i cu amabilitate.

-Trebuie să mărturisesc, spuse Olivia, că eu sînt groaznică la limbi. Guvernantele mele disperaseră să mai creadă că voi învăţa vreodată franceza. Îi admir atît de mult pe cei care pot vorbi mai mult decît o limbă. Engleza dumneavoastră este cu adevărat superbă, Înălţimea Voatră.

Prinţul îi primi complimentul cu o înclinara a capului.

-Prinţul Alexei vorbeşte la fel de bine şi limba franceză, îi spuse Olivia lui Harry.

-Şi eu, răspunse Harry, de vreme ce nu exista nici un motiv să ascundă asta. Prinţul ar putea scăpa el ceva în rusă, dar în franceză nu ar face-o niciodată; erau mult prea mulţi vorbitori de franceză în Londra. În plus, după

atîţia ani pe continent, ar fi părut ciudat să nu prindă cîte ceva din limbă.

Olivia spuse:

- Nu mi-am dat seama. Poate că voi doi aţi putea conversa în franceză. Sau nu. Mi-e groază de ce-aţi putea spune despre mine.

-Numai cele mai profunde sentimente, spuse prinţul încet.

-Mă îndoiesc că abilităţile mele pot concura cu ale Înălţimii Voastre. Ar fi o conversaţie frustrantă pentru amîndoi, sînt sigur, minţi Harry.

Din nou o lîncezeală şi din nou Olivia acoperi breşa.

-Poate ne spuneţi ceva în limba rusă. Nu cred că am auzit vreodată vorbindu-se limba asta. Dumneavoastră, Sir Harry?

-Cred că da, spuse el încet.

- Ah, fireşte că dumneavoastră aţi auzit, în timpul şederii pe continent. Îmi închipui că aţi auzit multe limbi.

Harry încuviinţă politicos din cap, dar ea se şi întorsese spre Alexei.

-*Vreţi* să ne spuneţi ceva? Franceza o pot recunoaşte, chiar dacă abia înţeleg cîteva cuvinte. Dar rusa – nici măcar nu ştiu cum sună. Aduce puţin cu germana?

-*Niet*, spuse prinţul.

-Ni... ah! Asta trebui să însemne nu. Olivia era toată numai zîmbet.

-*Da*, spunse prinţul.

-Şi asta trebuie să fie da!

Harry nu era sigur dacă se amuza sau se îngreţoşa.

-Spuneţi ceva mai mult. Din cuvinte cu o singură silabă nu-mi pot da seama de ritmul limbii, îl rugă Olivia.

-Foarte bine. Ia să văd ...

Aşteptară răbdători în timp ce el se gîndea la ceva ce să spună. După cîteva momente, vorbi.

Şi Harry decise că nu urîse niciodată mai mult pe cineva decît pe Prinţul Alexei Gomarovski al Rusiei.

-Ce-aţi spus? îl întrebă Olivia cu un zîmbet curios.

-Doar că sînteţi mai frumoasă decît oceanele, decît cerul, decît ceaţa.

Sau, depinde de traducere, *O să-ţi trag la pompe pînă cînd o să începi să urli.*

- Ce poetic, spuse Olivia încet.

Harry se temu să vorbească.

-Mai puteţi spune ceva? îl întrebă Olivia.

Prinţul şovăi.

-Nu mă pot gîndi la ceva mai – cum îi spuneţi? *Ofensator.*

-Delicat, termină prinţul, părînd extrem de mulţumit cu alegerea cuvîntului.

-Suficient de delicat pentru dumneavoastră.

Harry tuşi. Dacă nu tuşea, trebuia să-şi pună căluş. Sau poate că sunase puţin din ambele, pentru că Olivia se uită la el cu o expresie de panică. Nu putea face altceva decît să-şi dea şi el ochii peste cap. Ce bărbat rezonabil ar asculta prostiile astea fără să reacţioneze în vreun fel?

-Ah, soseşte ceaiul, spuse Olivia, vocea trădîndu-i uşurarea.

-Mary, vom avea nevoie de încă o ceaşcă. Sir Harry s-a decis să ne ţină companie.

După ce Mary puse tava jos şi plecă să mai aducă o ceaşcă, Olivia se uită la Harry şi spuse:

-Nu vă supăraţi, nu, dacă încep să torn?

-Sigur că nu, spuse el aruncîndu-i o privire întîmplătoare prinţului, care se uita la el cu un zîmbet superior.

Harry îi aruncă şi el o privire pe măsură. Nu se putuse abţine. Şi, îşi spuse el, asta îl va ajuta să-şi confirme ideea că nu era decît un alt bărbat gelos. Dar serios, Alexei chiar credea că Olivia îi semnala astfel un favor, înainte ca Harry să aibă şi el o ceaşcă?

Olivia întrebă:

-Vă face plăcere ceaiul nostru englezesc, Înălţimea Voastră? Deşi presupun că nu este chiar englezesc. Dar cred că l-am făcut ca şi al nostru.

-Găsesc că este un obicei plăcut, spuse prinţul.

-Îl beţi cu lapte?

-Vă rog.

-Cu zahăr?

-Da.

Îi pregăti ceaşca, vorbind în timp ce amesteca zahărul cu linguriţa.

-Sir Harry mi-a spus de curînd că ceaiul a fost cel care i-a lipsit cel mai mult în armată.

-Chiar aşa? întrebă Prinţul Alexei.

Harry nu era sigur cui i se adresase prinţul, dar decise totuşi să răspundă.

-Au fost multe nopţi cînd aş fi fost în stare să ucid pentru o băutură fierbinte.

-Oricum, presupun că au fost multe nopţi cînd aţi ucis, spuse prinţul.

Harry îi aruncă o uitătură rece.

-Eram întotdeauna înarmat, cu sabie, cu puşcă şi baionetă, depinde. Ucideam frecvent.

Prinţul îi întîlni privirea, cu aceeaşi răceală.

-După cum vorbiţi, se pare că vă făcea plăcere.

-Niciodată, spuse Harry scurt.

Un colţ al gurii prinţului se curbă uşor.

-Uneori este nevoie de rău, ca să înflorească binele, *da*?

Harry încuviinţă doar printr-o înclinare a capului.

Prinţul sorbi din ceai, chiar dacă Harry nu fusese încă servit.

-Duelaţi, Sir Harry?

-Doar mediocru.

Era adevărat. Nu avuseseră un bun maestru de duel la Hesslewhite. Drept urmare, îndemînarea în mînuirea sabiei era pentru el mai mult militară decît competitivă. Era mediocru la apărare, dar ştia cum să străpungă, să omoare.

-A sosit şi ceaşca suplimentară, anunţă Olivia, luînd-o de la subreta care tocmai se întorsese.

-Sir Harry, dumneavoastră îl beţi fără zahăr, da?

-V-aţi amintit, spuse el încet.

Olivia îi zîmbi, un zîmbet fericit, sincer, care pluti deasupra lui ca o briză caldă. Şi îi zîmbi înapoi, spontan, neprefăcut. Ea se uită la el şi el la ea şi pentru o ameţitoare clipă, se aflau singuri în încăpere.

Dar apoi ea se întoarse, spunînd ceva încet, despre ceai. Îşi făcu de lucru pregătindu-i ceaşca şi Harry se pomeni privindu-i încremenit mîinile, frumoase şi elegante, dar nu chiar graţioase. Îi plăcea asta. Orice zeiţă avea nevoie de imperfecţiuni.

Olivia îşi ridică din nou privirea şi văzu că o studia. Îi zîmbi din nou şi el trebui să facă la fel şi...

Şi atunci blestematul ăla de prinţ trebui să deschidă gura.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Cinci lucruri care chiar îmi plac
La Sir Harry Valentine.
De Olivia Bevelstoke
Zîmbetul
Spiritul
Ochii.
Îmi vorbeşte de la fereastră.

-Vladimir! lătră dintr-o dată prinţul, scurtînd cu un punct enumerarea Oliviei.

Vladimir traversă imediat camera spre Prinţul Alexei, care îi adresă, în rusă, ceea ce părea a fi un ordin. Vladimir îşi mormăi încuviinţarea, apoi îşi adăugă propriul, incomprehensibilul val de cuvinte.

Olivia se uită la Harry. Acesta se încrunta. Presupunea că şi ea făcea la fel.

Valdimir scoase un nou mormăit şi se întoarse la colţul lui, iar Harry, care urmărise întreaga scenă, se uită la prinţ şi spuse:

-Este foarte convenabil.

Prinţul Alexei îi aruncă o privire plictisită.

-Nu înţel[illegible]

-Vine, pleacă. Face tot ce-i cereţi ...

-Acesta este scopul lui.

-Da, desigur.

Harry îşi înclină uşor capul într-o parte, cu o imperceptibilă ridicare din umeri.

-Nici nu am spus altceva.

-Cei cu statut regal trebuie să călătorească asistaţi.

-Sînt total de acord, răspunse Harry, dar tonul lui amabil nu păru decît să-l înţepe mai tare pe prinţ.

-Ceaiul dumneavoastră, interveni Olivia, întinzînu-i o ceaşcă. Harry o luă, mulţumindu-i înainte de a lua o sorbitură.

-Şi eu beau ceaiul ca Sir Harry, spuse ea, nimănui în particular.

-Înainte îl beam cu zahăr, dar am descoperit că nu-mi mai place aşa.

Harry o privi cu o expresie curioasă. Olivia nu păru surprinsă; nu-şi mai amintea de cînd nu mai avusese o conversaţie atît de plictisitoare. Dar precis că el îşi dădea seama că nu avea variantă.

Olivia inspiră adînc, încercînd să navigheze prin curenţii subterani ai conversaţiei. Cei doi bărbaţi se detestau reciproc, asta era clar, dar se mai aflase în încăperi cu oameni care se urau. De obicei nu era atît de palpabil.

Şi chiar dacă îi plăcea să creadă că totul era din cauza geloziei, nu se putea împiedica să nu simtă că mai era şi altceva, aici.

-Astăzi încă nu am ieşit din casă. Este cald? spuse ea. Vremea era întotdeauna un divertisment de nădejde, într-o conversaţie.

-Cred că o să plouă, spuse prinţul.

-Ah, mă rog, asta înseamnă Anglia pentru dumneavoastră, nu? Dacă nu plouă, toarnă. Şi dacă nu toarnă ...

Dar prinţul îşi îndreptă din nou atenţia spre rivalul său.

-Unde locuiţi dumneavoastră, Sir Harry?

-În ultima vreme, alături, spuse Harry vesel.

-Eu credeam că aristocraţii au palate grandioase, la ţară.

-Au, răspunse Harry afabil, doar că eu nu sînt aristocrat.

-Cum este ceaiul? întrebă Olivia, aproape disperată.

Ambii bărbaţi mormăiră un răspuns. Niciunul cu mai mult de o silabă. Şi nici una dintre silabe nu fusese prea inteligibilă.

-Dar vi se spune Sir, continuă Prinţul Alexei.

-Adevărat, dar asta nu mă face aristocrat.

Harry răspunsese fără să pară deloc preocupat de lipsa lui de statut.

Buzele Prinţului Alexei se curbară imperceptibil.

-Baroneţii nu sînt consideraţi ca făcînd parte din aristocraţie, explică Olivia, aruncîndu-i lui Harry o privire ispăşită. Chiar era urît din partea prinţului să insiste cu lipsa de rang a lui Harry, dar trebuia să ţii cont de diferenţele de cultură.

-Ce înseamnă „baronet"? întrebă prinţul.

-La nesfîrşit, între. Un fel de purgatoriu, serios, spuse Harry cu un oftat.

Alexei se întoarse spre Olivia.

-Nu înţeleg ce spune.

-Vrea să spună, sau sau cel puţin asta cred eu că vrea

să spună – Olivia îi aruncă lui Harry o privire iritată, pentru că nu ştia ce vroia el să facă, întreţinînd intenţionat această stare conflictuală cu prinţul – că baroneţii nu fac parte din aristocraţie, deşi au un titlu. De aceea li se spune Sir.

Prinţul Alexei continua să pară confuz, aşa încît Olivia continuă:

-În ordinea rangului, sub regalitate, desigur, sînt ducii şi ducesele, marchizii şi marchizele, conţii şi contesele, viconţii şi vicontesele şi în sfîrşit, baronii şi baronesele.

Olivia făcu o mică pauză.

-Apoi baroneţii şi soţiile lor, dar ei sînt consideraţi ca făcînd parte din mica nobilime.

-Deci foarte jos. Cu mile şi mile mai jos faţă de cei ca dumneavoastră , spuse încet Harry, amuzîndu-se acum.

Prinţul se uită o fracţiune de secundă la el, dar suficient ca Olivia să vadă dezgustul din ochii lui.

-În Rusia, aristocraţia asigură structura societăţii. Fără marile noastre familii, ne-am destrăma.

-Mulţi simt ca dumneavoastră, spuse Olivia curtenitor.

-Ar fi... cum spuneţi dumneavoastră...

-Revoluţii? se oferi Harry.

-Haos? presupuse Olivia.

-Haos, alese Alexei, da, asta este . De revoluţie nu mă tem.

-Am fi cu toţii înţelepţi dacă am învăţa din experienţele francezilor, spuse Harry.

Prinţul Alexei se întoarse spre el cu flăcări în ochi.

-Francezii au fost nişte proşti. Au permis prea multe libertăţi burgheziei. Noi nu facem greşeala asta, în Rusia.

-Nici nouă nu ne este teamă de revoluţie, în Anglia, deşi presupun că din alte motive, spuse Harry încet.

Olivia îşi ţinu respiraţia. Vorbise cu o convingere atît de calmă în contrast cu vorbăraia lui superficială, de dinainte. Tonul lui serios captură momentul. Pînă şi Prinţul Alexei se opri şi se întoarse spre el cu o expresie care era ... mă rog, nu chiar respect, pentru că în mod evident, el nu aprecia comentariul. Dar poate că era un fel de recunoaştere, o confirmare că Harry era un oponent de valoare.

Olivia declară:

-Conversaţia noastră devine prea serioasă. Este mult prea devreme pentru asemenea discuţii.

Şi cum ei nu îi oferiră un răspuns imediat, adăugă:

-Nu pot suporta discuţiile politice cînd afară străluceşte soarele.

Cinstit, ce nu suporta ea era faptul că se dovedea a fi o ageamie. Ea adora discuţiile politice la orice oră din zi.

Şi oricum, soarele nu strălucea.

-Sîntem cît se poate de nepoliticoşi, spuse Prinţul Alexei ridicîndu-se în picioare. Veni spre ea şi căzu într-un genunchi, lăsînd-o fără cuvinte. *Ce făcea* omul ăsta?

-Ne puteţi ierta? şopti el luîndu-i mîna.

-Eu ...Eu ...

Îi duse degetele la buze.

-Vă rog...

-Desigur, spuse ea în sfîrşit, nu este ...

-Nimic. Presupun că acesta este cuvîntul pe care-l căutaţi? interveni Harry.

Olivia s-ar fi uitat la el dacă l-ar fi putut vedea pe după Alexei, care efectiv îi umplea tot cîmpul vizual.

-Fireşte că sînteţi iertat, Înălţimea Voastră. M-am purtat prosteşte.

—Este dreptul femeilor frumoase să se poarte prosteşte cînd vor ele.

Şi prinţul se îndepărtă şi Olivia îi putu arunca o privire lui Harry. Arăta de parcă îi venea să se sufoce.

-Trebuie să aveţi multe întîlniri aici, în Londra, spuse Harry de îndată ce Alexei îşi reluă locul.

-Mi s-au oferit cîteva distincţii, spuse el, părînd confuz şi enervat de schimbarea subiectului.

Olivia sări să traducă.

-Eu cred că Sir Harry vrea să spună că trebuie să aveţi multe obligaţii sociale, mulţi oameni cu care să vă întîlniţi.

-Da, spuse Alexei.

-Zilele dumneavoastră trebuie să fie foarte ocupate, adăugă Harry, cu vocea doar uşor impresionată şi linguşitoare.

Olivia se încruntă. Avea senzaţia că ştia ce intenţiona el şi că nu o să se termine bine.

-Trebuie să aveţi o viaţă foarte fascinantă, spuse ea repede, încercînd să schimbe cursul conversaţiei.

Dar Harry nu era de abătut.

-Astăzi, de exemplu, trebuie să fi avut un program teribil. Cît de onorată se simte Lady Olivia că v-aţi făcut timp să o vizitaţi.

-Întotdeauna îmi voi face timp pentru Lady Olivia.

-Sînteţi întotdeauna generos cu compania dumneavoastră. De la ce anume v-am smuls în după-amiaza asta?

-Dumneavoastră nu m-aţi smuls de la nimic.

Harry îi oferi un scurt zîmbet cunoscător, atît cît să arate că insulta, deşi remarcată, nu îl înţepase.

-Unde în altă parte aţi fi putut fi în după-amiaza asta, Înălţimea Voastră? Cu ambasadorul? Cu regele?

-Pot fi unde doresc eu.

-Acesta este privilegiul aristocraţiei, medită Harry.

Olivia îşi muşcă nervoasă buza. Vladimir începuse să se apropie încetişor de ei. Şi dacă s-ar fi lăsat cu violenţă, nu Harry ar fi fost cel victorios.

-Sînt atît de onorată de prezenţa dumneavoastră, spuse ea – absolut singura propoziţie care-i veni atît de repede în minte.

-Vă mulţumesc, spuse Harry în zeflemea.

-Încetaţi, îi spuse Olivia, mişcînd doar buzele.

-De ce? îi răspunse, la fel, Harry.

-Presupun că vorbiţi cu mine, spuse Alexei furios. Vadimir se apropie mai mult.

Olivia îl asigură:

-Fireşte că nu. Încercam doar să-i amintesc lui Sir Harry că vărul lui ...ăă ...îl aşteaptă... ăă ... la o întîlnire.

Alexei părea cît se poate de îndoit.

-Aţi spus toate astea?

Olivia simţea că-i arde pielea.

-Doar o parte, bălmăji ea.

-Eu chiar trebuie să plec, spuse Harry abrupt, ridicîndu-se.

Olivia se ridică şi ea.

-Permiteţi-mi vă rog să vă conduc, spuse ea, încercînd să nu pară ca şi cum ar fi vorbit printre dinţi încleştaţi.

-Vă rog, nu vă deranjaţi. Nici prin cap nu mi-ar trece să îi cer unei doamne atît de frumoase să se ridice.

Olivia păli. Oare Alexei îşi dădea seama că Harry îşi bătea joc de el? Se uită discret la prinţ. Nu părea să se fi simţit jignit; de fapt, părea chiar încîntat. Adică părea încîntat în felul lui ţeapăn şi rezervat. Poate că satisfăcut, era o descriere mai bună.

Harry ieşi singur, lipsind-o pe Olivia de ocazia de a-i spune exact ce credea ea despre comportamentul lui copilăresc. Olivia strînse cu putere perna sofalei, clocotind. Nu o să scape el aşa uşor. Nu ştia el ce înseamna să laşi furia unei femei să mocnească. Indiferent ce avea ea să-i spună, va fi ceva cu mult mai puţin amabil diseară, decît fusese în după-amiaza aceasta.

Totuşi, între timp, mai exista prinţul de care trebuia să se ocupe. Stătea vizavi de ea, cu o expresie undeva între satisfacţie şi îngîmfare. Era încîntat că Harry plecase şi probabil şi mai încîntat că acum se afla singur cu ea.

Şi cu Vladimir. Nimeni nu putea uita de Vladimir.

-Mă întreb unde este mama, spuse Olivia pentru că, într-adevăr, era ciudat că aceasta nu îşi făcuse apariţia. Uşa de la salon rămăsese tot timpul deschisă cum se cuvine, deci prezenţa ei nu era necesară ca însoţitoare, dar Olivia îşi spunea că poate ar fi vrut şi ea să-l salute pe prinţ.

-Este nevoie să fie aici?

-În fine, nu tocmai. Huntley este chiar acolo, în hol ... adăugă ea uitîndu-se prin uşa deschisă.

-Eu sînt fericit că sîntem singuri.

Olivia înghiţi, nesigură ce să spună.

Prinţul zîmbi puţin, dar privirea îi deveni mai grea.

-Sînteţi nervoasă pentru că sînteţi numai cu mine?

Nu am fost pînă acum.

-Fireşte că nu. Ştiu că sînteţi un gentleman. Şi în plus, nu sîntem singuri.

Prinţul clipi de cîteva ori, apoi izbucni brusc în rîs.

-Vă referiţi la Vladimir?

Olivia îşi simţi ochii săgetînd prin cameră, de la prinţ la bodigardul lui şi înapoi, de cîteva ori.

-Da spuse ea şovăielnic , este chiar ...acolo. Şi ...-

Alexei flutură din mînă, înlăturîndu-i preocuparea.

-Vladimir este invizibil.

Starea ei de stînjeneală crescu.

-Nu înţeleg.

-Este ca şi cum nu ar fi aici. .. Dacă asta îmi doresc eu.

Îi zîmbi, dar nu într-un mod care să o facă să se simtă bine.

Buzele Oliviei se depărtară, deşi nu avea absolut nimic să-i spună.

Alexei continuă:

-De exemplu, dacă ar fi să vă sărut...

Olivia icni.

-Ar fi acelaşi lucru ca şi cînd am fi singuri. El nu va spune nimănui, iar dumneavoastră nu ar trebui să vă simţiţi ... cum se spune ... jenată.

-Cred că ar trebui să plecaţi, Înălţimea Voastră.

-Mai întîi ar trebui să vă sărut.

Olivia se ridică în picioare, lovindu-se de masă cu fluierul piciorului.

-Nu este necesar.

Alexei se sculă şi el în picioare.

-Nu. Eu cred că este necesar. Ca să vă demonstrez.

-Să-mi demonstraţi ce? spuse ea nevenindu-i să creadă că pusese întrebarea.

Alexei făcu un semn spre Vladimir.

-Că este ca şi cum nu ar fi aici. Eu trebuie să am tot timpul protecţie. El este întotdeauna cu mine. Chiar şi cînd – nu ar trebui să spun asta în faţa unei doamne.

Fuseseră deja destule pe care nu ar fi trebuit să le spună în faţa unei doamne. Olivia începu să se prelingă de-a lungul sofalei, încercînd să iasă din zona de stat şi să se apropie de uşă, dar el îi blocă drumul.

-O să vă sărut mîna, spuse el.

-C..ce?!

-Ca să vă dovedesc că sînt un gentleman. Dumneavoastră credeţi că mă gîndesc să fac altceva, dar eu vă voi săruta mîna.

Parcă i se strînsese gîtul. Avea gura deschisă dar nu avea aer. Prinţul ăsta o scosese total din minţi.

Prinţul îi luă mîna, dar Olivia era încă prea şocată ca să şi-o retragă. I-o sărută, mîngîind-o cu degetele în timp ce i-o elibera.

-Data viitoare o să vă sărut pe gură, spuse el.

Ah, Dumnezeule Mare.

-Vladimir! Alexei spuse scurt ceva în rusă şi sluga veni imediat lîngă el. Olivia îşi spuse cu groază că uitase de prezenţa acestuia, dar asta precis din cauză că fusese atît de surprinsă de revoltătoarea conversaţie a prinţului.

-O să vă văd diseară, spuse Alexei.

-Diseară? spuse ea ca un ecou.

-Frecventaţi opera, da? *Flautul Fermecat.* Este primul spectacol al sezonului.

-Eu ...Eu..

Oare frecventa ea opera? Nu se putea gîndi cum trebuia. Un prinţ regal încercase să o seducă în propriul ei salon. Sau cel puţin *un fel de* încercare. În prezenţa matahalei lui de servitor.

Cum să n-aibă dreptul să se simtă buimăcită?

-Pînă atunci, Lady Olivia.

Şi prinţul Alexei dispăru din salon, cu Vladimir în urma lui. Şi singurul lucru care îi trecu Oliviei prin cap a fost: Trebuie *să-i spun asta lui Sir Harry.*

Doar că era furioasă pe el.

Era, da?

CAPITOLUL PAISPREZECE

Harry era într-o stare proastă. Ziua începuse perfect de bine şi chiar promitea tot felul de lucruri frumoase, pînă cînd intrase în salonul din Casa Rudland şi dăduse peste Prinţul Alexei Gomarovski, aparent descendent al celui mai faimos poet rus, holtei.

Sau, dacă nu cel mai faimos, atunci suficient de faimos.

Apoi, a trebuit să o privească pe Olivia gudurîndu-se pe lîngă bădăranul ăla.

Apoi, a trebuit să stea ca lemnul acolo şi să pretindă că nu a înţeles cînd ticălosul a spus în rusă că vrea să o violeze. După care a încercat să traducă obscenităţile alea cu un nonsens despre cer şi ceaţă.

Apoi – în timp ce se gîndea cum să transmită cea de a doua propoziţie în rusă a prinţului, un ordin dat fermecătorului Vladimir să-l investigheze – a primit ordin de la Cancelarie să se ducă la premiera din seara aceasta, cu *Flautul Fermecat*, ceea ce ar fi fost minunat dacă nu ar fi trebuit, în loc să urmărească ce se petrecea pe scenă, să o urmărească pe noua lui cea mai displăcută persoană, mai sus menţionatul Alexei al Rusiei.

Apoi, afurisitul de prinţ părăsise opera mai devreme. *Plecase,* exact în clipa cînd Regina Nopţii începea să-şi cînte aria. Doar era „Răzbunarea iadului clocoteşte în inima mea". Dumnezeule Mare. Cine pleacă tocmai cînd începe această arie?

Răzbunarea iadului, decise Harry, clocotea şi în inima lui.

Îl urmărise pe prinţ (şi pe veşnic prezentul şi tot mai ameninţătorul Vladimir) tot drumul pînă la Madame LaRoux, unde Prinţul Alexei avea probabil să se bucure de favorurile a vreo două sau trei doamne de acolo.

În acel moment, Harry decise că avea tot dreptul să se întoarcă acasă.

Ceea ce şi făcu, dar nu înainte de a se fi udat leoarcă într-o furtună pe cît de scurtă, pe atît de violentă.

De aceea, ajuns acasă, singurul lui gînd în timp ce-şi scotea haina şi mănuşile ude fleaşcă, a fost la o baie fierbinte. O şi vedea cu ochii minţii, cu aburi înălţîndu-se deasupra. Pielea o să-l furnice aproape dureros de la fierbinţeală, pînă cînd trupul i se va obişnui cu temperatura.

O să fie ca-n rai. Raiul dulce, fierbinte, din cadă.

Dar cum era de aşteptat, raiul nu era pentru el, cel puţin nu în noaptea aceasta. Haina încă îi mai atîrna, fleaşcă, peste un braţ cînd intră valetul şi-l informă că pe birou îl aştepta o scrisoare care îi sosise printr-un curier special.

Aşa încît se duse în biroul lui, cu picioarele lipăindu-i ude în pantofi, doar ca să constate că mesajul nu conţinea absolut nimic de imediată importanţă, numai cîteva detalii banale care să umple golurile din istoria prinţului. Harry mîrîi şi se înfioră, dorind să fi avut un foc aprins, în care să fi aruncat misiva ofensatoare, după care să fi putut sta în faţa lui. Îi era atît de frig şi era atît de ud şi atît de al naibii de enervat pe totul.

Şi atunci îşi ridică privirea.

Olivia. La fereastra ei, uitîndu-se în jos la el.

Zău, totul era numai şi numai din cauza ei. Sau mă rog, cel puţin jumătate.

Se duse la fereastră şi o deschise. Făcu şi ea la fel.

-V-am aşteptat, - spuse ea înainte ca el să apuce să zică ceva. Unde aţi... Ce aţi păţit?

Într-un compendiu al întrebărilor stupide, decise el, aceasta ar fi ocupat un loc foarte sus. Dar probabil că buzele lui erau încă vineţii şi reci, aşa încît n-ar fi putut articula ideea.

-A plouat, reuşi el.

-Şi aţi decis să vă plimbaţi prin ploaie?

Se întrebă dacă, cu un efort supraomenesc, ar putea să o sugrume de aici.

-Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, spuse ea.

Harry nu-şi mai simţea degetele de la picioare.

-Acum?

Olivia se dădu în spate, părînd teribil de ofensată.

Ceea ce nu reuşi să-i îmbunătăţească lui dispoziţia. Totuşi, cu acel comportament de gentleman care i-a fost pompat în el de copil, deşi îi venea să închidă fereastra, se explică:

-Mi-e frig. Sînt ud leoarcă. Şi sînt într-o dispoziţie cumplită.

-Ei bine, la fel şi eu!

Harry mormăi printre dinţi:

-Bine, fie! Ce te pune aşa pe jăratic?

-Pe jăratic? repetă ea ironic.

Harry ridică o mînă. Dacă avea de gînd să-i comenteze alegerea cuvintelor, termina cu ea.

Dar se pare că Olivia alesese o altfel de bătălie, pentru că îşi înfipsese mîinile în şolduri şi spuse:

-Bine atunci, pentru că m-aţi întrebat, *dumneavoastră* sînteţi cauza jăraticului meu.

Perfect. Harry aşteptă o clipă, apoi întrebă, scoţînd picături egale de sarcasm şi apă de ploaie:

- Şi ...?

-Şi comportamentul dumneavoastră din după-amiaza asta. Ce-aţi avut în cap?

-Ce-am avut ...

Olivia efectiv se aplecă pe fereastră şi scutură un deget spre el.

-L-aţi provocat în mod deliberat pe Prinţul Alexei. Chiar nu vă daţi seama în ce situaţie dificilă m-aţi pus?

Se uită o clipă la ea, apoi spuse simplu:

-Este un idiot.

-Nu este idiot, spuse ea ţîfnoasă.

-Este un idiot. Unul care nu merită nici măcar să vă lingă picioarele. O să-mi mulţumiţi pentru după-amiaza aceasta.

-Nu am de gînd să-l las să mă lingă nicăieri, răspunse ea înroşindu-se apoi brusc, dîndu-şi seama ce spusese.

Harry începu să nu se mai simtă chiar aşa de înghețat.

-Nu am nici cea mai mică intenţie să-i permit să mă curteze, spuse ea cu voce joasă dar totuşi ciudat de tare, suficient ca să ajungă la el fiecare silabă, clară precum cristalul. Dar asta nu înseamnă că poate fi tratat prost în casa mea, conchise ea.

-Foarte bine. Îmi pare rău. Sînteţi mulţumită?

O redusese la tăcere cu neaşteptatele lui scuze, dar triumful lui fu de scurtă durată. După nici cinci secunde în care gura ei se deschidea şi se închidea, Olivia spuse:

-Chiar credeţi ce-aţi spus?

-Ah, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni el.

Nu putea crede că Olivia se comporta ca şi cum *el* ar fi făcut ceva greşit. El nu urmase decît afurisitele de ordine ale Cancelariei. Şi admiţînd chiar faptul că ea habar n-avea despre ordinele de urmat, *ea* fusese cea care îşi petrecuse după-amiaza uguind pe lîngă un bărbat care o insultase în modul cel mai visceral.

Nu că ea ar fi ştiut asta.

Totuşi, oricine cu cît de cît bun simţ şi-ar fi dat seama că Prinţul Alexei era un mic broscoi împuţit. Mă rog, un bărbat foarte frumos, cîtuşi-de-puţin-mic-ca-un-broscoi, dar oricum, tot broscoi.

-De ce sînteţi atît de supărat? îl întrebă ea.

Mare noroc că nu se aflau faţă în faţă, pentru că ar fi fost în stare să ... să facă *ceva*.

–De ce sînt supărat? De ce sînt atît de *supărat*? Pentru că eu... Dar îşi dădu seama că nu-i putea spune că trebuise să plece de la operă mai devreme. Sau că-l urmărise pe prinţ pînă la bordel. Ori că el...Nu, nu-i putea

spune partea asta.

-Sînt ud pînă la piele, tremur din toate încheieturile şi mă cert cu dumneavosstră de la fereastră, în loc să stau acum într-o baie fierbinte.

Ultima parte ieşise aproape ca un muget, ceea ce nu putea fi cel mai înţelept lucru, avînd în vedere că practic, se aflau în public.

Olivia rămase tăcută – în sfîrşit – după care spuse, calm:

-Foarte bine.

Foarte bine? Atît? Termina cu un „foarte bine"?

Şi atunci, ca un idiot, încremeni locului. Ea îi dăduse ocazia perfectă să-şi ia la revedere, să închidă fereastra şi să urce să-şi facă baia lui fierbinte, dar rămăsese locului.

Uitîndu-se la ea.

Privind-o cum îşi învăluia trupul cu braţele, ca şi cum i-ar fi fost frig. Privindu-i gura pe care nu o putea vedea foarte clar în lumina mică, dar totuşi ştiu exact momentul în care îşi apăsă strîns buzele, cu colţurile întărindu-i-se de o emoţie ascunsă.

-Unde aţi fost? întrebă ea.

Nu se putea opri să nu se uite la ea.

-În seara asta. Unde aţi fost de v-aţi udat în halul acesta?

Harry se privi de sus în jos,ca şi cum abia atunci şi-ar fi amintit că era complet ud.

-Am fost la operă, spuse el.

-La operă? Olivia îşi strînse mai mult trupul cu braţele şi se pare -nu era sigur - că se apropie şi mai mult de fereastră.Şi eu trebuia să mă duc. Am vrut să mă duc.

Se apropie şi el mai mult de fereastră.

-De ce nu aţi fost?

Olivia ezită, atenţia îndreptîndu-i-se o clipă spre chipul lui, înainte de a-i spune:

-Dacă este obligatoriu să ştiţi, urma să fie şi prinţul acolo, iar eu nu vroiam să-l văd.

Devenea interesant. Se apropie şi mai mult de fereastră, cînd... Se auzi un ciocănit în uşă.

-Să nu plecaţi, îi porunci el, apoi închise fereastra şi se duse la uşă să o deschidă.

-Baia dumneavoastră este gata, anunţă majordomul.

-Mulţumesc. Poţi să ... o păstrezi aburindă pentru mine? Vin peste cinci minute.

-O să le spun valeţilor să ţină apa pe sobă. Vreţi cumva o pătură, sir?

Harry se uită la mîinile lui. Ciudat, aproape că nu şi le mai simţea.

-Ăă... da. Ar fi minunat. Mulţumesc.

-Vi-o aduc imediat.

În timp ce majordomul plecă în căutarea unei pături, Harry se grăbi la ferastră şi o deschise. Olivia era cu spatele la el. Stătea pe marginea pervazului, uşor ghemuită. Se învelise şi ea într-o pătură, ceva moale şi de un albastru deschis şi ...

Harry scutură din cap.

Ce importanţă avea pătura ei?

-Încă un minut. Nu pleca, strigă el.

Olivia se uită în jos, auzindu-i glasul la timp ca să-i vadă ferastra închizîndu-se la loc. Mai aşteptă o jumătate de minut şi el reveni şi lemnul ferestrei hîrşîi cînd el o împinse din nou în sus.

-Ah, v-aţi luat şi dumneavoastră o pătură, spuse ea ca şi cum asta ar fi fost ceva semnificativ.

-Da, mi-a fost frig, spuse el, tot ca şi cum asta ar fi avut vreo importanţă.

Rămaseră tăcuţi o clipă lungă. Harry întrebă:

-De ce nu aţi vrut să-l vedeţi pe prinţ?

Olivia scuturâ doar din cap. Nu pentru că nu era adevărat, dar nu credea că ar putea vorbi cu el despre asta. Ceea ce era de mirare, pentru că după-amiază primul ei gînd fusese să-i povestească lui despre ciudatul comportament al Prinţului Alexei. Dar acum, fereastră la fereastră, cu el uitîndu-se în sus la ea, în întuneric, cu ochi negri, de nepătruns, nu mai ştia ce să spună.

Sau cum s-o spună.

-Nu este important, decise ea într-un tîrziu.

Harry nu vorbi imediat. Cînd o făcu, vocea lui era joasă, cu ceva în ea care îi tăie răsuflarea:

-Dacă v-a făcut să vă simţiţi prost, este foarte important pentru mine.

-El ... el ...Olivia continua să-şi clatine capul în timp ce vorbea, pînă cînd reuşi, în sfîrşit, să se liniştească şi spuse:

-A spus doar ceva cum că ar vrea să mă sărute. Dar nu s-a întîmplat nimic.

Evitase să se uite la Harry, dar acum o făcu. El nu se mişcă.

-Nu este pentru prima oară că un gentleman face asta, adăugă ea. Decisese să nu spună nimic despre Vladimir. Sincer, numai gîndul şi îi făcea greaţă.

-Harry? strigă ea.

-Nu vreau să-l mai vedeţi , spuse el cu o voce joasă.

Primul ei gînd a fost să-i spună că nu avea nici o autoritate asupra el. Şi gura chiar i se deschisese şi cuvintele îi stăteau pe buze. Dar apoi îşi aminti ceva ce-i spusese el. Poate că glumise, sau poate că nu. Poate că *ea* crezuse că el doar glumise, spunîndu-i că ea nu se gîndea întotdeauna înainte de a spune ceva.

De data aceasta se va gîndi.

Nici ea nu vroia să îl mai vadă pe prinţ. Atunci la ce bun să-i contrazică afirmaţia, cînd amîndoi vroiau acelaşi lucru?

-Nu ştiu dacă voi avea de ales, spuse ea. Era adevărat. În afară de a se baricada în camera ei, nu avea altfel cum să-l evite.

Harry se uită în sus la ea, cumplit de serios.

-Olivia, el nu este un om bun.

-De unde ştiţi asta?

-Eu doar...

Îşi trecu mîna prin păr, expirînd frustrat.

-Nu pot să vă spun de unde ştiu asta. Vreau să spun că nu ştiu de unde ştiu. Poate că este o chestie bărbătească. Atîta pot să vă spun.

Se uită în jos la el, încercînd să-i descifreze cuvintele.

Harry închise o clipă ochii, frecîndu-şi fruntea cu amîndouă mîinile. În sfîrşit se uită în sus şi spuse:

-Nu ştiţi şi dumneavoastră lucruri despre o altă femeie, lucruri pe care bărbaţii sînt prea netoţi ca să le vadă?

Olivia încuviinţă din cap. Sir Harry cîştigase un punct. Şi încă unul bun.

-Staţi doar departe de el. Promiteţi-mi.

-Nu pot promite asta.

Deşi îşi dorea să poată.

-Olivia ...

-Pot să vă promit că voi încerca. Ştiţi că asta este tot ce pot face.

Harry încuviinţă din cap.

-Bine, atunci.

Urmă o tăcere ezitantă, nervoasă, apoi ea spuse:

-Ar trebui să mergeţi să vă faceţi baia. Tremuraţi tot...

-Şi tu, spuse el încet.

Aşa era. Nu-şi dăduse seama că tremura, dar acum ...acum că ştia ...părea să tremure tot mai tare. Şi apoi ... şi mai rău ... îi venea să plîngă, doar că nu ştia de ce. Plînsul era acolo, în ea. Prea mult sentiment. Prea mult

Pur şi simplu, prea mult. Era efectiv prea mult.

Scutură din cap.

-Noapte bună, spuse ea repede. Lacrimile erau acolo, prea aproape şi nu vroia ca el să le vadă.

-Noapte bună, spuse Harry dar ea îşi trăsese fereastra în jos înainte ca el să termine. După care alergă la pat şi-şi îngropă faţa în pernă.

Dar nu plînse. Deşi acum ar fi vrut.

Şi încă nu ştia de ce anume.

Harry îşi ţinea pătura strîns pe el, în timp ce se tîra afară din birou. Nu-i mai era chiar atît de frig, dar se simţea cumplit. Simţea în piept golul neliniştit al unui

sentiment care părea să se intensifice cu fiecare respiraţie, strecurîndu-i-se în sus pe gît, făcîndu-l să-şi ridice nestăpînit umerii.

Nu era frigul, îşi dădu el seama. Era teama.

Prinţul Alexei o speriase astăzi pe Olivia. Harry nu ştia exact ce anume făcuse sau spusese acesta şi ştia că ea şi-ar fi înăbuşit sentimentele dacă el ar fi insistat, dar se petrecuse ceva inacceptabil. Şi se va mai întîmpla, dacă prinţului i se va lăsa căpăstrul liber.

Harry trecea prin holul de la intrare ţinîndu-şi pătura cu mîna stîngă în timp ce cu dreapta se freca la ceafă. Trebuia să se calmeze. Trebuia să-şi recîştige suflul şi să gîndească logic. Dar asta după baie şi apoi în pat, unde va putea să reflecteze calm la totul...

Uşa de la intrare începu să se zguduie.

Inima îi căzu în stomac şi muşchii i se pregătiră, cu fiecare nerv brusc îndreptat spre o confruntare. Era tîrziu. Iar el fusese afară, urmărind un rus misterios. Şi ...

Şi el era un idiot. Dacă cineva avea de gînd să pătrundă hoţeşte în casă, nu s-ar folosi de afurisita asta de uşă principală. Harry înaintă, întoarse butonul şi deschise uşa.

Edward se prăvăli înăuntru.

Harry se uita în jos, dezgustat, la fratele lui mai mic.

-Ah, Dumnezeule Mare.

-Harry? Edward se uită mijit în sus la el şi Harry se întreba la cine naibii altcineva se aştepta el.

-Cît ai băut? îl întrebă Harry.

Edward încercă să se ridice, dar după o clipă renunţă şi se aşeză în fund, în mijlocul holului, clipind ca şi cum

nu ar fi fost prea sigur cu cine vorbea.

-Ce?

Harry vorbi mai calm. Şi mai ucigător.

-Cît ai băut?

-Ahhh .... Păi ... Gura lui Edward se deschise ca şi cum ar fi mestecat tutun. Poate că asta şi făcea, se gîndi Harry cu dezgust. Spuse scurt:

-Las-o baltă.

Cîte pahare a dat Edward pe gît? Destule ca să-l lase lat. Numai Dumnezeu ştie cum a ajuns acasă. Nu era mai bun ca tatăl lor. Singura diferenţă era că Sir Lionel îşi ascundea *acasă* majoritatea stărilor lui de beţie.

-Ridică-te, îi porunci Harry.

Edward se uită în sus la el, fără expresie.

-Ridică-te. Sus cu tine.

-De ce eşti atît de furios? bombăni Edward întinzînd o mînă în sus, pentru ajutor. Dar Harry nu i-l oferi, aşa încît se luptă de unul singur să se ridice în picioare, ţinîndu-se de o măsuţă din apropiere, pentru echilibru.

Harry se străduia să-şi păstreze firea. Vroia să-l înşface pe Edward şi să-l scuture şi să-l scuture şi să-l facă să priceapă că se omora, că oricînd ar putea sfîrşi ca Sir Lionel, în mod stupid şi singur.

Tatăl lui căzuse de la o fereastă. Se aplecase prea mult afară şi şi-a frînt gîtul. Pe măsuţa alăturată se aflau o sticlă goală şi un pahar.

Sau cel puţin aşa i se spusese lui. Harry se afla pe atunci în Belgia. Primise o scrisoare de la avocatul tatălui său, cu detaliile.

De la mama lui nu a aflat nimic.

-Du-te la culcare, îi spuse Harry cu voce joasă.

Edward se clătina şi rînjea.

-Nu trebuie să fac ce-mi spui tu.

-Foarte bine.

Îi ajunsese. Era din nou cum fusese cu tatăl lui, doar că acum putea face ceva. Putea spune ceva. Nu trebuia să stea acolo neajutorat şi să cureţe mizeria altuia.

-Poţi să faci ce vrei. Numai să nu vomiţi în casa mea, spuse el cu voce joasă şi tremurată.

-Ah, ţi-ar plăcea asta, da? strigă Edward clătinîndu-se în faţă şi ţinîndu-se de perete cînd se împiedică. Ţi-ar plăcea să plec, pentru ca totul să fie curat şi la locul lui. Nu m-ai vrut niciodată.

-Despre ce naiba vorbeşti? Eşti fratele meu.

-Tu ai plecat! Ai plecat! aproape că strigă Edward.

Harry se uita uluit la el.

-M-ai lăsat singur. Cu el. Şi cu ea. Şi cu nimeni altcineva. Ştiai că Anne avea să se mărite şi să plece. Ştiai că aveam să rămîn singur.

Harry scutură din cap.

-Urma să pleci la şcoală. Nu mai rămăseseră decît cîteva luni pînă la plecarea ta la şcoală. M-am asigurat de asta.

-Ah, asta a fost numai...Faţa lui Edward se contorsionă şi capul i se clătina nesigur şi o clipă Harry crezu că va vomita. Dar nu, el încerca doar să afle cuvîntul potrivit, cuvîntul plin de furie, sarcastic.

Dar era prea băut ca să-l găsească.

-Tu nici măcar ... nici măcar nu te-ai gîndit.

Edward scutură un deget spre el, o dată, încă o dată.

-Ce ai crezut că se va întîmpla cînd m-a adus la şcoală?

- Nu trebuia să-l laşi să te aducă la şcoală.

-De unde era să ştiu? ! Aveam doisprezece ani! Doisprezece! strigă Edward.

Harry îşi scormoni în memorie, încercînd să-şi amintească. Dar nu-şi mai amintea aproape nimic. Fusese atît de nerăbdător să plece, să lase totul în spate. Dar îl sfătuise pe Edward, nu? Îi spusese că totul o să fie bine, că o să plece la şcoală, la Hesslewhite şi că nu va mai trebui să aibă de a face cu părinţii lui. Şi doar îi spusese să nu-l lase pe tatăl lor să se apropie de şcoală, nu?

-A făcut pipi pe el. În prima zi. A adormit pe patul meu şi a făcut pe el. L-am sculat şi i-am schimbat hainele. Dar nu am avut cearşafuri de schimb. Şi toată lumea ...

Vocea i se curmă şi Harry îl putea vedea pe băieţelul îngrozit, confuz şi singur.

-Toată lumea a crezut că eu am făcut pe mine. Splendid mod pentru un nou început, nu crezi? După asta am devenit *cel mai* popular băiat.Toată lumea vroia să fie prieten cu *mine*, mai brodă Edward puţin, bravînd.

-Îmi pare rău, spuse Harry.

Edward ridică din umeri, apoi se poticni. De data asta Harry întinse mîna şi îl prinse. Şi apoi – nu era sigur cum, sau de ce făcuse asta – îşi trase fratele aproape. Îl îmbrăţişă. Doar scurt. Doar atît cît să-şi înghită lacrimile.

-Trebuie să te duci la culcare, îi spuse Harry cu glas răguşit.

Edward încuviinţă din cap şi se sprijini de Harry în timp ce acesta îl ajuta să urce scările. Cu primele două se descurcă, dar la a treia se împiedică.

-Şşcuze, mormăi Edward, luptînd să se îndrepte.

Ca şi tatăl lor, rata s-ul.

Nici repede, nici prea frumos, dar în final reuşi să-l urce pe Edward în pat, cu cizme cu tot. Îl întinse atent pe o parte, cu gura aproape de marginea saltelei, în cazul în care ar vomita. După care făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată, în toţi anii în care îl manevrase pe tatăl său într-o poziţie similară.

Aşteptă.

Rămase în dreptul uşii pînă cînd respiraţia lui Edward deveni liniştită şi egală, după care mai stătu acolo alte cîteva minute bune.

Pentru că oamenii nu trebuiau să fie singuri. Şi nu erau destinaţi să fie speriaţi. Sau să se simtă mici. Şi nu trebuiau să numere de cîte ori li s-a întîmplat ceva rău şi nu trebuiau să-şi facă griji că răul li s-ar mai putea întîmpla.

Şi în timp ce stătea acolo, în întuneric, înţelese ce avea el de făcut. Nu numai pentru Edward, dar şi pentru Olivia. Şi poate chiar şi pentru el.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

A doua zi dimineţă, Olivia nu se mai simţea chiar aşa de prost dispusă. Lumina zilei şi un somn bun pot face minuni cu starea de spirit, chiar dacă nu ajunsese la cine ştie ce concluzie. Oftă. Nu avea nici o idee.

Dar exista întotdeauna negarea. Şi decise să nu se mai gîndească la asta, cel puţin pînă la micul dejun. Întotdeauna gîndea mai bine după asta.

Era pe la jumătatea rutinei de dimineaţă, încercînd să stea liniştită în timp ce subreta ei îi prindea părul în ace, cînd auzi un ciocănit în uşă.

-Intră! strigă ea, apoi îi şopti lui Sally: ai comandat tu ciocolată?

Sally scutură din cap şi amîndouă ridicară capul cînd intră o servitoare, anunţînd că Sir Harry o aştepta în salon.

-Dimineaţa, la ora *asta*? E drept, era aproape de zece, deci se crăpase de mult de ziuă, dar totuşi, o oră nerezonabilă pentru ca un gentleman să vină în vizită.

-Să-i spun lui Huntley că nu sînteţi disponibilă?

-Nu, răspunse Olivia.

Harry nu ar veni atît de devreme, fără un motiv bun.

-Spune-i te rog că o să cobor şi eu imediat.

-Dar încă nu v-aţi luat micul dejun, spuse Sally.

-Nu o să mă topesc eu fără un mic dejun. Olivia îşi înălţă bărbia, privindu-şi imaginea în oglindă. Sally lucra la ceva foarte elaborat, cu şuviţe, clipsuri şi cel puţin o duzină de ace de păr.

-Nu s-ar putea ceva mai simplu în dimineaţa asta?

Umerii lui Sally căzură a dezamăgire.

-Nu mai avem nici jumătate şi sînt gata, promit.

Dar Olivia începuse deja să-şi scoată acele.

-Doar un coc mic, simplu.

Sally oftă şi începu să ajusteze coafura. În zece minute Olivia era gata şi o porni în jos, încercînd să ignore că graba însemnase că o şuviţă de păr se desfăcuse deja şi trebui să şi-o dea după ureche. Cînd ajunse în salon, îl găsi pe Sir Harry aşezat tocmai în capătul celălalt, la micuţa măsuţă de scris din dreptul ferestrei.

Părea să ... lucreze?

Privindu-l, oarecum derutată, spuse:

-Sir Harry, este atît de devreme.

Ridicîndu-se în picioare, acesta îi spuse:

-Am ajuns la o concluzie.

Îl privi, aşteptînd. Sunase atît de *...definitiv.*

-Nu vă pot permite să fiţi singură cu prinţul.

Mai spusese asta şi noaptea trecută, dar zău, ce putea face ea?

-Nu există decît o singură soluţie.Voi fi bodigardul dumneavoastră.

Olivia îl privi uluită.

-El îl are pe Vladimir. Dumneavoastră, pe mine.

Încă uluită, continua să-l privească.

-Voi sta azi aici, cu dumneavoastră, explică el.

Olivia clipi de cîteva ori, găsindu-şi într-un tîrziu, vocea.

-În salonul meu?

-Să nu vă gîndiţi că va trebui să mă întreţineţi, spuse el arătînd spre cîteva hîrtii pe care le pusese pe măsuţă. Mi-am adus de lucru.

Dumnezeule, intenţiona să se mute aici?

-V-aţi adus de lucru?!

-Îmi pare rău, dar nu-mi pot pierde toată ziua.

Olivia deschise gura, dar îi trebuiră cîteva secunde ca să scoată un „ah".

Pentru că, zău, ce altceva putea spune la asta?

Harry îi oferi ceea ce suspecta Olivia că îşi imagina el a fi un zîmbet încurajator.

-De ce nu vă luaţi o carte, să vă aşezaţi aici şi să citiţi? o întrebă el arătîndu-i spre spaţiul de stat, din mijlocul încăperii. Ah, da, nu vă plac cărţile. Mă rog, poate fi şi ziarul. Staţi jos.

Din nou îi trebuiră Oliviei cîteva minute înainte de a reuşi să spună:

-Mă invitaţi să vă ţin companie în salonul *meu*?

Sir Harry o privi netulburat, apoi spuse:

-Aş prefera să fiu acum în salonul meu. Dar nu cred că aşa ceva poate fi acceptabil.

Olivia încuviinţă încet din cap, nu pentru că ar fi fost de acord cu el, deşi poate că era, cel puţin în ce privea ultima afirmaţie.

-Înseamnă că sîntem de acord, decise el.

-Ce?

-Daţi din cap.

Olivia încetă să mai dea din cap.

-Vă supăraţi dacă mă aşez?

-Să vă aşezaţi?

-Chiar trebuie să mă întorc înapoi la muncă, explică el.

-La muncă, repetă ea ca un ecou, pentru că da, avea mare chef de conversaţie în dimineaţa asta.

Harry o privi cu sprîncenele arcuite şi abia atunci înţelese că *ce vroia el să spună* era că nu se putea aşeza pînă cînd nu se aşeza şi ea. Dădu să zică *„Vă rog"*, ca în *Vă rog, simţiţi-vă ca acasă*, pentru că avea peste douăzeci de ani de lecţii de curtoazie pompate în ea. Dar bunul simţ (şi poate şi o urmă de autoapărare) învinseră şi alese:

-Chiar că nu trebuie să staţi aici toată ziua.

Harry îşi apăsă buzele şi linii fine i se formară pe la colţuri. Era ceva ferm în ochii lui întunecaţi, ceva oţelit, de neclintit.

El nu îi cerea permisiunea, înţelese Olivia. El îi spunea ei ce să facă.

Asta ar fi trebuit să o înfurie. Era tot ce detesta ea mai mult la un bărbat. Dar tot ce putea să facă era să stea acolo, în picioare ... fremătînd toată. Picioarele i se agitau în pantofi, gata să o ridice pe vîrfuri, cu trupul dintr-o dată prea uşor ca să rămînă fixat pe duşumea.

Se sprijini de speteaza unui scaun. Avea senzaţia că o să înceapă să plutească. Poate că tot ar fi trebuit să mănînce ceva.

Deşi asta nu explica cu adevărat senzaţia ciudată care îi cuprinsese ... partea de jos a stomacului.

Se uită la el. Spunea ceva. Dar ea nu îl asculta. Nici măcar nu îl auzea, nu auzea decît o voce mică,

răutăcioasă, în ea, care-i spunea să se uite la gura lui. La buzele acelea. Şi ...

-Olivia? Olivia?

-Scuze, spuse ea. Îşi strînse picioarele, spunîndu-şi că o mică mişcare a muşchilor ar putea-o scoate din transă. Şi nu se putea gîndi la altă parte a trupului ei, pe care el să nu o poată vedea.

Dar nu reuşi decît să se simtă şi mai ... agitată.

Capul lui se legănă uşor şi Sir Harry părea ... preocupat? Amuzat? Era greu de spus.

Trebuia să-şi recapete stăpînirea de sine. Acum. Îşi drese glasul.

-Ce spuneaţi ...?

-Sînteţi bine?

-Cît se poate de bine, spuse ea vioi. I-a plăcut cum sunase, repede şi preocupat, cu toate consoanele perfect pronunţate.

Harry o privi cîteva clipe. Dar Olivia nu-i putea citi expresia. Sau poate că nu vroia să-i citească expresia, pentru că dacă ar fi făcut-o, se temea să nu vadă că se uita la ea ca şi cum s-ar fi aşteptat să o audă începînd să latre ca un cîine.

Îi zîmbi scurt şi îl întrebă din nou:

-Ce spuneaţi?

Spuneam că îmi pare rău, dar nu vă pot lăsa singură cu acest bărbat. Şi nu-mi spuneţi că o să fie şi Vladimir de faţă, pentru că el nu contează.

Olivia se gîndi la tulburătoarea ei conversaţie cu prinţul.

-Nu. Nu aş spune asta.

-Bine. Atunci sîntem de acord?

-Bine, sîntem de acord că nu trebuie să fiu singură cu Prinţul Alexei, dar...

Îşi drese glasul, sperînd că asta ar putea-o ajuta să-şi recapete echilibrul. Trebuia să fie mereu în alertă, cu omul acesta. Era ameţitor de inteligent şi o putea învîrti pe degete dacă nu stătea bine pe picioarele ei. Şi asta însemna *pe picioare*, nu plutind deasupra lor. Îşi drese din nou glasul. Şi apoi din nou, pentru că tot dresul acesta îi zgîndărise gîtul.

-Vreţi să beţi ceva? o întrebă el plin de solicitudine.

-Nu. Mulţumesc. Ce încercam eu să spun este că... dumneavoastră nu înţelegeţi că eu nu sînt singură aici. Am părinţi.

Părînd teribil de impresionat de argumentul ei, Hary spuse:

-Da, aşa am înţeles. Totuşi, nu i-am văzut niciodată. Nu aici.

Olivia se încruntă, uitîndu-se peste umăr, în hol.

-Cred că mama doarme, încă.

- Deci ajungem la vorba mea, spuse Harry.

-Vă sînt recunoscătoare pentru gest, dar simt că trebuie să subliniez că mi se pare puţin probabil ca prinţul – sau oricine altcineva – să vină în vizită atît de devreme.

-De acord, dar este un risc pe care nu vreau să mi-l asum. Deşi - se gîndi o clipă – dacă fratele dumnevoastră doreşte să coboare aici şi îmi jură că nu vă va scăpa din ochi pentru tot restul zilei, eu unul voi fi fericit să pot pleca.

-Asta presupune ca *eu* să-l vreau pe *el* aici, sub ochii *mei,* pentru tot restul zilei, spuse Olivia acru.

-Atunci mă tem că rămîneţi legată de mine.

Olivia se uită la el.

Harry se uită la ea.

Olivia deschise gura să spună ceva.

El zîmbi.

Ea începea să se întrebe de ce se lupta atîta. Şi spuse, în sfîrşit îndepărtîndu-se de uşă şi înaintînd în cameră:

-Foarte bine. Presupun că nu o să doară.

-Nici măcar nu o să ştiţi că sînt aici, o asigură el.

De asta se cam îndoia.

-Şi o fac doar că nu am alte planuri pentru dimineaţă, îl informă ea.

-Înţeleg.

Olivia îi aruncă o privire aspră. Era deconcertant să nu poată şti dacă el chiar fusese sarcastic.

-Este cît se poate de neobişnuit, murmură ea. Dar respectîndu-şi cuvîntul, el se întorsese deja la munca lui, citind atent hîrtiile pe care le adusese cu el. Erau oare aceleaşi documente la care lucra atît de concentrat cînd îl spiona?

Se apropie puţin mai mult, înşfăcînd cartea de pe masă. Avea nevoie de un obiect în mîini, ceva ce să-i folosească drept pretext, dacă el ar fi observat cît de aproape îl urmărea.

-Înseamnă că v-aţi decis să o citiţi pe *Dra Butterworth*? spuse el fără să se întoarcă de la masă.

Olivia căscă gura. De unde a ştiut el că ea luase o carte? De unde ştia că îl urmărea? Doar nu-şi ridicase ochii din hîrtii.

Şi încă *Dra Butterworth*? Chiar aşa? Se uită în jos, cu dezgust, la carte. Dacă ar fi fost să ia de pe masă un obiect la întîmplare, precis că nu ar fi luat cartea asta.

-Încerc să devin puţin mai deschisă la minte, spuse ea instalîndu-se pe prima sofa peste care dădu.

-Un scop nobil, spuse el fără să ridice privirea.

Deschise cartea şi începu să răsfoiască paginile, foşnindu-le sonor, pînă cînd găsi paragraful unde rămăsese în urmă cu două zile.

-Porumbeii ... spuse ea şoptit.

-Ce?

-Căutam doar porumbeii, răspunse ea dulce.

Harry scutură din cap şi Olivia crezu că-l văzuse zîmbind, deşi tot nu ridicase capul.

Olivia oftă din răputeri, apoi îşi reluă răsfoitul.

Nici o reacţie.

Îşi spuse atunci că oftatul nu avusese scopul de a-i atrage lui atenţia. Oftase pentru că avusese nevoie să expire adînc şi dacă fusese prea tare, ei bine, acesta era obiceiul ei. Şi dacă tot fusese tare, atunci era firesc să-l repete.

Şi oftă din nou. Absolut nici o reacţie.

El continua să lucreze.

Chicoti.

-Ce este atît de amuzant? întrebă el ridicîndu-şi în sfîrşit privirea.

-N-aş putea să vă explic, spuse ea încercînd să nu zîmbească.

-Este cumva o glumă pe socoteala mea?

-Oarecum.

Harry ridică dintr-o sprînceană.

-Bine, fie, este numai şi numai pe socoteala dumneavoastră şi asta pentru că meritaţi. Olivia îi zîmbi, aşteptîndu-i comentariul, dar acesta nu veni.

Ceea ce era dezamăgitor.

Se întoarse la *Dra Butterwork,* dar cu toate că biata fată tocmai îşi rupsese amîndouă picioarele într-o trăsură urîtă, rablagită, romanul tot nu reuşea să o ţină. Olivia începu să bată darabana cu degetele, pe una dintre paginile deschise. Zgomotul crescu ... şi crescu ... pînă cînd păru să răsune în toată încăperea.

Urechilor ei, cel puţin. Harry nici nu observă.

Expiră sonor şi se întoarse la *Dra Butterworth* şi la picioarele ei rupte.

Întoarse pagina.

Şi citi. Şi mai întoarse una. Şi mai întoarse una. Şi...

-Ai ajuns deja la capitolul patru.

Sări în sus, speriată de sunetul vocii lui Harry, atît de aproape de urechea ei. Cum era posibil ca el să se fi ridicat de la masă fără ca ea să observe?

-Înseamnă că e o carte bună, spuse el.

Olivia ridică din umeri.

-Merge.

-Domnişoara Butterworth s-a vindecat de ciumă?

-Ah, asta a fost cu secole în urmă. De curînd şi-a rupt ambele picioare, a fost înţepată de o albină şi aproape că a fost vîndută ca sclavă.

-Totul în patru capitole?

-Mai curînd trei, spuse ea arătînd spre începutul capitolului, vizibil pe pagina deschisă. Abia am început capitolul patru.

-Eu mi-am terminat treaba, spuse el ocolind sofaua şi venind în faţa ei.

Ah. Acum, *în sfîrşit,* putea să-l întrebe:

-La ce lucraţi?

-Nimic foarte interesant. Raporturile privind cerealele de pe proprietatea mea din Hampshire.

În comparaţie cu cele imaginate de ea, era ceva mai curînd dezamăgitor.

Harry se instală în celălalt capăt al sofalei, încrucişîndu-şi o gleznă peste celălalt genunchi. Era o poziţie foarte neprotocolară; vorbea despre confort şi de familiaritate şi de altceva – ceva ce o zăpăcea şi o încălzea. Încercă să se gîndească la un alt bărbat care ar sta lîngă ea, într-o poziţie atît de relaxată. Nu exista nici unul. Doar fraţii ei.

Şi Sir Harry Valentine nu era, în mod clar, fratele ei.

-La ce vă gîndiţi? întrebă el.

Arăta probabil surprinsă, pentru el adăugă:

-V-aţi înroşit.

-Nu m-am înroşit.

-Sigur că nu. Este foarte cald aici, spuse el pe loc.

Ceea ce nu era.

-Mă gîndeam la fraţii mei. Era puţin adevăr în asta şi trebuia să pună un stop la presupunerile lui despre pretinsa ei înroşire.

-Mie chiar îmi place fratele dumneavoastră geamăn, spuse Harry.

-*Winston?* Doamne, Dumnezeule, mai bine spunea că îi plăcea să se legene în copaci, cu maimuţele.

-Oricine poate intra sub pielea dumneavoastră nu poate decît să aibă respectul meu.

Olivia se încruntă la el.

-Şi eu să presupun că aţi fost numai miere şi zahăr cu sora *dumneavoastră?*

-Categoric, nu. Am fost o bestie... dar o făceam

întotdeauna pe ascuns, spuse Harry cu ochi răutăcioşi.

- Ah, vă rog...

Olivia avea destulă experienţă cu fratele ei geamăn ca să ştie că el habar n-avea despre ce vorbea.

-Dacă încercaţi să-mi spuneţi că sora dumneavoastră habar nu avea de bufoneriile dumneavoastră ...

-Ah, nu, ea ştia. Dar bunica nu ştia.

-Bunica?

-A venit să locuiască cu noi, în copilăria mea. Eram mai apropiat de ea decît de oricare dintre părinţii mei.

Olivia se pomeni dînd din cap aprobator, deşi nu era sigură de ce.

-Trebuie să fi fost minunată.

Harry rîse.

-Era multe lucruri, numai minunată, *nu.*

-Ce vreţi să spuneţi?

-Era foarte ... severă. Şi trebuie să spun că era cît se poate de fermă în opiniile ei.

Olivia se gîndi puţin la asta şi spuse:

-Îmi plac femeile care sînt ferme în opiniile lor.

-Nu mă îndoiesc.

Se pomeni zîmbind şi se aplecă înainte, simţind o minunată, aproape efervescentă apropiere.

-I-ar fi plăcut de mine?

-Nu, nu. Nu cred asta.

Olivia căscă gura, şocată.

-Aţi fi vrut să vă mint?

-Nu, dar...

Harry îi înlătură protestul cu o fluturare de mînă.

-Nu avea răbdare cu nimeni. A concediat şase dintre tutorii mei.

-Şase?

El încuviinţă din cap.

Olivia era impresionată.

-Dumnezeule. *Mie* mi-ar fi plăcut de ea. *Eu* nu am reuşit să pun pe fugă decît cinci guvernante.

Harry zîmbi.

-Nu este ciudat că nu sînt deloc surprins?

Se strîmbă la el. Sau mai curînd vru să se strîmbe. Probabi că i-a ieşit ceva mai aproape de un rînjet. Îi întoarse întrebarea:

-Cum se face că nu ştiu nimic despre bunica dumneavoastră?

-Nu m-aţi întrebat.

Ce-şi imagina el, că ea alerga după oameni întrebîndu-i despre bunicii lor? Dar apoi se întrebă – de fapt, *ce ştia* despre el?

Foarte puţin. Da, foarte puţin.

Era ciudat, pentru că *îl* cunoştea. Era cît se poate de sigură îl cunoştea. Dar apoi înţelese - cunoştea omul, dar nu faptele care l-au făcut.

-Cum erau părinţii dumneavoastră? întrebă ea dintr-o dată.

O privi, nu fără oarecare surpriză.

Olivia spuse, în chip de scuză:

-Nu v-am întrebat dacă aţi avut o bunică. Să-mi fie ruşine că nu m-am gîndit la asta.

-E-n regulă.

Dar nu răspunse imediat. Muşchii de pe faţa lui se mişcară – nu destul ca să trădeze ce gîndea, dar mai mult decît suficient ca să îi transmită ei că *se gîndea*, că nu putea decide imediat cum să răspundă. Şi apoi spuse:

-Tata a fost beţiv.

Dra Butterworth, de care Olivia uitase de mult, îi alunecă printre degete şi-i căzu în poală.

-Era un beţiv simpatic, dar, în mod ciudat, asta nu făcea lucrurile mai bune.

Chipul lui Harry nu trăda nici o emoţie. Dimpotrivă, chiar zîmbea ca şi cum totul nu ar fi fost decît o glumă.

Era mai uşor aşa.

-Îmi pare rău, spuse ea.

Harry ridică din umeri.

-Nu se putea abţine.

-E foarte greu, spuse ea cu blîndeţe.

Harry se întoarse brusc, pentru că în vocea ei era ceva, ceva umil, poate chiar ... înţelegere.

Dar nu, nu, ea nu putea. Nu putea înţelege. Ea era cea cu o familie unită, fericită, cu fratele care s-a căsătorit cu cea mai bună prietenă a ei, şi cu părinţi care chiar se ocupau de copiii lor.

Olivia rupse tăcerea.

-Fratele meu. Cel care s-a căsătorit cu prietena mea Miranda. Nu cred că v-am spus, dar a mai fost căsătorit o dată. Prima lui soţie a fost ceva înfiorător. Apoi a murit. Şi apoi – nu ştiu, ai fi crezut că el avea să fie fericit că scăpase de ea, numai că el era din ce în ce mai nefericit...

Urmă o pauză, apoi ea continuă:

-Şi a început să bea prea mult.

Nu e acelaşi lucru, ar fi vrut Harry să spună, pentru că nu era tatăl ei, nu era cel care se presupunea că ar fi trebuit să o iubească şi să o protejeze şi să aibă grijă ca totul să fie aşa cum trebuie. Nu era acelaşi lucru, pentru că ea nu curăţase de 127 de ori voma după el. Nu avea o

mamă care părea că nu avea niciodată nimic de spus şi nu era ... *La naiba, nu era acelaşi lucru. Nu era ...*

-Nu este acelaşi lucru. Nu cred că ar putea fi, spuse ea încet.

Şi cu aceste cuvinte, cu aceste două scurte propoziţii, totul în el, toate acele sentimente care fermentau în el, se domoliră. Se retraseră într-un loc mai confortabil.

Olivia îi zîmbi. Vag, dar sincer.

-Dar cred că pot înţelege. Măcar puţin.

Harry se uită în jos, se uită la mîinile ei, părăsite pe cartea din poala ei, apoi la sofaua îmbrăcată într-un material în dungi, de un verde pal. Nu era chiar foarte aproape de Olivia; mai era încă suficient loc pentru o a treia persoană între ei. Dar stăteau pe aceeaşi sofa şi dacă întindea mîna şi dacă întindea şi ea mîna ...

I se tăie respiraţia.

Pentru că ea îi întindea mîna.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Nu se gîndi la ce făcea. Dacă s-ar fi gîndit, nu ar mai fi făcut-o. Dar cînd ea întinse mîna ...

El i-o luă.

Abia atunci îşi dădu el seama ce făcuse şi poate abia atunci îşi dădu şi ea seama ce declanşase, dar era deja prea tîrziu.

Harry îi duse degetele la buze şi i le sărută pe fiecare, chiar la baza lor, acolo unde ea ar fi trebuit să poarte un inel. Dar acum nu avea nici un inel. Acolo unde, într-o strălucire de teribilă imaginaţie, văzu că purta inelul *lui*. Ar fi trebuit să fie o avertizare. Ar fi trebuit să-i inducă suficientă panică încît să-l facă să-i dea drumul la mînă, să fugă din cameră, din casă, de lîngă compania ei, pentru totdeauna.

Dar nu o făcu. Îi ţinu în continuare mîna la buzele lui, incapabil să se despartă de atingerea pielii ei.

Era atît de caldă, de moale.

Şi tremura.

În sfîrşit, îşi ridică privirea spre ochii ei. Erau larg deschişi, privindu-l cu tulburare ... şi încredere ...şi poate ...cu dorinţă? Nu putea fi sigur, pentru că ştia că *ea* nu putea fi sigură. Ea nu ştia ce însemna dorinţa, nu putea

înţelege dulcea ei tortură, dorinţa trupească pentru o altă fiinţă.

Ştiuse asta şi a înţeles acum că o ştiuse aproape constant, din clipa în care a *cunoscut-o*. Da, e adevărat, existase acel prim, electric moment al atracţiei, dar nu fusese semnificativ. Atunci nu *o ştia*, nici măcar nu-i plăcuse de ea.

Dar acum ... era altceva. Nu era doar frumuseţea ei pe care o dorea, sau curba sînilor ei, sau gustul pielii ei. O dorea *pe ea*. Cu totul. Dorea tot ce o făcea să citească ziarele în loc de romane şi dorea acea mică părticică de lipsă de

convenţionalism, care o făcuse să deschidă o fereastră şi să-i citească romane idioate prin spaţiul dintre casele lor.

Îi dorea umorul ei, ascuţit ca briciul, triumful de pe chipul ei cînd îl dădea gata cu o replică. Şi dorea expresia aceea de îngrozită uluire, cînd *el* o întrecea pe *ea*.

Dorea focul din spatele ochilor ei şi dorea gustul buzelor ei şi da, o dorea sub el, în jurul lui, peste el ... în orice poziţie posibilă, oricum.

Se va căsători cu ea. Nimic mai simplu.

-Harry, şopti ea şi privirea îi căzu pe buzele ei.

-O să te sărut, spuse el încet, fără să se gîndească, fără măcar să-i treacă prin minte că poate ar trebui să-i ceară voie.

Se aplecă în faţă şi în această ultimă secundă înainte de a-i atinge buzele, se simţi dintr-o dată pur. Acesta era un nou început.

O sărută, prima atingere dureros de blîndă, doar o fluturare a buzelor lui, pe ale ei. Dar contactul a fost

electric. I-a tăiat respirația, în sensul literal al cuvîntului. Se retrase, doar atît cît să-i vadă expresia. Se uita la el cu un fel de surprindere, sorbindu-l cu ochii ei de culoarea albăstrelelor.

Olivia îi rosti în șoaptă numele.

Și atunci o trase din nou lîngă el, de data aceasta cu toată urgența care îi străbătea venele. O sărută înfometat, uitînd de orice precauție și pînă să-și dea seama, mîinile îi erau în părul ei și agrafele cădeau și nu se putea gîndi decît că vroia să o vadă din nou cu părul pe umeri.

Cu părul pe umeri, plutind în jurul pielii ei. Și nimic mai mult.

Trupul lui, deja dur de dorință, deveni imposibil de tare și, într-o fracțiune de înțelepciune, își dădu seama că trebuia să-i dea imediat drumul, altfel i-ar fi smuls hainele de pe ea și ar fi posedat-o chiar acolo, în salonul părinților ei.

Cu ușa deschisă.

Doamne, Dumnezeule.

Își puse mîinile pe umerii ei și mai mult se trase el în spate, decît o împinsese pe ea.

O clipă nu putură face nimic altceva decît să se uite unul la celălalt. Părul ei îi căzuse din coafură și arăta atît de adorabil, atît de splendid de ciufulită.

-M-ai sărutat, șopti ea.

El încuviință din cap.

Buzele ei se mișcară într-o idee de zîmbet.

-Cred că și eu te-am sărutat.

El încuviință din nou din cap.

-Așa ai făcut.

Părea să vrea să mai spună ceva, dar apoi se întoarse spre uşa deschisă. Şi mîna ei se ridică spre păr.

-O să trebuiască să-l aranjezi, spuse el amuzat.

Ea încuviinţă din cap. Şi iar păru să mai vrea să spună ceva, dar nu spuse. Îşi strînse tot părul la ceafă, împletindu-l cu o mînă într-o coadă ca de cal şi apoi se ridică.

-O să fii aici, cînd mă întorc?

-Vrei să fiu?

Ea încuviinţă din cap.

-O să fiu aici, spuse el, chiar dacă ar fi răspuns la fel şi dacă ea i-ar fi zis nu.

Dar ea mai încuviinţă o dată din cap şi se grăbi spre uşă. Dar înainte de a pleca, se mai întoarse o ultimă dată şi-l privi.

-Eu ... începu să spună, dar apoi scutură doar din cap.

-Tu, ce? întrebă el cu voce caldă.

Ea ridică din umeri, neajutorată.

-Nu ştiu.

Harry rîse. Şi rîse şi ea. Şi era, decise el în timp ce auzea zgomotul paşilor care se îndepărtau, un moment perfect.

În toate privinţele.

Harry stătea încă pe sofa cîteva minute mai tîrziu, cînd intră majordomul.

-Prinţul Alexei Gomarovski, pentru Lady Olivia, intonă el. Se opri, aplecîndu-se în faţă în timp ce se uita prin salon.

-Lady Olivia?

Harry dădu să spună că Lady Olivia se va întoarce în cîteva momente, dar prinţul păşea deja în cameră.

-Mă va primi ea, îi spuse acesta majordomului.

Dar mă va săruta pe mine, vru Harry să uguie. Da, chiar era un sentiment minunat. Cîştigase. Şi prinţul pierduse. Şi cu toate că un gentleman nu sărută şi apoi se laudă, Harry era cît se poate de sigur că la vremea cînd Alexei va părăsi casa Rudland, va şti cine cîştigase favorurile Oliviei.

Harry se ridică, simţindu-se uşor răutăcios pentru cît de mult aşteptase acest moment.

Nu pretinsese niciodată că era un bărbat care nu avea concurenţă.

-Dumneavostră! spuse Prinţul Alexei. Sunase de fapt ca o acuzaţie.

Harry îi zîmbi amabil, în timp ce îl saluta.

-Eu.

-Ce căutaţi aici?

-În vizită la Lady Olivia, desigur. *Dumneavoatră* ce căutaţi aici?

Prinţul alese să răspundă arcuindu-şi doar buzele.

-Vladimir! lătră el.

Vlad Spintecătorul (cum alesese Harry să-l numească) păşi greoi în încăpere, aruncîndu-i o uitătură ursuză înainte de a se întoarce spre stăpînul lui care îl întreba (în rusă, desigur), ce aflase pînă acum despre Harry.

-Poka nicevo.

Încă nimic.

Pentru care Harry îi fu enorm de recunoscător. Nu multă lume ştia că vorbea limba rusă, dar nici nu era un secret. Nu va fi nevoie de cine ştie ce investigaţii ca să descopere că bunica lui Harry descindea dintr-o extrem

de veche şi de nobilă familie rusă.

Ceea ce nu însemna în mod *obligatoriu* ca el să fi învăţat limba, dar Prinţul Alexei ar fi trebuit să fie idiot ca să nu-şi pună întrebări. Şi chiar dacă Alexei era necioplit şi desfrînat şi mai mult ca sigur lipsit de calităţi sociale salvatoare, nu era idiot, indiferent cum îl gratulase Harry pe parcurs.

-Aţi avut o dimineaţă plăcută, Înălţimea Voastră? întrebă Harry cu vocea lui cea mai prietenoasă.

Prinţul Alexei îi aruncă doar o privire, decizînd ca aceasta să fie tot răspunsul lui.

-Eu, da, am avut o dimineaţă minunată, continuă Harry, reaşezîndu-se.

-Unde este Lady Olivia?

-Cred că este sus. Trebuia să ... să se ocupe de ceva. Şi Harry făcu un mic semn spre părul lui, gest care, decise el, putea fi interpretat de prinţ cum vroia el.

-O s-o aştept, spuse Alexei pe tonurile lui sacadate, ca de obicei.

-Vă rog, spuse Harry afabil, arătînd spre un fotoliu din faţa lui. Pentru care primi o altă privire furioasă, probabil meritată, de vreme ce nu era rolul lui să acţioneze ca gazdă.

Şi totuşi era teribil de amuzant. Alexei îşi ridică poalele hainei şi se aşeză, cu gura strînsă într-o linie fermă, inflexibilă. Se uita drept în faţa lui, cu intenţia *clară* de a-l ignora total pe Harry.

Ceea ce ar fi fost perfect pentru Harry de vreme ce marea lui dorinţă nu era să interacţioneze cu prinţul, exceptînd faptul că se simţea o idee superior acestuia, de vreme ce *el* fusese ales de Olivia să o sărute şi *nu* prinţul,

în ciuda poziţiei lui Harry în afara regalităţii , în afara aristocraţiei, în afara a tot ce conta atît de mult pentru Prinţul Alexei.

Iar cînd mai combinai asta cu ordinul recent al Cancelariei de Război, care *putea* fi interpretat prin aceea că Harry trebuia să facă tot posibilul să fie un ghimpe în coasta prinţului rus, ei bine ...

Şi departe de Harry Valentine să chiulească de la îndatoririle lui patriotice.

Harry se ridică doar atît cît să o ia de pe măsuţă pe *Dra Butterworth,* fredonînd în timp ce răsfoia cartea să găsească pagina unde rămăseseră în urmă cu două zile, cu biata Priscilla pierzîndu-şi întreaga familie din cauza variolei.

Hmm hmm hmmm hmmmmmm hm hm ...

Alexei îi aruncă o privire iute, enervată.

-God Save the King. În caz că vă întrebaţi, îl informă Harry.

-Nu mă întrebam.

-Dumnezeu să-l aibă în pază pe bunul nostru rege, Trăiască nobilul nostru rege, Dumnezeu să îl aibă în pază pe rege.

Buzele prinţului se mişcară, dar dinţii îi rămaseră încleştaţi cînd mormăi:

-Îmi este cunoscută melodia.

Harry îşi ridică uşor glasul.

-Fă-l victorios, Fericit şi glorios, Mult să domnească peste noi: Dumnezeu să-l aibă în pază pe Rege.

-Încetaţi cu cîntatul acesta infernal.

-Sînt doar patriot, spuse Harry relansîndu-se: *O Doamne, Bunul nostru Domn, scoală-te, Împrăştie-i pe duşmanii lui Şi fă-i să piară.*

-Dacă am fi fost în Rusia, aş fi pus să fii arestat.

- Pentru că îmi cînt Imnul Patriei mele? spuse încet Harry.

-Eu nu aş avea nevoie de un alt motiv decît propria mea toleranţă.

Harry se gîndi la asta, ridică din umeri şi continuă:

-Năruieşte-le intrigile, Zădărniceşte-le mîrşavele planuri, În Voi ne este speranţa, Dumnezeu să ne aibă pe toţi în pază.

Se opri, decizînd că ultimul vers nu era necesar. Ar fi preferat să termine cu *Zădărniceşte-le mîrşavele planuri.*

I se adresă prinţului:

-Sîntem un popor foarte corect. Poate vreţi să vă includem în *„pe toţi"*. Alexei nu răspunse, dar lui Harry nu-i scăpă că avea amîndouă mîinile strînse în pumni.

Harry se întoarse la *Dra Butterworth*, decizînd că nu-i displăcea această parte din misiunea lui de spionaj. Nu se mai distrase atît, enervînd pe cineva, de cînd ...

De nici cînd.

Îşi zîmbi. Nici măcar sora lui nu era atît de încîntătoare cînd o tortura. Cît despre Sebastian, el nu lua niciodată nimic în serios; era aproape imposibil să-l enervezi.

Harry fredonă primele acorduri din *„ La Marseillaise"*, doar ca să măsoare reacţia prinţului (acum cu faţa de un superb roşu-aprins, de furie), după care se

puse pe citit. Răsfoi paginile, decizînd repede că nu-l interesau anii de formare ai Priscillei Butterworth şi se stabili la pagina 144, care părea să cuprindă nebunie, desfigurare, jigniri şi lacrimi – tot ce era nevoie pentru un roman al naibii de bun.

-Ce citiţi? îl întrebă Prinţul Alelxei.

Harry îşi ridică absent capul.

-Poftim?

-Ce citiţi? scuipă prinţul.

Harry îşi coborî privirea înapoi în carte, apoi din nou, spre prinţ.

-Am presupus că nu doriţi să vorbiţi cu mine.

-Nu doresc. Dar sînt curios. Ce carte e?

Harry o ridică, pentru ca Prinţul Alexei să poată citi coperta.

-*Dra Butterworth şi Baronul cel Nebun".*

-Este populară în Anglia? zîmbi dispreţuitor prinţul.

Harry se gîndi puţin.

-Nu ştiu. Lady Olivia o citeşte. M-am gîndit că aş putea-o citi şi eu.

-Nu este cumva cartea despre care spunea că nu îi place?

-Aşa presupun, da. Nu pot spune că o condamn pentru asta, termină Harry încet.

-Citiţi-mi.

Un punct pentru prinţ. Harry nu ar fi fost mai surprins dacă prinţul ar fi venit şi l-ar fi sărutat drept pe gură.

-Nu cred că o să vă placă, spuse Harry.

-Dumneavoastră vă place?

-Nu chiar, spuse Harry scuturînd din cap.

Prinţul îşi înălţă bărbia, aplecîndu-şi imperceptibil capul într-o parte. Ca şi cum ar fi pozat pentru un portret, îşi spuse Harry. Omul acesta îşi petrecuse toată viaţa ca şi cum ar fi pozat pentru un portret.

Dacă nu ar fi fost aşa un idiot, lui Harry i-ar fi fost milă de el.

-Dacă o citeşte Lady Olivia, atunci o să vreau să o citesc şi eu, spuse prinţul.

Harry tăcu, digerînd ideea. Îşi spuse că o putea sacrifica pe *Dra Butterworth,* de dragul relaţiilor anglo-ruse. Închise cartea şi i-o întinse prinţului.

-Nu. Mi-o citiţi dumneavoastră.

Harry decise să-i dea ascultare. Era o pretenţie atît de bizară încît nu o putea refuza. În plus, Vladimir făcuse doi paşi în direcţia lui, începînd să mîrîie.

-Cum doriţi, Înălţimea Voastră, spuse Harry instalîndu-se încă o dată cu cartea în mînă.

-Presupun că aţi vrea să începem cu începutul?

Alexei îi răspunse cu o singură, regală înclinare a capului.

Harry întoarse cartea înapoi la început şi citi:

„Era o noapte neagră şi vîntoasă şi dra Priscilla Butterworth ştia că ploaia va începe dintr-o clipă într-alta, revărsîndu-se în şuvoaie din ceruri, udînd tot ce se afla în orizontul ei."

Harry îşi ridică privirea.

-„Orizont" nu este folosit cum trebuie, apropo.

-Ce înseamnă „şuvoaiele" acelea?

Harry se uită în carte.

-Păi, e doar o expresie. Cum s-ar zice „plouă cu găleata".

-Ce stupizenie.

Harry ridică din umeri. Nici lui nu-i plăcuse niciodată expresia asta.

-Să continui?

Din nou o încuviinţare din cap.

-*„Desigur, era ferită de vreme în cămăruţa ei, dar cercevelele ferestrelor ...„*

-Domnul Sebastian Grey, se auzi vocea majordomului.

Harry îşi ridică privirea, oarecum surprins.

-În vizită la Lady Olivia? întrebă el.

-În vizită la dumneavoastră, îl informă majordomul, părînd uşor deconcertat de toată situaţia.

-Ah. Perfect. Introdu-l, te rog.

Peste o clipă apăru şi Sebastian, continuîndu-şi fraza începută pe drum:

-... mi-a spus că te găsesc aici. Pot spune că este foarte convenabil.

Se opri brusc şi clipi de cîteva ori, uitîndu-se surprins la prinţ.

-Înălţimea Voastră, spuse el făcînd o plecăciune.

-Vărul meu, spuse Harry.

-Mi-amintesc. Stîngaciul cu şampania, spuse prinţul, îngheţat.

Sebastian se instală într-un fotoliu.

-A fost groaznic. Sînt un nătîng patentat. Săptămîna trecută am vărsat vin pe Cancelarul Visteriei.

Harry era convins că Sebastian n-a avut vreodată ocazia să se afle în aceeaşi încăpere cu cancelarul visteriei, darămite să-i verse vin pe pantofi...

Dar îşi păstră gîndurile pentru el.

-Ce faceţi în după-amiaza aceasta, distinşi domni?

-Este după-amiază?

-Întocmai.

-Sir Harry îmi citea.

Sebastian îl privi pe Harry cu nedisimulat interes.

-Spune adevărul, îl asigură Harry ridicînd-o în spus pe *Dra Butterworth*.

Sebastian spuse, aprobator:

-*Dra Butterworth şi Baronul cel Nebun*, excelentă alegere.

-Aţi citit-o? îl întrebă Alexei.

-Nu este la fel de bună ca *Dra Davenport şi Marchizul Negru*, desigur, dar mult mai bună decît *Dra Sainsburry şi Misteriosul Colonel*.

Harry rămase fără glas.

-Citesc acum *Dra Truesdale şi Domnul cel Tăcut*.

-Tăcut? se auzi Harry ca un ecou.

-Da, nu prea există dialog în cartea asta, confirmă Sebastian.

-De ce aţi venit? îl întrebă brusc prinţul.

Sebastian se întoarse spre el cu faţa numai zîmbet, ca şi cum nu ar fi observat că prinţul îl detesta în mod vizibil.

-Trebuia să vorbesc cu vărul meu, desigur. Dar asta mai poate aştepta. Şi Sebastian se instală şi mai bine în fotoliul lui, ca şi cum s-ar fi pregătit să rămînă acolo toată ziua.

Harry nu avu răspuns la asta. Şi nici prinţul.

-Continuaţi, le spuse Sebastian.

Harry nu ştia la ce se referea Sebastian.

-Lectura. Cred că pot asculta şi eu. Nu am mai recitit-o de secole.

-Ai de gînd să stai aici în timp ce eu îţi citesc cu voce tare?

-Şi Prinţului Alexei, îi reaminti Sebastian, după care închise ochii.

-Nu vă uitaţi la mine. Îmi imaginez mai bine scenele, aşa.

Harry n-ar fi crezut că ar putea exista vreo legătură între el şi prinţ, dar cînd schimbară împreună priviri, era clar că amîndoi îşi spuneau că Sebastian era nebun.

Harry îşi drese glasul, reveni la începutul propoziţiei şi citi:

- *Desigur, era ferită de vreme în cămăruţa ei, dar cercevelele ferestrelor zornăiau atît de tare, încît nu credea că va mai putea adormi în noaptea asta.*

Harry îşi ridică privirea. Prinţul asculta concentrat, în ciuda expresiei de plictiseală de pe chipul lui. Sebastian era în extaz.

Asta, sau adormise.

-Ghemuită în patul ei mic, rece, nu se putea opri să nu îşi amintească toate evenimentele care o aduseseră în acest punct negru, în noaptea asta neagră. Dar, dragă cititorule, nu aici începe povestea noastră.

Sebastian deschise brusc ochii.

-Eşti abia la prima pagină?

Harry ridică dintr-o sprînceană.

-Îţi închipui că Înăţimea Sa şi cu mine ne-am întîlnit în fiecare seară, pentru şedinţe secrete de citit?

-Dă-mi cartea. Citeşti groaznic. Şi Sebastian se întinse şi-i smulse cartea din mînă.

Harry se întoarse spre prinţ.

-Nu prea am antrenament.

-Era o noapte neagră şi întunecată... începu Sebastian şi Harry trebui să admită că într-adevăr aducea

o mare încărcătură dramatică. Pînă şi Vladimir se aplecă să audă mai bine, deşi nu vorbea engleza.

- Dra Priscilla Butterworth ştia că ploaia va începe dintr-o clipă într-alta, revărsîndu-se în şuvoaie din ceruri, udînd tot ce se afla în orizontul ei.

Dumnezeule, suna aproape ca o predică. Sebastian îşi greşise în mod clar vocaţia.

-„Orizont" nu este folosit corect, spuse Prinţul Alexei.

Sebastian îşi ridică privirea, furios.

-Sigur că este.

Alexei îşi îndreptă un deget în direcţia lui Harry.

-El a spus asta.

-Nu este, spuse Harry ridicînd din umeri.

-Ce e rău cu cuvîntul acesta? întrebă Sebastian.

-Sugerează că tot ce vede se află sub puterea şi controlul ei.

-Şi de unde ştii că nu este aşa?

Harry recunoscu:

-Eu nu ştiu, dar fata nu pare să controleze nimic. Mama ei a fost ciugulită de porumbei, pînă a murit. Şi Harry se uită în direcţia prinţului.

-Se mai întîmplă asta, spuse Alexei şovăitor.

-Poate c-ar trebui să-mi revizuiesc dorinţa mea de a merge în Rusia, spuse Sebastian.

-Justiţia promptă. Asta este singura soluţie, spuse Alexei.

Lui Harry nu-i venea să creadă că întreba, dar o făcu:

-Porumbeii sînt prompţi?

Alexei ridică din umeri, poate cel mai puţin rapid şi precis gest pe care l-a văzut Harry să-l facă.

-Justiţia este promptă. Pedeapsa, nu chiar.

Se aşternu tăcerea, apoi Sebastian se întoarse spre Harry şi-l întrebă:

-De unde ştii de porumbei?

-Mi-a spus Olivia. Ea a citit-o înainte.

Buzele lui Sebastian se strînseră a dezaprobare. Harry rămase şi el surprins. Era o expresie unică. Ciudată pe chipul vărului său. Harry nu-şi amintea cînd nu fusese Sebastian de acord cu ceva.

-Pot continua? întrebă Sebastian cu vocea debordînd de solicitudine.

Prinţul încuviinţă dînd din cap, Harry mormăi un „te rog" şi cu toţii se pregătiră să asculte.

Chiar şi Vladimir.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Cea de a doua coafură a Oliviei din ziua aceea i-a luat considerabil mai mult timp decît prima. Sally, încă iritată pentru că fusese întreruptă în toiul acţiunii, se uită la părul Oliviei şi nu termină numai cu un scurt „V-am zis eu".

Şi cu toate că nu era în firea Oliviei să asculte supusă şi să înghită o asemenea dăscăleală, ei bine, supusă o ascultă, de vreme ce nu-i putea explica lui Sally că adevăratul motiv pentru care i se desfăcuse părul era acela că Sir Harry îşi băgase mîinile în el.

-Gata, declară Sally înfigînd şi ultimul ac, cu o forţă, aprecie Olivia, nu chiar necesară.

-Ăsta o să vă ţină toată săptămîna, dacă vreţi.

Olivia nu ar fi fost surprinsă dacă Sally i-ar fi lipit părul cu clei, doar ca să ţină fiecare fir la locul lui.

-Să nu ieşiţi în ploaie, o preveni Sally.

Olivia se ridică şi se îndreptă spre uşă.

-Dar nu plouă.

-S-ar putea.

-Dar e... Olivia se opri. Dumnezeule, ce făcea, stătea aici şi se certa cu subreta ei? Sir Harry o aştepta încă jos.

Doar gîndul la el şi o zăpăcea.

-De ce ţopăiţi? o întrebă Sally suspicioasă.

Olivia se opri cu mîna pe bumbul clanţei.

-Nu ţopăi.

-Ţopăiaţi ...Caraghios... Aşa... Şi Sally sări uşor, imitînd-o.

-Ieşeam ţeapănă din cameră, declară Olivia păşind afară în hol.

- Foarte ţeapănă! Ca un însoţitor de sicriu ...

Se întoarse, se asigură că Sally nu o vedea şi se repezi în jos pe scări.

Ajungînd la parter, se decise pentru un ritm calm, şi poate de aceea paşii ei au fost atît de silenţioşi încît intră în salon fără ca să o fi auzit cineva.

Dar ce văzu ea ...

Chiar că nu existau cuvinte să descrie.

Rămase în pragul uşii, gîndindu-se că acesta ar fi momentul să deschidă o listă întitulată *Lucruri Pe Care Nu Mă Aştept să Le Văd în Salonul Meu*, dar nu credea că i-ar fi putut trece prin cap ceva mai neaşteptat decît ce vedea *acum* în salonul ei, adică pe Sebastian Grey stînd în picioare pe o măsuţă, citind (cu mult suflet) din *Dra Butterworth şi Baronul cel Nebun*.

Ca şi cum asta nu era destul – şi chiar că ar fi trebuit să fie destul, pentru că de fapt, ce căuta Sebastian Grey în Casa Rudland? – Harry şi prinţul stăteau alături pe aceeaşi sofa şi nici unul nu părea să etaleze răni de la atingera mîinilor celuilalt.

Şi abia atunci Olivia le observă pe cele trei subrete înghesuite pe o banchetă din fundul camerei, urmărindu-l în extaz pe Sebastian.

Una dintre ele chiar părea să aibă lacrimi în ochi.

Şi iată-l şi pe Huntley, în picioare, într-o parte, cu gura căscată, vizibil depăşit de emoţie.

-Bunico! Bunico! spunea Sebastian, cu o voce mai înaltă, *Nu pleca. Te rog. Te rog, te rog, nu mă lăsa singură aici.*

Una dintre fetele în casă începu să plîngă încetişor.

-Priscilla rămase cîteva minute bune în faţa casei mari, o siluetă mică, solitară, privind trăsura închiriată a bunicii ei, alergînd cu viteză pe alee, pînă cînd dispăru din vedere. Fusese părăsită pe treptele Palatului Fitzgerald, lăsată acolo ca un bagaj nedorit.

O altă subretă începu să-şi tragă nasul.

-Şi nimeni – vocea lui Sebastian coborî într-un registru dramatic – *nu ştia că ea era acolo. Bunica nici măcar nu ciocănise la uşă să-şi anunţe verii de sosirea ei.*

Huntley scutura din cap, cu ochii mari de şoc şi durere. Era cea mai puternică emoţie care se citise vreodată pe chipul lui.

Sebastian închise ochii şi-şi duse o mînă la inimă.

-Nu avea decît opt ani.

Şi închise cartea.

Tăcere. Tăcere totală. Olivia se uită prin încăpere şi văzu că nimeni nu era conştient de prezenţa ei.

Şi atunci ...

-Bravo! Huntley a fost primul care a aplaudat, bătînd din palme cu mare fervoare. Fetele i se alăturară imediat, trăgîndu-şi nasul printre aplauze. Pînă şi Harry şi prinţul aplaudară, deşi pe chipul lui Harry se citea mai mult amuzament decît altceva.

Sebastian deschise ochii şi fu primul care o văzu.

Spuse, zîmbind:

-Lady Olivia, de cînd sînteţi aici?

-De cînd Priscilla a implorat-o pe bunica ei să nu o abandoneze.

-Ce femeie fără suflet.

-A făcut ce trebuia să facă, spuse prinţul.

-Cu tot respectul, Înălţimea Voastră...

Olivia căscă gura. Majordomul ei avea o dispută cu *Înălţimea Sa Regală*?!

-.... Dacă ar fi insistat ceva mai mult ...

-... Nu era în stare să hrănească copilul. Orice prost putea vedea asta, îl întrerupse prinţul.

-Ţi se rupea inima, spuse una dintre fete.

-Eu am plîns, spuse alta.

Cea de a treia încuviinţă din cap, pentru că nu mai putea vorbi.

-Sînteţi un cititor minunat, continuă prima.

Sebastian le acordă celor trei fete un zîmbet care le topi.

-Vă mulţumesc că m-aţi ascultat, spuse el încet.

Fetele oftară.

Olivia se frecă la ochi, încă încercînd să priceapă. Se întoarse spre Harry cu o privire întrebătoare. Precis că el avea o explicaţie.

-Chiar că este ceva mai bine cu Sebastian citind, îi spuse el.

-Chiar că nu putea fi mai rău, mormăi Olivia.

-Ar trebui tradusă în rusă. Ar avea un succes nebun, spuse prinţul.

-Parcă v-am auzit spunînd că literatura dumneavoastră are o tradiţie mai profundă, spuse Olivia.

-Asta este foarte profundă. Ca o tranşee, replică prinţul.

-Să încep cu următorul capitol?

-Da! Se auzi un răspuns răsunător.

-Ah, vă rog, îl imploră una dintre fete.

Olivia continua să stea nemişcată, doar ochii ei săgetînd încolo şi încoace. Oricît de superbă era reprezentaţia lui Sebastian, nu era convinsă că va suporta un întreg capitol fără să izbucnească în rîs. Ceea ce nu ar face-o dragă ... nimănui. Categoric, nu vroia să cadă în dizgraţia lui Huntley. Toată lumea ştia că Huntley conducea casa.

Ce-ar fi s-o şteargă de aici? Încă nu-şi luase micul dejun. Şi nici ziarul nu-l terminase de citit. Dacă Sebastian îi întreţinea toţi oaspeţii (inclusiv personalul, lucru pe care Olivia prefera să-l treacă sub tăcere) atunci ea putea evada în salonul pentru micul dejun, să-şi citească ziarul.

Sau ar putea merge la cumpărături. Chiar avea nevoie de o pălărie nouă.

Îşi cîntărea opţiunile, cînd în sfîrşit vorbi Vladimir. În rusă, fireşte.

-Zice că trebuia să vă faceţi actor, îi traduse Alexei lui Sebastian.

Sebastian îi zîmbi încîntat şi-i făcu o plecăciune lui Vladimir, mulţumindu-i:

-*Spasiba*,

-Vorbiţi rusa?! spuse prinţul întorcîndu-se brusc spre Sebastian.

-Numai cîteva cuvinte, răspunse repede Sebastian. Pot spune *mulţumesc* în paisprezece limbi. Din păcate, *vă rog*, doar în zece.

-Adevărat? În ce limbi? întrebă Olivia, cu mult mai interesată de asta decît de Dra Butterworth.

-Mi s-a părut de asemenea util să ştiu cum se spune „vreau ceva de băut", i se adresă Sebastian prinţului.

- *Da*- spuse acesta aprobator – În limba rusă se spune *"Ia nujdayus v napitkyeh"*.

-*Spasiba*, îi răspunse Sebastian.

-Nu, serios, vreau să stiu cum se spune în fiecare limbă, insistă Olivia, deşi nimeni nu-i dădea atenţie.

-Ştie cineva cît este ora? întrebă Harry.

-Este un ceas pe şemineu, îi răspunse Olivia fără să se uite la el. Domnule Grey, insistă ea din nou.

-O clipă, spuse Sebastian revenind la prinţ.

-Servitorul dumnevoastră îmi stîrneşte curiozitatea. Nu vorbeşte limba engleză, nu? Atunci cum mi-a urmărit lectura?

Prinţul schimbă o scurtă conversaţie în rusă cu Vladimir, apoi se întoarse spre Sebastian.

-Zice că vă putea urmări emoţia, din intonaţia dumneavoastră.

Sebastian părea încîntat.

-Dar mai ştie şi cîteva cuvinte, continuă prinţul.

-Totuşi ... şopti Sebastian.

-Portugheză. Trebuie să fi învăţat cîteva cuvinte în portugheză, cît aţi servit în armată. Cum se spune în portugheză „mulţumesc"? Olivia se întreba dacă cineva îşi propusese să-i acorde puţină atenţie, în după-amiaza aceasta.

-*Obrigado*, spuse Harry.

Olivia se întoarse spre el, oarecum surprinsă.

Harry ridică uşor din umeri.

-Şi eu am învăţat ceva portugheză.

-*Obrigado,* repetă ea.

-*Obrigada,* pentru dumneavoastră. Nu că aţi putea fi confundată cu un bărbat, spuse Harry.

Nu era cel mai flatant compliment, dar Olivia se decise totuşi să îl accepte.

-Care este cea mai ciudată limbă în care îi puteţi mulţumi cuiva? îl întrebă ea pe Sebastian.

Acesta se gîndi o clipă, apoi spuse:

-*Kesenem.*

Olivia îl privea, aşteptînd.

-Maghiară. Se vorbeşte în Ungaria, îi explică el.

-Cum de ştiţi asta?

-Habar n-am, spuse el.

- De la o femeie. Dacă nu vă amintiţi, precis a fost o femeie, spuse prinţul, cunoscător.

Olivia decise că nu merita efortul să se simtă jignită pe chestia asta.

-*Kiitos,* spuse Prinţul Alexei aruncîndu-i lui Sebastian o scurtă privire de superioritate, apoi adăugă:

-Finlandeză.

-Vă mulţumesc din suflet. Repertoriul meu numără acum cincisprezece limbi.

Olivia se gîndi dacă să spună sau nu, *merçi,* dar decise că nu va părea decît ridicolă.

-Şi dumneavoastră? Ce ne puteţi spune? îl întrebă prinţul pe Harry.

-Da, Harry, Tu ce ne poţi spune? îl întrebă şi Sebastian.

Harry îi aruncă o privire rece vărului său, apoi răspunse:

-Mă tem că eu nu am nimic special.

Olivia avea senzaţia că între cei doi veri era un fel de conversaţie fără cuvinte, dar nu avu timp să aprofundeze acest gînd pentru că Sebastian se întoarse înapoi la prinţ şi îl întrebă:

-Cum se spune „vă rog", în finlandeză?

-*Ole hyvä.*

-Excelent. Sebastian înclină o dată din cap, aparent memorînd noua, mică bucată de cunoaştere.

-Nu se ştie niciodată cînd poţi da peste o adorabilă doamnă finlandeză.

Olivia se întreba cum ar putea recîştiga controlul asupra salonului ei, cînd auzi un ciocănit la uşa principală. Huntley se scuză pe loc şi se duse să deschidă.

Reveni peste cîteva momente, cu un tînăr pe care nu-l mai văzuse niciodată. Deşi ... puţin mai înalt decît media, cu părul negru ... Era aproape sigură că...

-Domnul Edward Valentine - anunţă Huntley ridicînd din sprîncene - a venit să-l vadă pe Sir Harry Valentine.

-Edward, este totul în regulă? spuse Harry imediat, ridicîndu-se.

-Da, desigur, răspunse Edward uitîndu-se stînjenit în încăpere. Era clar că nu se aşteptase la atîta lume. Îi întinse lui Harry un plic.

-A sosit pentru tine. Mi s-a spus că este urgent.

Harry se uită la plic şi-l bagă în buzunarul hainei, apoi îşi prezentă fratele tuturor celor din cameră, chiar şi celor trei fete în casă, care încă mai stăteau înşiruite frumos pe banchetă.

-De ce stă Seb pe masă? întrebă Edward.

-Distrez trupele, spuse Sebastian salutîndu-l.

-Sebastian ne citea din *Dra Butterworth şi Baronul cel Nebun*, îi explică Harry.

-Aah, am citit-o, exclamă Edward, cu faţa însufleţindu-i-se pentru prima oară de cînd intrase în salon.

-Ţi-a plăcut? îl întrebă Sebastian.

-E strălucitoare.Teribil de amuzantă. Stilul este puţin pestriţ uneori, dar povestea este fantastică.

Sebastian părea să găsească asta foarte interesant.

Edward se uită în încăpere.

-Vă supăraţi dacă mă alătur dumneavoastră?

Olivia deschise gura să spună „desigur că nu", doar că Sebastian, Harry şi *însuşi* prinţul fură mai rapizi.

Chiar aşa, de fapt a cui era casa asta?

Edward se uită la ea – interesant, nu semăna deloc cu Harry, exceptînd culoarea, care era identică – şi spuse:

-Intenţionaţi să intraţi şi dumneravoastră, Lady Olivia?

Îşi dădu seama că încă mai stătea în prag. Toţi domnii stăteau jos, dar totuşi nu, nu era firesc ca Edward care abia atunci o cunoscuse, să se aşeze în timp ce ea stătea în picioare.

-De fapt mă gîndeam să ies în grădină, spuse ea cu voce stinsă, cînd constată că nimeni nu protestă la ideea plecării ei.

-Sau poate că o să mă aşez şi eu.

Găsi un scaun într-un colţ, nu prea departe de cele trei subrete care îi aruncau priviri speriate.

Le spuse:

-Vă rog, staţi. Nu vă pot cere să pierdeţi restul spectacolului.

Îi mulţumiră cu atîta devoţiune încît Olivia se întrebă cum îi va explica toate astea mamei sale. Dacă Sebastian va veni în fiecare după-amiază să citească (pentru că precis nu avea de gînd să termine tot romanul dintr-o singură suflare), iar fetele vor veni să-l asculte, şemineele vor rămîne o vreme necurăţate.

-Capitolul Doi, anunţă Sebastian. O tăcere reverenţioasă se aşternu în încăpere, stîrnindu-i Oliviei un chicot cît se poate de ireverenţios.

Prinţul îi aruncă o privire urîtă. La fel, Vladimir şi Huntley.

-Scuze, bălmăji ea punîndu-şi cuminte mîinile în poală. Era, se pare, momentul să arate cît de frumos se putea comporta.

Se uită la Harry încercînd să-i descifreze gîndurile. Dar Harry părea distras; ochii i se micşoraseră, gînditori şi nu erau îndreptaţi spre Sebastian. Şi bătea cu degetele darabana pe braţul fotoliului – un semn sigur al unei minţi care se gîndea aiurea.

Se gîndea oare la sărutul lor? Olivia spera că nu. Nu părea transportat într-un îndepărtat paradis al extazului.

Dumnezeule, începea să semene cu Priscilla Butterworth.

Ca să vezi!

După cîteva pagini din Capitolul Doi, Harry decise că nu ar fi nepoliticos să se scuze, ca să poată citi scrisoarea pe care i-o adusese Edward, probabil de la Cancelaria de

Război. Se uită la Olivia înainte de a părăsi salonul, dar şi aceasta părea pierdută în gînduri, privind drept în faţa ei, la un punct din perete.

Îşi mişca şi buzele. Nu foarte mult, dar nu putu să nu remarce detaliile delicate ale acestora.

Edward părea şi el bine aşezat. Stătea în diagonală faţă de prinţ, uitîndu-se la Sebastian cu un zîmbet larg, pe toată faţa. Harry nu-şi mai văzuse niciodată fratele zîmbind aşa. Chiar rîse cînd Sebastian imită un personaj teribil de plictisitor. Harry *ştia* că nu-şi auzise niciodată fratele rîzînd.

Odată în hol, rupse plicul şi scoase din el o singură foaie de hîrtie. Aparent, prinţul Alexei nu mai era suspectat de intenţii rele. Harry trebuia să-şi înceteze imediat misiunea. Nu existau explicaţii de ce anume prinţul nu mai era suspectat de Cancelarie, nimic despre cum ajunseseră cei de acolo la această concluzie. Doar ordinul de a înceta. Nici un vă rog, nici un mulţumesc.

Indiferent în ce limbă.

Harry scutură din cap. Nu putea cineva să-şi fi dat seama înainte de a i se da lui această ridicolă misiune? Vezi, pentru asta rămînea el agăţat de traduceri.

-Harry?

Privi în sus. Olivia se strecurase afară din salon şi se îndrepta spre el, cu ochi îngrijoraţi.

-Sper că nu ai primit veşti proaste, spuse ea.

Harry scutură din cap.

-Doar neaşteptate.

Împături scrisoarea şi şi-o vîrî înapoi în buzunar. Se va debarasa de ea mai tîrziu, cînd se va întoarce acasă.

-Trebuia să ies, spuse ea cu buzele apăsate strîns, în

încercarea de a nu zîmbi, presupuse Harry. Făcu un semn cu capul spre uşa deschisă a salonului, prin care puteau auzi frînturi din *Dra Butterworth.*

-Sebastian e chiar aşa de rău?

- Nu, spuse Olivia. Este chiar foarte bun. Asta este problema. *Cartea* este atît de proastă, dar nimeni nu pare să-şi dea seama. Se uită toţi la el parcă ar fi Edmund Kean interpretîndu-l pe Hamlet. Efectiv nu mai puteam rezista să stau serioasă.

-Sînt impresionat şi pentru cît ai rezistat.

Scuturînd capul a neîncredere, Olivia adăugă:

-Iar prinţul este în transă. Nu-mi vine să cred. N-aş fi zis vreodată că-i plac chestiile astea.

Prinţul, se gîndi Harry. Ce uşurare. Nu va mai trebui să se ocupe vreodată de ticălosul acesta. Nu va mai trebui să-l urmărească, nu va mai trebui să converseze cu el ... Viaţa se va întoarce la normal. Ce frumos o să fie.

Doar că ...

Olivia.

O privi întorcîndu-se înapoi, pe vîrfuri, spre uşă şi trăgînd cu ochiul. Mişcările ei erau puţin împiedicate şi o clipă se temu că ar putea să se poticnească. Nu, nu era chiar neîndemînatică. Dar se mişca în felul ei propriu, inimitabil şi îşi spuse că ar putea-o privi ore întregi, fără să facă altceva decît să stea şi se uite cum mîinile ei îndeplineau activităţile cele mai banale. Îi putea privi chipul, savurîndu-i jocul emoţiilor, fiecare mişcare a sprîncenelor ei, a buzelor ei.

Era atît de frumoasă încît îl durea sufletul.

Îşi notă în minte să nu încerce cumva să se apuce de poezie.

Olivia scoase un mic oh! , şi se aplecă puţin mai în faţă.

Harry făcu şi el un pas în faţă şi îi şopti în ureche:

-Pentru cineva pe care nu-l interesează, pari cît se poate de interesată.

Îl şîşîi să tacă şi îl înghionti, să nu o înghesuie.

-Ce se întîmplă? întrebă el.

Ochii i se făcură mari şi pe chip i se aşternu o expresie de încîntare.

-Vărul tău interpretează scena unei morţi. Fratele tău s-a urcat şi el pe masă.

-Edward? întrebă Harry îndoit.

Ea dădu din cap, trăgînd din nou cu ochiul.

-Nu pot spune cine ucide pe cine. Ah, nu mai contează. Edward e mort.

Asta a venit prea brusc pentru Harry.

-Ah, stai ... Nu, nu este mort. Scuze.

Olivia se întoarse. Îi zîmbi.

Harry îi simţi zîmbetul în tot corpul .

-Edward a fost foarte bun la asta. Cred că îi dă clasă vărului tău, spuse Olivia încet.

Îi venea să o sărute din nou.

-Şi-a dus mîna la inimă – Olivia şi-o duse pe a ei – a gemut şi apoi, cînd totul părea că se terminase, s-a mai cutremurat o dată. Dar tot nu se terminase. Şi apoi, gata, s-a terminat cu totul. Olivia îi zîmbi.

Trebuia să o sărute. Acum.

-Ce e în camera de acolo?

-E biroul tatălui meu, de ce?

-Dar în cealaltă?

-E sala de muzică. Nu o folosim niciodată.

O apucă de mînă. O vor folosi ei, acum.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Olivia abia apucă să-şi tragă sufletul cînd se şi pomeni în micuţa sală de muzică a Casei Rudland, cu uşa închisă în spatele ei. După care abia reuşi să articuleze *Ce...ul de la Ce faci?* înainte de a-i fi perfect clar ce făcea el.

Mîinile lui erau înapoi în părul ei şi spatele ei era lipit de perete şi el o săruta. Nebuneşte, pasionat, să-ţi topească oasele.

-Harry, oftă ea cînd îi lăsă buzele ca să-i ciugulească urechea.

-Nu mă pot abţine, spuse el cu glasul îngroşat, aproape de pielea ei. Îi putea auzi zîmbetul din glas. Era fericit.

Ea *se simţea* fericită. Şi mai mult.

-Erai acolo, spuse el, o mînă alunecîndu-i în jos, spre spate.

-Erai acolo şi trebuia să te sărut şi asta a fost.

Uitate au fost cuvintele înflorite ale baronului nebun al Drei Butterworth. Acesta era cel mai romantic lucru pe care-l auzise Olivia vreodată.

Cu vocea tot mai groasă de dorinţă, Harry spuse:

-Exişti. Ergo, am nevoie de tine.

Nu, *acesta* era cel mai romantic lucru.

Şi apoi îi şopti ceva în ureche. Ceva despre buze şi mîini. Şi despre fierbinţeala trupului ei şi ea nu se mai întrebă dacă nu era, *acesta*, oare, lucrul cel mai romantic dintre toate.

Mai fusese şi înainte dorită de bărbaţi. Unii chiar pretindeau că o iubeau. Dar asta – asta era altceva. Era o urgenţă în trupul lui, în respiraţia lui, în pulsul sîngelui lui, sub piele. O dorea. *Avea nevoie* de ea. Asta era dincolo de cuvinte, dincolo de orice ar fi încercat el să explice. Dar era ceva ce ea înţelegea, ceva ce simţea adînc în ea.

O făcea să se simtă delicios de puternică. Şi în acelaşi timp fără putere, pentru că acel ceva care alerga prin el se răspîndea şi asupra ei, provocînd o grabă în venele ei, o imposibilitate de a mai respira. Simţea ca şi cum întregul ei

suflet alerga prin ea, mişcîndu-se dinspre înăuntru spre înafară, pînă cînd nu mai putu nimic altceva decît să îl atingă. Trebuia să pună mîna pe el, să-l strîngă. Avea nevoie de el aproape, aşa încît îşi petrecu mîinile pe după gîtul lui, împletindu-se îm jurul lui.

-Harry, şopti ea şi îşi auzi încîntarea din glas. Momentul, *sărutul* acesta – era tot ce aşteptase ea.

Era tot ce îşi dorea.

Şi un milion de alte lucruri.

Mîinile lui alunecară în jos, de-a lungul spinării ei, trăgînd-o de la perete, apoi se întoarseră amîndoi şi traversară covorul ca un vîrtej, pînă cînd se prăbuşiră pe braţul sofalei. El ateriză peste ea, greutatea caldă, solidă a trupului lui imobilizînd-o pe perne. Ar fi trebuit să fie terifiant – trupul ei presat, mişcările ei limitate. Dar nu,

simţea totul ca pe lucrul cel mai firesc, cel mai natural din lume, ca ea să fie culcată pe spate şi bărbatul acesta deasupra ei, fierbinte, puternic şi al ei.

-Olivia, şopti el, gura trasîndu-i pale de foc de-a lungul gîtului. Se arcui sub el, cu pulsul sărindu-i cînd buzele lui găsiră pielea fină, sensibilă, deasupra claviculei. El cobora mai jos, mai jos, spre marginea dantelei încreţite a corsajului. Iar în acelaşi timp, mîinile lui se mişcau în sus, alunecînd pe o laterală a ei, prinzînd-o în leagănul degetului mare şi al arătătorului, pînă cînd ajunse la sîn.

Olivia oftă de şoc. Mîna lui se strecurase pînă în faţă, iar acum o cuprindea, prin muselina fină a rochiei. Îi gemu numele, apoi gemu ceva, altceva, complet fără noimă şi fără să se gîndească.

-Eşti atît de ... bună, şopti el. O strîngea încet, cu ochii închişi, în timp ce întregul lui trup fremăta de dorinţă.

-Atît de bună.

Olivia zîmbi. Acolo, atunci, în timp ce era sedusă, ea zîmbea. Îi plăcea că el nu-i spusese că era frumoasă, sau drăgălaşă, sau strălucitoare. Îi plăcea că el îşi ieşise într-atît din minţi încît „bună" era cel mai complicat cuvînt pe care reuşise să-l rostească.

-Vreau să te ating, şopti el mişcîndu-şi buzele pe obrazul ei, în timp ce vorbea. Vreau să te simt ... pe pielea mea ... în mîna mea.

Degetele lui se furişară în sus, pînă cînd ajunseră la marginea rochiei şi el trase încet, apoi nu chiar atît de încet, pînă cînd materialul îi alunecă de pe umăr şi apoi în jos – şi mai în jos – pînă cînd rămase dezbrăcată pentru el.

Nu se simţea o femeie uşoară. Nu se simţea o stricată. Se simţea doar aşa cum trebuia. Se simţea ea.

Respiraţia lui –grea şi rapidă – era singurul sunet. Aerul din jurul lor părea să trosnească de o nevoie imperioasă şi atunci ea nu doar că-i auzea respiraţia, dar i-o simţea pe piele, rece la început, apoi fierbinte, pe măsura ce gura lui se apropia tot mai mult.

Şi atunci o sărută. Aproape că ţipă – de şocul sărutului, de focul din el şi de valurile de plăcere pe care i le ridica în ea.

-Harry, spuse ea oftat şi acum chiar se simţea o femeie pierdută. Se simţea stricată, total şi profund. Capul lui era pe sînii ei şi tot ce putea ea face era să-şi afunde degetele în părul lui, nesigură dacă încerca să-l smulgă de pe ea sau să-l lege pentru totdeauna de ea.

Mîinile lui îi alunecau pe picior, strîngînd, mîngîind, mai sus şi atunci...

-Ce-a fost asta? Olivia sări în sus, în poziţie şezîndă, împingîndu-l pe Harry de pe ea. Se auzise un zgomot teribil. Sunase a lemne sparte şi a cioburi de pahare şi se auzise clar un strigăt.

Harry se ridică în picioare, încercînd să-şi recapete suflul. Se uită la ea cu ochi încă fierbinţi şi Olivia îşi dădu seama că rochia îi stătea deşucheat. O ridică repede şi-şi încrucişă mîinile protector în jurul ei, fiecare apucînd celălalt umăr. Nu că s-ar fi temut de el, dar după zgomotul acela se temea că oricine s-ar putea repezi înăuntru.

-Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

Harry scutură din cap, ridicînd un deget.

-A venit dinspre salon.

-Eşti sigur?

El încuviinţă din cap şi primul ei gînd a fost de uşurare, deşi habar n-avea de ce. Al doilea ei gînd a fost cu totul altul. Dacă ea a auzit zgomotul, însemnă că l-au auzit şi alţii din casă. Şi dacă această altă persoană se afla întîmplător sus, ca

mama ei, ar putea coborî alergînd, să vadă ce se întîmplase. Şi dacă făcea asta, putea greşi uşa.

Găsindu-şi fata considerabil de dezbrăcată.

Dar precis că mama ei s-ar duce în primul rînd în salon. Uşa era doar deschisă şi era şi prima cameră dinspre scară. Dar dacă va face asta, va găsi acolo trei domni, o matahală de bodigard, majordomul, trei fete în casă ...

Dar nu şi pe Olivia.

Sări în picioare, panicată.

-Părul meu...

-Este remarcabil de intact, termină el propoziţia, în locul ei.

Îl privi, vizibil neîncrezătoare.

-Nu, serios, spuse el, la rîndul lui uşor mirat. Arată aproape – Harry îşi duse mîinile la cap, ca şi cum i-ar fi arătat ...*ceva* – aproape la fel.

Olivia se repezi la oglinda de deasupra şemineului şi se ridică pe vîrfuri.

-Ah, Dumnezeule, spuse ea. Sally chiar că se întrecuse pe sine. O singură şuviţă desprinsă, deşi putea jura că Harry îi trăsese în jos toată masa de păr.

Olivia scoase două ace, repoziţionîndu-le şi fixîndu-le, apoi se dădu în spate să-şi inspecteze reflexia. În afară de obrajii încinşi, arăta cît se poate de respectabil. Şi zău,

orice îi putea provoca asta. Chiar şi ciuma, deşi poate că trebuia să se gîndească la o altă scuză.

Se uită la Harry.

-Arăt prezentabil?

El încuviinţă din cap.

-Sebastian o să ştie.

Olivia căscă gura, şocată.

-Ce? Cum?

Hary ridică doar din umăr. Era ceva elementar bărbătesc în gestul acesta, ca şi cum ar fi spus – *o femeie ţi-ar putea răspunde la întrebare cu detalii exhaustive, dar asta este suficient pentru mine.*

-De unde să ştie? repetă Olivia.

Harry îi aruncă o altă privire dintr-acelea.

-Pur şi simplu o să ştie. Dar fii liniştită, nu o să spună la nimeni.

-Crezi că prinţul o să ştie şi el?

-Ce contează dacă ştie prinţul? răspunse Harry puţin cam iute.

-Am şi eu .... Vroia să spună că are şi ea o reputaţie pe care să şi-o apere.

Eşti gelos?

O privi ca şi cum ar fi fost uşor sărită.

-Sigur că sînt gelos.

Olivia simţi cum începe să i se lichefieze picioarele şi oftă.

-Adevărat?

El scutură din cap, clar iritat de brusca ei stare de reverie.

-Spune la toţi că am plecat acasă.

Olivia clipi, neînţelegîndu-l.

-Doar nu vrei să ştie toată lumea ce am făcut noi aici, nu?

-Ăă...Nu.

După tonul ei, nu părea să se fi simţit ruşinată pentru asta.

Pentru că nici nu era.

Dar da, vroia ca activităţile ei să rămînă private.

Harry se îndreptă la fereastră.

-Spune-le că m-ai condus acum zece minute. Le poţi zice că aveam de rezolvat nişte probleme.

-Pleci pe fereastră?

El avea deja un picior ridicat peste pervaz.

-Ai vreo idee mai bună?

Poate că ar fi avut, dacă i-ar fi acordat cîteva minute să se gîndească.

-E destul de înaltă. Este ...

-Nu uita să închizi fereastra în urma mea.

Şi dus a fost, sărind şi ieşind din unghiul ei de vedere. Olivia se repezi să se uite afară. De fapt, fereastra nu era cîtuşi de puţin înaltă. Cu siguranţă, nu mai înaltă decît cea pe care trebuia Priscilla Butterworth să sară cînd atîrna afară, pe fereastra de la parter şi numai cerul ştia cît îşi bătuse joc Olivia de prostia ei.

Dădu să-l întrebe pe Harry dacă era bine, dar acesta sărea deja peste zidul care le separa proprietăţile, vizibil nevătămat în urma căzăturii.

Şi oricum nu mai avea timp de conversaţie. Auzea pe cineva coborînd scările aşa că se grăbi, ia timp ca să ajungă în holul principal în acelaşi timp cu mama ei.

-Ai auzit un ţipăt? Ce se întîmplă? o întrebă Lady Rutland.

-Habar n-am. Am fost la baie. E o mică reprezentaţie...

-O reprezentaţie?

-În salon.

-Despre ce tot vorbeşti? Şi de ce – mama ei întinse mîna şi-i luă ceva din păr – ai un fulg în păr?

-Nu-ţi pot explica, spuse Olivia luîndu-i fulgul, să-l arunce mai încolo.Probabil că o fi ieşit din vreo pernă. Toate erau umplute cu fulgi.

A fost salvată de alte comentarii de către Huntley care ieşise în hol, vădit jenat. Se înclină în faţa mamei Oliviei şi spuse:

-My lady, a fost un accident.

Olivia o zbughi pe după Huntley, alergînd spre salon. Sebastian era pe jos, cu braţul răsucit într-un mod nefiresc. În spatele lui căzuse o vază, făcîndu-se ţăndări. Peste tot cioburi de sticlă, flori rupte şi apă.

-Ah, Dumnezeule! Ce s-a întîmplat? exclamă ea.

-Cred că şi-a rupt braţul, îi spuse Edward Valentine.

-Unde e Harry? spuse gîfîit Sebastian. Avea dinţii strînşi şi transpira de durere.

-A plecat acasă. Ce s-a întîmplat?

Îi explică Edward:

-Făcea parte din spectacol. Dra Buterworth se afla pe o stîncă şi...

-Cine e Dra Butterworth? întrebă mama Oliviei din uşă.

-Îţi explic mai tîrziu, îi promise Olivia. Romanul acesta idiot o să omoare pe cineva, pînă la urmă. Se întoarse spre Sebastian.

-Domnule Grey, cred că trebuie să chemăm un chirurg.

-I-l pune Vladimir la loc, spuse Prinţul Alexei.

Sebastian se uită în sus la Olivia, alb ca varul, de spaimă.

-Mamă, cred că avem nevoie de un chirurg, strigă Olivia făcîndu-i semn să se apropie.

-Vladimir! lătră prinţul, dînd drumul unui şuvoi de cuvinte în rusă.

-Nu-l lăsa să mă atingă, sîsîi Sebastian.

-Să nu-ţi închipui că o să te culci în seara asta fără să-mi explici totul, îi şopti Oliviei la ureche mama ei.

Oliva dădu din cap, mulţumită că o să aibă puţin timp să găsească o explicaţie plauzibilă. Totuşi, avea sentimentul că nimic nu putea bate adevărul. Sau cel puţin adevărul cu cîteva omisiuni cu grijă alese. Îi era recunoscătoare lui Huntley că fusese captivat de recitalul lui Sebastian; asta, cel puţin, va explica de ce Lady Rudland nu a fost informată despre numărul mare de vizitatori ai fiicei sale.

-Cheamă-l pe Harry. Acum, îi spuse Sebastian lui Edward.

Tînărul se scuză şi alergă zelos.

-Asta face Vladimir, spuse Prinţul Alexei venind mai aproape. Vladimir era lîngă el, uitîndu-se în jos la Sebastian cu ochi micşoraţi, evaluatori.

-Repară braţe rupte? îl întrebă Olivia uitîndu-se în sus, la el, cu vizibilă îndoială.

- Face multe, replică Alexei.

-Înălţimea Voastră, şopti Lady Rudland, făcînd o reverenţă rapidă. În fond era o alteţă regală şi protocolul

trebuia păstrat, indiferent de membrele rupte.

-*Pereloma ruki u nevo niet,* spuse Vladimir.

-Zice că nu are braţul rupt, spuse Alexei apucîndu-i umărul lui Sebastian. Sebastian urlă atît de tare încît Olivia se înfioră.

Vladimir mai spuse ceva, la care Alexei murmură altceva care suna a întrebare. Vladimir încuviinţă din cap, după care, înainte ca cineva să poată reacţiona, cei doi bărbaţi îl apucară pe Sebastian. Alexei pe după mijloc şi Vladimir de braţ, puţin mai sus de cot. Vladimir trase şi răsuci – sau poate răsuci şi trase. Se auzi zgomotul înfiorător al unui os - Dumnezeule, Olivia nu ştia ce os era, dar trebuie să fi fost ceva înfiorător, pentru că Sebastian scoase un urlet să-ţi îngheţe sîngele în vine.

Olivia crezu că o să i se facă rău.

-E mai bine? întrebă Prinţul Alexei uitîndu-se în jos la pacientul care tremura.

Sebastian arăta prea uluit ca să spună ceva.

-Este mai bine, spuse Alexei sigur pe el. După care îi spuse lui Sebastian:

-O să te doară cîteva zile. Poate mai mult. Cum ... cum spuneţi voi la asta?

-Dislocare, scînci Sebastian, încercînd să-şi mişte degetele.

-*Da.* Umărul.

Olivia îşi schimbă poziţia ca să vadă mai bine pe după Vladimir care îi bloca vederea. Sebastian arăta *cumplit.* Se zguduia din tot trupul, respira parcă prea rapid şi pielea lui ...

-Nu credeţi că arată cam verde? întrebă ea, pe nimeni în mod speciaL.

Alexei, alături, confirmă din cap. Mama ei veni şi ea mai în faţă, spunînd:

-Poate că ar trebui să —-ah!

Ochii lui Sebastian se dădură peste cap şi următoarea *bufnitură* pe care o auziră era capul lui atingînd covorul.

Harry se afla la picioarele treptelor de la intrarea din faţă a Casei Rudland, cînd auzi un strigăt ascuţit. Era un strigăt de durere, asta ştiu imediat şi parcă ar fi fost de femeie. Olivia.

Inima i-o luă razna de groază şi fără un cuvînt către Edward, urcă treptele şi se repezi în hol. Nu ciocăni, nici măcar nu se opri din alergat pînă cînd nu puse frînă intrînd în salon, abia mai respirînd.

-Ce naiba s-a întîmplat? Olivia arăta bine. Cît se poate de sănătoasă. Stătea în picioare lîngă prinţul care vorbea ruseşte cu Vladimir care era în genunchi, lîngă ...Sebastian?

Harry se uită îngrijorat la vărul lui. Acesta stătea în şezut, rezemat de piciorul unui fotoliu. Era alb la faţă şi îşi ţinea braţul.

Majordomul îi făcea vînt cu *Dra Butterworth şi Baronul cel Nebun.*

-Seb? îl întrebă el.

Sebastian ridică o mînă scuturînd din cap, ceea ce Harry interpretă ca *Nu-ţi face probleme pentru mine.*

Aşa că nu-şi făcu.

-Eşti bine? o întrebă pe Olivia. Inima încă îi mai gonea de groaza de a fi păţit ceva.

-Am auzit un ţipăt de femeie.

-Ah, acesta trebuie să fi fost eu, spuse Sebastian.

Harry se uită în jos la vărul lui, cu faţa încremenită de neîncredere.

-*Tu* ai scos sunetul acela?

-*A durut*, scuipă el.

Harry se luptă să nu rîdă.

-Ai ţipat ca o *feetiţa*.

Sebastian se zgîi la el.

-Există vreun motiv pentru care ai spus asta cu accent german?

-Absolut nici unul, răspunse Harry abia stăpînindu-şi rîsul.

-Sir Harry, auzi el vocea Oliviei în spatele lui.

Se întoarse, se uită la ea şi izbucni în rîs. Fără motiv, doar că rîsul gîlgîia în el şi văzînd-o, nu se mai putu abţine. Se pare că în ultima vreme avea ea acest efect asupra multora dintre emoţiile lui. Şi Harry începea să-şi dea seama că nu era rău deloc.

Numai că Olivia nu rîdea.

-Permiteţi-mi să vi-o prezint pe mama mea, spuse ea cu voce slabă, arătînd spre femeia mai în vîrstă de lîngă ea.

Harry deveni pe loc sobru.

-Îmi cer scuze, Lady Rudland. Nu v-am văzut.

-Dar ce strigăt a fost, spuse aceasta sec.

Pînă acum Harry nu o mai zărise decît accidental, din camera lui, dar de aproape putea vedea ce bine semăna cu fiica ei. Sigur, avea puţin arginitu în păr şi cîteva linii fine pe faţă, dar trăsăturile erau remarcabil de asemănătoare. Dacă Lady Rudland era o indicaţie, însemna că frumuseţea Oliviei nu se va fana.

-Mamă, el este Sir Harry Valentine. A închiriat casa de la sud de noi.

-Da, am auzit. Sînt încîntată să vă cunosc în sfîrşit, spuse Lady Rudland.

Harry nu putea spune dacă a simţit sau nu o atenţionare, în tonul ei. *Ştiu că te-ai zbenguit cu fata mea!* Sau poate: *să nu-ţi închipui că o să te mai lăsăm vreodată în apropierea ei.*

Sau poate că era doar imaginaţia lui.

-Ce-a păţit Sebastian? întrebă el.

-Şi-a dislocat umărul. I l-a fixat Vladimir la loc, îi explică Olivia.

-Vladimir?

-*Da*, spuse Vladimir mîndru.

-A fost efectiv ....efectiv .... remarcabil, se decise Olivia asupra cuvîntului.

-Eu aş putea descrie altfel, interveni Sebastian.

-Ai fost foarte curajos, spuse Olivia, îmbărbătîndu-l ca o mamă.

-A mai făcut de multe ori asta, spuse Alexei arătînd spre Vladimir, uitîndu-se apoi în jos la Sebastian care încă mai stătea pe covor. Şi-i spuse:

-O să ai nevoie ...Făcu un gest cu mîna, apoi se uită la Olivia.

-Este pentru durere.

-Laudanum?

-Da. Ăsta este.

-Am eu puţin, acasă, spuse Harry punîndu-şi mîna pe umărul lui Sebastian.

-Aaaaaah!

-Ah, scuze. Am greşit umărul.

Harry se uită în sus la ceilalţi care, aproape toţi, îl priveau ca pe un criminal.

-Am vrut să-l îmbărbătez. Ştiţi, o bătaie pe umăr şi toate astea...

-Poate c-ar trebui să-l ducem pe Seb acasă, sugeră Edward.

Harry încuviinţă din cap, ajutîndu-şi vărul să se ridice.

-O să stai cîteva zile cu noi?

Sebastian încuviinţă din cap, recunoscător. În timp ce se îndrepta spre uşă, se întoarse spre Vladimir şi spuse:

-*Spasiba.*

Vladimir zîmbi mîndru şi spuse că a fost o onoare pentru el să ajute un om atît de mare.

Prinţul traduse şi adăugă:

-Trebuie să fiu de acord cu el. Interpretarea dumneavoastră a fost magnifică.

Harry schimbă cu Olivia o privire amuzată. Nu se putuse abţine.

Dar Alexei nu terminase.

-Aş fi onorat dacă mi-aţi fi oaspete la petrecerea de săptămîna viitoare. Va avea loc la vărul meu acasă. Ambasadorul. O celebrare a culturii ruse. Alexei se uită apoi la restul mulţimii.

-Sînteţi cu toţii invitaţi, desigur. Se întoarse spre Harry şi ochii lor se întîlniră. Ridică din umeri, ca şi cum ar fi spus – *chiar şi tu.*

Harry îi răspunse înclinîndu-şi capul. Se pare că prinţul rus nu devenise încă trecut, pentru el. Dacă Olivia mergea, mergea şi el. Asta era tot.

Lady Rudland îi mulţumi prinţului pentru amabilitatea lui, apoi se întoarse spre Harry.

-Cred că domnul Grey ar trebui să se odihnească acum.

-Desigur, spuse Harry. Îşi luă la revedere de la toată lumea şi îl conduse pe Sebastian spre uşa salonului. Olivia îi însoţi şi cînd ajunseră la uşa de la intrare, spuse:

-O să mă ţii la curent cu starea lui?

Harry îi aruncă un zîmbet scurt, foarte secret.

-Să fii la fereastră diseară, la şase.

Ar fi trebuit să lase lucrurile aşa. Era prea multă lume iar Sebastian avea dureri, dar nu rezistă să nu se mai uite o dată la chipul ei. Şi atunci a înţeles în sfîrşit ce însemna cînd oamenii spuneau despre cineva că i s-au aprins ochii.

Pentru că, în clipa în care îi spusese să fie la fereastră la şase, ea îi zîmbise. Şi cînd se uită în ochii ei, a fost ca şi cum lumea întreagă era scăldată într-o strălucire fericită, blîndă şi tot restul, fiecare părticică de bine şi de amuzament şi

de fericire – totul se revărsa din ea. Din această femeie care stătea lîngă el, în uşa de la intrare a casei ei din Mayfair.

Şi acesta a fost momentul cînd a ştiut. S-a întîmplat. S-a întîmplat chiar aici, în Londra.

Harry Valentine se îndrăgostise.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

În seara aceea, fix la şase, Olivia deschise fereastra, se aplecă peste pervaz şi privi în jos.

Şi acolo era Harry, sprijinit pe tocul ferestrei, privind în sus. Arăta absolut delicios, cu buzele curbate într-un zîmbet perfect, puţin băieţos, puţin şmecheros. Îi plăcea aşa, fericit şi relaxat. Părul negru nu era frumos pieptănat şi fu izbită de dorinţa bruscă de a-şi plimba degetele prin el, de a-l ciufuli şi mai mult.

Dumnezeule, te pomeneşti că se îndrăgostise.

Ar fi trebuit să fie o revelaţie. Ar fi trebuit să fie izbită la pămînt din cauza şocului. Dar nu, se simţea doar minunat. Perfect, fabulos de minunat.

Iubire. *Iubire.* IUBIRE. Testă cuvîntul în minte, pe diferite tonuri şi nuanţe. Toate sunau splendid.

Zău, emoţia juca un mare rol.

-Bună seara, spuse ea cu un zîmbet prostesc pe chip.

-Bună seara şi ţie.

-Aştepţi de mult?

-Doar de două, trei clipe. Eşti fantastic de promptă.

-Nu-mi place să fac oamenii să aştepte. Şi Olivia se aplecă în faţă şi aproape că avu curajul să-şi umezească buzele.

-Numai dacă nu merită să fie pedepsiţi, completă ea.

Asta păru să-l intrige. Ieşi şi el mai mult pe fereastră. Olivia crezu că vroia să spună ceva, dar se pare că un drăcuşor pusese stăpînire pe el, pentru că Harry izbucni în rîs.

Şi atunci rîse şi ea.

Şi atunci, amîndoi doar chicotiră ... pînă cînd le dădură lacrimile.

-Ah, Doamne, nu crezi că poate trebui ca ... odată ... să ne întîlnim şi noi ca lumea?

Harry îşi şterse ochii.

-Ca lumea?

-Cum ar fi la un dans.

-Dar noi am dansat deja, spuse el.

-Doar o dată, dar pe atunci nu mă plăceai.

-Nici tu pe mine, îi reaminti el.

-Tu nu mă plăceai *mai mult*.

Harry se gîndi la asta şi încuviinţă din cap.

-Aşa este.

Olivia se înfioră.

-A fost oribil, nu?

-Păi, da, recunoscu el destul de repede.

-Nu trebuie neapărat să fii *de acord* cu mine.

Harry zîmbi.

-Este bine că poţi să fii oribilă cînd e nevoie. E şi acesta un talent util.

Olivia se sprijini în cot, punîndu-şi bărbia în palmă.

-Ciudat, fraţii mei nu s-au gîndit niciodată aşa.

-Aşa sînt fraţii.

-Şi tu ai fost aşa?

-Eu? Niciodată. De fapt, eu încurajam asta. Cu cît

sora mea se purta mai oribil, cu atît mai multe şanse aveam să o văd intrînd într-o groază de necazuri.

-Eşti foarte viclean, spuse ea încet.

Harry răspunse cu un zîmbet.

Refuzînd să părăsească ideea, Olivia continuă:

-Sînt totuşi curioasă să aflu cum poţi să ştii cînd să te porţi oribil?

-O întrebare foarte bună, declară el solemn.

- Nu ai un răspuns, nu?

-Nu am, recunoscu el.

-Aş putea să fiu actriţă, sugeră ea.

-Şi să-ţi pierzi respectabilitatea?

-Spion, atunci.

-Şi mai rău, spuse el cît se poate de ferm.

- Nu crezi c-aş putea deveni spion?

Flirta, era clar, doar că al naibii ce se mai amuza.

-Precis că Anglia ar fi putut folosi femei ca mine. Aş fi terminat cu războiul una, două.

-De asta sînt sigur, spuse el. Ciudat, sunase ca şi cum chiar s-ar fi gîndit serios la asta.

Dar ceva o făcu să dea înapoi. Era prea jucăuşă, cu un subiect care excludea umorul.

-Nu ar trebui să glumesc cu asemenea lucruri, spuse ea.

-Este în regulă. Uneori, trebuie.

Se întrebă ce văzuse el, ce făcuse el. Fusese mulţi ani în armată. Nu se putea rezuma totul la parade militare, cu fete leşinînd la vederea uniformelor. Trebuie să fi luptat. Să fi mărşăluit. Să fi ucis.

Era aproape imposibil de imaginat. El călărea superb şi ea îi cunoscuse direct forţa şi tăria dar totuşi, îl vedea

mai mult cerebral decît atletic. Poate din cauza tuturor acelor după-amieze cînd îl văzuse aplecat deasupra hîrtiilor lui de pe birou, mişcînd repede tocul de-a lungul paginii.

-Tu ce faci acolo? întrebă ea.

-Ce?

Olivia arătă spre el.

-În biroul tău. Petreci o mare parte din timp la birou.

El ezită, apoi spuse:

-Diverse. În special traduceri.

-Traduceri? Adevărat? Şi gura îi rămase deschisă a mirare.

El îşi schimbă poziţia, părînd, pentru prima oară în seara aceasta, uşor incomodat.

-Ţi-am spus că vorbesc franţuzeşte.

-Dar nu mi-am imaginat că aşa de bine.

Harry ridică din umeri.

-Doar am fost atîţia ani pe continent.

Traduceri. Dumnezeule, era chiar mai deştept decît îşi imaginase ea. Spera să poată ţine pasul cu el. Îşi spunea că da; îi plăcea să creadă că era cu mult mai deşteaptă decît credeau ceilalţi. Asta pentru că nu îi stîrnea interesul orice subiect i se ivea în cale. Şi nu se ostenea să dezvolte subiecte sau activităţi spre care nu avea nici o înclinaţie.

Aşa trebuie să se comporte orice persoană rezonabilă.

După părerea ei.

-Este foarte greu să traduci? întrebă ea.

Harry îşi înclină capul într-o parte.

-Este altfel decît cînd vorbeşti doar. Este cu totul altfel. Nu ştiu cum să-ţi explic. Una o faci ...inconştient. Alta, este aproape matematică, explică el.

-Matematică?

Harry arăta aproape timid.

-Ţi-am spus că nu ştiu cum să-ţi explic.

Olivia spuse, gînditoare:

-Nu, cred că are o logică. Trebuie să potriveşti piesele ca într-un puzzle.

-Da, seamănă oarecum.

-Mie îmi place să fac puzzle.

Olivia se opri o clipă, apoi adăugă:

-Ah, dar urăsc matematica.

-Este acelaşi lucru, spuse el.

-Nu. Nu este.

-Poate vrei să spui că ai avut profesori foarte proşti.

-*Asta* se înţelege de la sine. Dacă-ţi aminteşti, mi-am pus pe fugă cinci guvernante.

Harry îi zîmbi încet, cu căldură şi ea simţi cum se furnică pe dinăuntru. Dacă i-ar fi spus cineva în dimineaţa asta că simpla discuţie despre puzzle şi matematică o vor face să se înfioare de plăcere, s-ar fi stricat de rîs. Dar acum, uitîndu-se la el, nu vroia decît să întindă mîna, să plutească prin spaţiul dintre ei şi să se aşeze în braţele lui.

Ce nebunie.

Şi ce beatitudine.

-Ar trebui să te las să pleci, spuse el.

-Unde? oftă Olivia.

Harry chicoti.

-Oriunde trebuie să pleci.

La tine, ar fi vrut ea să spună. În schimb, ridică mîna spre fereastră, gata să o tragă în jos.

-Ne întîlnim şi mîine seară, la aceeaşi oră?

-Ar fi o onoare pentru mine, spuse el.

În noaptea aceea, cînd Olivia se vîrî în pat, zîmbea încă.

O săptămînă mai tîrziu, Harry stătea la biroul lui, uitîndu-se la foaia goală din faţă.

Nu că ar fi avut vreo intenţie să scrie ceva. Dar aşa era el, se gîndea cel mai bine la biroul lui, cu o coală de hîrtie aşezată frumos pe sugativă. Aşa încît, după ce se întinsese în pat, studiind cu atenţie tavanul, încercînd să îşi creioneze cea mai bună cerere în căsătorie a Oliviei, venise aici, sperînd în inspiraţie.

Nimic.

-Harry?

Îşi ridică privirea, recunoscător pentru întrerupere. Era Edward, în canatul uşii.

-M-ai rugat să-ţi amintesc cînd trebuie să începi să te pregăteşti, spuse Edward.

Harry dădu din cap şi-i mulţumi. Trecuse o săptămînă de la acea ciudată şi minunată după-amiază petrecută în Casa Rutland. Sebastian se mutase aici, declarînd locuinţa lui Harry mult mai confortabilă (şi cu mîncare considerabil mai bună) decît a lui. Edward petrecea şi el mult timp acasă şi nu se mai întorsese niciodată beat. Şi Harry nu mai trebuia să se gîndească serios la Prinţul Alexei Ivanovici Gomarovschi.

Mă rog, pînă acum. Era celebrarea aceea a culturii ruse la care fusese invitat în seara aceasta. Dar Harry efectiv abia o aşteptase. Îi plăcea cultura rusă. Şi mîncarea. Nu mai mîncase o mîncare rusească decentă de pe vremea cînd bunica lui trăia şi striga la bucătari, în bucătăria Valentine. Se îndoia că va fi şi caviar, dar totuşi, spera.

Şi, firește, va fi şi Olivia acolo.

Intenţiona să o ceară în căsătorie. Mîine. Nu pusese încă la punct toate detaliile, dar nu mai vroia să aştepte. Ultima săptămînă fusese o încîntare şi o tortură, totul învîrtindu-se în jurul unei femei cu părul blond ca soarele şi cu ochi albaştri.

Sigur că ea îi intuise intenţiile. O curtase cît se poate de vizibil, de-a lungul săptămînii – firește, aşa cum se cuvine, plimbări în parc şi întrevederi cu familia ei. Şi multe, aşa cum *nu* trebuie – sărutări furate şi conversaţii la miezul nopţii, prin ferestrele deschise.

Era îndrăgostit. Recunoscuse de mult asta. Nu-i mai rămăsese decît să o ceară în căsătorie.

Şi acceptul ei, dar el credea că ea va spune da. Nu îi spusese că îl iubea dar, desigur, nici nu ar fi făcut asta, nu? Era de datoria domnului să declare primul acest lucru, ori el încă nu o făcuse.

Aştepta doar momentul potrivit. Aveau nevoie să fie singuri. Ar trebui să fie în timpul zilei; vroia să-i poată vedea bine chipul. Să-şi fixeze în memorie tot jocul emoţiilor ei. Îi va declara dragostea lui şi o va ruga să se mărite cu el. După care o va săruta la infinit. Şi poate că îl va săruta şi ea la infinit.

Cine ar fi zis că era un tip atît de romantic?

Harry chicoti, ridicîndu-se şi ducîndu-se la fereastră. Draperiile Oliviei erau date din nou deoparte şi fereastra ei era deschisă. Curios, şi-o ridică şi pe a lui şi-şi scoase capul afară, în aerul cald al primăverii. Aşteptă o clipă, în caz că ea i-ar fi auzit fereastra ridicîndu-se, apoi fluieră.

În cîteva clipe apăru şi ea, cu ochii mari, veseli.

-Bună ziua! strigă ea.

-Mă aşteptai? întrebă el.

-Fireşte că nu. Dar cum tot eram în camera mea, mi-am zis că n-are rost să nu deschid fereastra. Este aproape timpul să mă pregătesc, adăugă ea sprijinindu-se de tocul ferestrei.

-Cu ce te îmbraci?

Dumnezeule, vorbea ca prietenele ei bîrfitoare. Dar nu-i păsa. Era prea plăcut să se uite în sus la ea, ca să-şi facă probleme cu astfel de lucruri.

-Mama insistă să-mi pun o rochie din catifea roşie, dar eu vroiam ceva ce să poţi distinge şi tu.

Era ridicol cît de mult îi plăcea că ea evita roşul şi verdele, pentru el.

-Poate albastru, reflectă ea.

-Arăţi adorabil în albastru.

-Eşti plin de complimente în după-amiaza asta.

Harry ridică din umeri, etalîndu-şi în continuare zîmbetul acela prostesc.

-Sînt într-o bună dispoziţie teribilă.

-Chiar dacă va trebui să-ţi petreci seara în compania Prinţului Alexei?

-O să aibă trei sute de invitaţi. Ergo, nu va avea timp pentru mine.

Olivia chicoti.

-Am crezut că începe să-ţi placă de el.

Harry presupunea că aşa era. Tot mai credea că prinţul era un idiot, dar îi *pusese* lui Sebastian umărul *la loc*. Sau, ca să fie mai exact, îşi pusese servitorul să o facă. Era totuşi acelaşi lucru.

Şi mai important, acceptase în final înfrîngerea şi încetase să o mai viziteze pe Lady Olivia.

Din nefericire pentru Harry, infatuarea prinţului faţă de Olivia fusese înlocuită cu o prietenească devoţiune faţă de Sebastian. Prinţul Alexei decisese că Seb trebuie să fie noul lui prieten şi venise zilnic să vadă cum se mai simţea. Harry stabilise să rămînă în biroul lui în timpul acestor vizite şi o regala pe Olivia cu detaliile, aşa cum îi erau povestite de Sebastian. Una peste alta, fusese chiar amuzant şi fusese dovada că Prinţul Alexei era inofensiv.

CAPITOLUL DOUĂZECI

La vremea cînd ajunse Harry la reşedinţa ambasadorului, balul era în toi. Harry nu înţelegea prea bine ce aspecte anume ale culturii ruse erau celebrate: muzica era germană şi mîncarea, franţuzească. Dar nimănui nu părea să-i pese. Votca de calitate curgea în valuri şi sala răsuna de rîsete.

Harry o căută imediat pe Olivia, dar aceasta nu se vedea nicăieri. Era convins că ajunsese deja acolo; trăsura ei plecase cu mai bine de o oră înaintea lui. Dar sala era aglomerată. O s-o găsească în curînd.

Umărul lui Sebastian era aproape vindecat însă insistase ca acesta să poarte o feşă, sub haină – o atracţie în plus pentru doamne, se consolase Seb. Şi într -adevăr, funcţiona. Doamnele se năpustiseră imediat asupra lui şi Harry era fericit să se dea în spate, să-l urmărească amuzat pe Sebastian alimentînd îngrijorarea frumoaselor doamne londoneze.

Harry constată că Sebastian nu oferea o prezentare exactă a accidentului. De fapt, toate detaliile erau cît se poate de vagi. Firește, nu pomenea nimic despre cum, călare pe o masă, interpretase o scenă dintr-un roman gotic. Era greu de spus ce gogoşi le vindea Sebastian, dar

Harry o auzi pe una dintre doamne şoptindu-i alteia cum a fost atacat de hoţi, bietul, *bietul* de el.

Harry se aştepta ca pînă la sfîrşitul serii să audă că Sebastian se luptase cu un întreg regiment francez.

Harry se aplecă spre Edward, în timp ce Sebastian accepta graţios grija insistentă a unei văduve deosebit de atrăgătoare.

-Orice ar fi, nu spune nimănui cum s-a petrecut, exact. Nu o să te ierte toată viaţa.

Edward încuviinţă din cap, absent. Era prea preocupat să-l urmărească pe Seb şi să înveţe de la el, ca să-i mai dea atenţie lui Harry.

-Bucură-te de rămăşiţe, îi spuse Harry fratelui său, zîmbind în sinea lui, văzîndu-l ocupîndu-se deja de femeile lăsate în urmă de Sebastian.

Viaţa era frumoasă. Foarte frumoasă. La fel de perfectă şi de fabuloasă cum fusese, de fapt, dintotdeauna.

Mîine îşi va face cererea în căsătorie şi mîine ea va spune da.

O să spună, nu-i aşa? Doar nu se putea înşela atît de rău în privinţa sentimentelor ei.

-Ai văzut-o pe Olivia? îl întrebă el pe Edward.

Edward scutură din cap.

-Mă duc să o caut.

Edward încuviinţă din cap.

Harry decise că era inutil să încerce să poarte o conversaţie cu fratele lui, cu atîtea tinere doamne în jur şi îl părăsi, încercînd să vadă prin mulţime în timp ce se îndrepta spre capătul celălalt al sălii de bal. Se formase

o mică buluceală în jurul bolului cu punci, cu Prinţul Alexei în centru, dar Olivia, nicăieri. Parcă zicea că o să se îmbrace în albastru, care ar fi făcut-o mai uşor de reperat, dar lui îi era întotdeauna şi mai greu să distingă culorile, seara.

Părul ei ... Ei da, asta era cu totul altceva. Părul ei era strălucitor ca un far.

Continuă să înainteze prin mulţime, uitîndu-se în toate direcţiile şi într-un tîrziu, cînd începea deja să se simtă frustrat, auzi în spatele lui:

-Cauţi pe cineva?

Se întoarse şi simţi cum viaţa îi era luminată de zîmbetul ei.

-Da - spuse el prefăcîndu-se mirat – dar nu o pot găsi

Olivia îl bătu uşor pe braţ.

-Ah, încetează. Ce ţi-a durat atît de mult? Sînt aici de ore întregi.

Harry ridică dintr-o sprînceană.

-Bine, fie, cel mult de o oră. Poate douăzeci de minute.

Harry se uită la vărul şi la fratele lui, care continuau să adune o adevărată curte în jurul lor.

-Am avut dificultăţi să-i asortăm faşa cu haina.

-Şi lumea spune că femeile sînt pedante.

-Cînd vreau să comentez pe seama sexului meu, Sebastian este întotdeauna ţinta mea.

Olivia rîse, un rîs cristalin, muzical, apoi îl luă de mînă.

-Vino cu mine.

O urmă prin mulţime, impresionat de determinarea

ei de a ajunge scolo unde vroia. Îşi ţesea drumul şerpuind încoace şi încolo, rîzînd tot timpul, pînă cînd ajunse la o uşă boltită, în capătul îndepărtat al sălii.

-Ce-i asta?

-Şşşt, îi făcu ea. O urmă afară, în hol: nu era pustiu; ici, acolo se aflau mici grupuri de oameni discutînd între ei, dar era mult mai puţin aglomerat decît în sala de bal.

-Am făcut explorări, spuse ea.

-Aşa se pare.

Olivia o luă după un alt colţ şi lumea începea să se subţieze tot mai mult pînă cînd, în sfîrşit, se opri într-o galerie liniştită. De o parte se aflau uşi între care erau intercalate portrete înalte, perfect ordonate, cîte două tablouri între uşi. De partea cealaltă se afla un şir de ferestre.

Olivia se opri direct în faţa uneia dintre ferestre.

-Uită-te afară, îi spuse ea imperios.

El o făcu, dar nu văzu nimic ieşit in comun.

-S-o deschid? întrebă, crezînd că asta îi va oferi mai multe indicii.

-Te rog.

Harry găsi încuietoarea, o deschise şi ridică fereastra. Aceasta alunecă în sus fără zgomot şi Harry îşi scoase capul afară.

Văzu copaci.

Şi pe ea. Şi ea îşi scosese capul în afară, chiar lîngă el.

-Trebuie să recunosc că sînt confuz. La ce mă uit?

-La mine. La noi. Împreună. De aceeaşi parte a unei ferestre.

Harry se întoarse. Se uită la ea. Şi atunci ...Trebuia să

o facă. Nu putea altfel. Întinse mîna, o trase spre el şi ea veni de bună voie, cu un zîmbet care spunea despre toată viaţa cît s-au aşteptat unul pe celălalt.

Se aplecă şi o sărută, cu buze flămînde şi dornice şi se simţi tremurînd, pentru că acesta era mai mult decît un sărut. Era ceva sacru în acest moment, ceva nobil şi sincer.

-Te iubesc, şopti el. Nu intenţionase să o spună, nu încă. Plănuise să i-o spună cînd o va cere de soţie. Dar a trebuit să o spună acum. Cuvintele îi

crescuseră şi se împrăştiaseră în el, înspumate de căldură şi de forţă şi pur şi simplu nu le mai putea stăpîni.

-Te iubesc. Te iubesc, repetă el.

Olivia îi atinse obrazul.

-Şi eu te iubesc.

Vreme de cîteva secunde nu mai putu face nimic altceva decît să se uite la ea, în adoraţie, lăsîndu-se scăldat de acest sentiment. Apoi se mai petrecu ceva, ceva primordial şi sălbatic şi o strivi la pieptul lui, sărutînd-o cu urgenţa unui bărbat care trebuia să-şi revendice ce era al lui.

Nu se putea sătura de ea. De atingerea ei, de parfumul ei. Tensiunea şi nevoia se învălmăşeau în el, adormindu-i controlul asupra lui, asupra bunului-simţ, asupra a orice, uitînd de tot, în afară de ea.

Degetele lui o traseră mai aproape, disperat să-i simtă pielea, căldura şi moliciunea.

-Am nevoie de tine, gemu el cu gura plimbîndu-i-se de-a lungul obrazului, maxiliarului, gîtului ei.

Se întoarseră şi se îndepărtară de lîngă fereastră şi Harry se pomeni sprijinindu-se de o uşă, bîjbîind după

buton, răsucindu-l şi prăvălindu-se amîndoi dincolo, împiedicîndu-se şi poticnindu-se, dar reuşind să rămînă în picioare.

-Unde sîntem? întrebă Olivia, tremurînd.

Harry închise uşa. O încuie.

-Nu-mi pasă.

O înşfăcă, o trase spre el. Ar fi trebuit să fie blînd, ar fi trebuit să fie tandru. Dar era dincolo de toate astea. Pentru prima oară în viaţa lui, acţiona împins de ceva mai presus de controlul lui. Se mişca *spre* ceva mai presus de rezistenţa lui. Lumea lui nu mai era decît această femeie şi trupurile lor şi dorinţa de a-i arăta ei cît de mult o iubeşte.

-Harry, gemu ea, cu trupul arcuindu-i-se spre al lui. Îi putea simţi sub haine fiecare curbă a trupului şi trebuia să...nu se putea opri ...

Trebuia să o simtă. Trebuia să o cunoască.

Îi spuse numele cu o voce pe care abia de şi-o recunoştea, răguşită de nevoie.

-Te vreau, spuse el. Şi cînd ea gemu incoerent un răspuns, buzele ei găsindu-i lobul urechii, la fel cum ale lui, pe al ei, spuse din nou:

-Te doresc acum.

-Da ...Da, spuse ea.

Cu respiraţia tremurătoare, se smulse de lîngă ea şi îi luă faţa în mîini.

-Înţelegi ce spun?

Ea îşi înclină capul.

Dar nu era suficient.

-Înţelegi? întrebă el, nevoia făcîndu-l să sune aproape strident.

-Am nevoie să o spui.

-Înţeleg. Şi eu te doresc, spuse ea.

Se reţinu totuşi, incapabil să reteze acest ultim fir de sănătate mintală , de decenţă. Era în stare să-şi dea şi viaţa pentru ea, dar nu jurase într-o biserică, în faţa familiei ei. Dar Doamne, dacă ea vroia să-l oprească acum, înseamnă că trebuia să-l oprească *acum*.

Olivia deveni foarte tăcută; o clipă chiar şi respiraţia păru să i se oprească, apoi îi luă faţa în mîini, aşa cum făcuse el cu a ei. Ochii li se întîlniră şi văzu pe chipul ei dragoste şi o încredere atît de mare şi atît de adîncă, încît aproape că îl paraliză de teamă.

Cum oare merita el aşa ceva? Cum oare îi putea el asigura fericirea şi siguranţa şi cum să facă oare ca în fiecare secundă a fiecărei zile, ea să ştie cît de mult o iubeşte?

Olivia zîmbi. Mai întîi un zîmbet dulce, care apoi deveni abil şi poate uşor poznaş.

-Vrei să mă ceri în căsătorie, da? şopti ea.

Buzele lui Harry se deschiseră, de şoc .

-Eu...

Dar ea îi acoperi gura cu mîinile.

-Dă doar din cap, dacă este da.

El dădu din cap.

-Nu mă cere acum, spuse ea cu seninătate, ca şi cum ar fi fost o zeiţă iar muritorii din jurul ei trebuiau să facă exact ce le cerea ea. Nu este locul şi nici momentul. Eu vreau o cerere în căsătorie după toate regulile.

El încuviinţă din nou din cap.

-Dar dacă *ştiu* că vrei asta, m-aş putea lăsa convinsă să mă port într-un fel ...

Era toată permisiunea de care avea el nevoie. O trase înapoi spre el, pentru un alt sărut total, căutîndu-i cu degetele nasturii îmbrăcaţi în material, de la spatele rochiei. Degetele îi treceau uşor de la o butonieră la alta şi în cîteva secunde materialul căzu foşnind la picioarele ei.

Stătea în faţa lui în cămăşuţă şi în corset, materialul de culoare deschisă strălucind uşor în lumina lunii care se filtra prin jumătatea de sus, ovală, a ferestrei, neastupată de draperie. Era atît de frumoasă, atît de eteric de pură – încît se opri să-i bea imaginea, deşi trupul îi ardea de apropierea dintre ei.

Îşi scoase haina. Apoi îşi slăbi faldurile cravatei. În tot acest timp, ea stătea acolo, privindu-l în tăcere, cu ochii mari de uimire şi de excitare. Îşi desfăcu primii nasturi de la cămaşă, atît cît să poată să şi-o scoată peste cap şi cu ultimele urme de raţiune care îi mai rămăseseră, şi-o aşeză cu grijă pe speteaza unui scaun. Ca să nu se şifoneze. Ea chicoti uşor, ducîndu-şi mîna la gură.

-Ce e?

-Eşti atît de ordonat, spuse ea, părînd aproape jenată de ce spunea.

O privi peste umăr.

-Dincolo sînt patru sute de oameni .

-Dar de reputaţia mea nu-ţi pasă.

-Şi ce sugerezi?

Un alt rîs scurt ţîşni din gura ei. Olivia se aplecă, îşi ridică rochia şi i-o dădu.

-Te superi dacă mi-o împăturesti la fel?

Harry îşi strînse buzele ca să nu izbucnească în rîs. Întinse mîna şi îi luă rochia, fără un cuvînt.

-Dacă o să rămîi vreodată în lipsă de fonduri, o să-ţi poţi găsi oricînd un loc de subretă conştiincioasă, la o doamnă.

Harry se întoarse, îşi duse mîna la tîmplă, închise ochii şi şopti:

-Orb la culori, dacă-ţi aminteşti.

-Ah, dragul de el. Asta da, ar putea fi o problemă. Şi Olivia îşi împreună mîinile, părînd teribil de îngrijorată.

Harry făcu un pas spre ea, devorînd-o cu privirile.

-Dar aş putea să-mi depăşesc handicapul printr-un devotament excesiv faţă de doamna mea.

-Loialitatea şi fidelitatea sînt întotdeauna apreciate la servitori.

Harry veni mai aproape, mai aproape, pînă cînd buzele îi atinseră colţul gurii.

-Şi la soţi?

Olivia dădu scurt din cap.

-Asta e bine.

Harry luă panglica, mai întîi desfăcîndu-i funda, apoi strecurînd un deget sub nodul de dedesubt.

-Pot spune „fidelitate" în trei limbi.

-Adevărat?

Adevărat şi nu-i păsa dacă ştia şi ea. Plănui să facă dragoste cu ea în toate cele trei, dar pentru început se va limita la varianta englezească. Mă rog, în cea mai mare parte.

-„Fidelitate", şopti el." *Fidelité" . „Viernost."*

Apoi o sărută înainte ca ea să-i ceară mai mult. O să-i spună orice, dar nu acum. Nu, cînd nu avea cămaşă şi corsetul ei era desfăcut şi îi aluneca de-a lungul trupului.

Nu, cînd degetele lui lucrau la cei doi nasturi ai cămăşuţei, desfăcînd panglicile care o ţineau în loc, pe umeri.

-Te iubesc, spuse el aplecîndu-se să-i depună o sărutare pe claviculă.

-Te iubesc, repetă el înaintînd în sus, spre linia elegantă a gîtului.

-Te iubesc. Iar de data o spuse şoptit, fierbinte, la urechea ei, în timp ce dădea drumul panglicilor, permiţînd ultimului ei obiect de îmbrăcăminte să-i cadă de pe trup.

Braţele ei se strînseră să se acopere şi el o sărută o dată, uşor, pe buze, în timp ce degetele i se deplasau spre închizătorile pantalonilor săi. Îl durea nevoia de ea, era greu şi fierbinte de dorinţă şi habar n-avea cum de-şi scosese atît de repede cizmele, dar pînă să-şi dea seama o şi ridicase în braţe şi o purta spre divan.

-Ar trebui să ai şi tu un pat cum trebuie, cu perne cum trebuie, aşternuturi cum trebuie..., şopti el.

Dar ea îşi scuturâ doar capul, împreunîndu-şi degetele pe după ceafa lui ca să-l tragă în jos, pentru un sărut.

-În clipa asta nu vreau să fiu cum trebuie. Acum te vreau doar pe tine, îi şopti ea în ureche.

Fusese inevitabil. Harry ştiuse asta, ştiuse de cînd, şireată, ea îl întrebase dacă vroia să o ceară în căsătorie. Dar chiar şi aşa, ceva păruse să-i anunţe clipa , trimiţîndu-l deasupra oricărei reţineri, transformînd totul din seducţie, în pură nebunie.

O întinse pe spate şi o acoperi imediat cu trupul lui. Atingerea a fost electrizantă. Erau piele pe piele, presîndu-se unul în celălalt cu o intimitate care-ţi lua

suflul. Şi îşi dorea atît de mult să se îngroape în ea, să o posede, să o *cunoască,* dar nu-şi putea permite să se grăbească. Nu ştia dacă o va putea face să se împlinească; nu mai făcuse niciodată dragoste cu o virgină şi nu ştia dacă aşa ceva era posibil de prima dată. Dar, îşi jură el, va face să fie bine pentru ea. Cînd vor fi terminat, ea va şti că fusese adorată.

Va şti că a fost iubită.

-Spune-mi ce-ţi place, şopti el sărutînd-o pe buze înainte de a coborî spre gît.

Îi auzi respiraţia, tare, excitată şi poate uşor confuză.

-Ce vrei să spui?

Îi cuprinse sînul cu o mînă.

-Îţi place asta?

Îi auzi inspiraţia iute.

-Îţi place? o întrebă el blînd, plimbîndu-şi buzele în josul gîtului ei.

Ea încuviinţă din cap cu mişcări iuţi, frenetice.

-Da.

-Spune-mi ce-ţi place, repetă el şi gura îi găsi vîrful unui sîn. Suflă puţin aer pe el , apoi încercui sfîrcul cu limb, pentru ca, în final, să i-l captureze cu buzele.

-Îmi place asta, gîfîi ea.

Şi mie, îşi spuse el şi se mută la celălalt sîn, spunîndu-şi că asta era doar pentru păstrarea echilibrului. Dar sincer, era pentru el şi pentru ea şi pentru că nu suporta să-i lase nici o bucăţică din ea, neatinsă.

Olivia se arcui sub el, apăsîndu-se de gura lui şi el îşi strecură o mînă în jos, învăluindu-i fesele. Strînse, apoi îşi mişcă mîna, găsind cu degetele pielea moale dintre coapsele ei. Şi cînd strînse din nou, degetele îi erau

aproape, atît de aproape de centrul ei, atît de aproape, încît îi puteau simţi fierbinţeala.

Gura i se întoarse înapoi spre a ei, în timp ce degetele o găseau pe ea, o mîngîiau, pătrundeau în ea.

-Harry! strigă ea surprinsă, dar nu, îşi spuse el, supărată.

-Spune-mi ce-ţi place, repetă el.

-Asta ... Dar eu nu ...

El inaintă mai mult, înăuntru şi afară, umezela ei făcîndu-l să ardă de nevoia de ea.

-Tu nu, ce? o întrebă.

-Eu nu ştiu.

Harry zîmbi.

-Tu nu şti ce?

-Nu ştiu ce nu ştiu, aproape că se enervă ea.

Harry îşi înghiţi rîsul şi degetele i se opriră o clipă.

-Nu te opri! strigă ea.

Şi nu se opri. Nu se opri cînd ea îi gemu numele şi nu se opri cînd îl apucă de umeri atît de tare încît era sigur că se va învineţi. Şi categoric nu se opri cînd ea se convulsionă în jurul lui, atît de strîns şi atît de tare, încît aproape că îl împinse afară din ea.

Un gentleman ar fi trebuit să se oprească atunci. Ea terminase, dar era încă virgină şi probabil că el era un animal pentru că dorea să facă dragoste cu ea total, dar pur şi simplu nu ... putu.

Era a lui.

Dar nu, înţelese el, într-atît cît era el, al ei.

Înainte de a se linişti după climax, înainte ca ea să se poată prăbuşi din cauza forţei lui, îşi scoase degetele afară şi se poziţionă în faţa deschiderii.

-Te iubesc, spuse el cu vocea răguşită de emoţie. Trebuie să-ţi spun. Am nevoie să ştii. Acum, *în clipa asta*, am nevoie să ştii.

Şi atunci împinse, aşteptîndu-se la rezistenţă. Dar ea era atît de excitată, atît de bine iubită, încît alunecă înăuntrul ei cu uşurinţă. Se cutremură de plăcerea asta, de plăcerea minunată a trupurilor lor unite. Era ca şi cum nu mai făcuse niciodată asta înainte – dorinţa îl copleşi şi pierdu controlul. Şi atunci, în ceea ce ar fi putut fi o ruşinoasă viteză dacă nu i-ar fi făcut şi ei plăcere înainte, ţipă şi încremeni şi atunci, în sfîrşit, se prăbuşi.

CAPTOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Olivia plecă prima.

Nu ştia cît rămăseseră întinşi pe divan să-şi recapete echilibrul, după care, de îndată ce fură în stare să respire normal, mai le luă ceva timp să-şi refacă ţinuta. Harry nu reuşea să-şi înnoade cravata cu aceeaşi precizie cu a majordomului lui, iar Olivia descoperea că o singură batistă nu îi ajungea să ...

Dumnezeule, nici măcar nu se putea gîndi la *cuvintele* astea. Nu regreta ce făcuse. Niciodată nu va regreta; a fost cea mai minunată, mai uluitoare, mai spectaculoasă experienţă din viaţa ei. Dar acum era... lipicioasă.

Despărţirea le-a fost întîrziată şi de cîteva sărutări furate, de cel puţin două priviri senzuale care ameninţaseră să-i trimită înapoi pe divan şi de o extrem de poznaşă ciupitură de fund.

Olivia încă se felicita pentru aceasta din urmă.

Pînă la urmă reuşiră să arate suficient de respectabili ca să se realipească politicoasei societăţi şi deciseseră ca Olivia să plece prima. Harry avea să o urmeze cinci minute mai tîrziu.

-Eşti sigur că părul meu arată ca lumea? îl întrebă ea în timp ce punea mîna pe clanţă.

-Nu, recunoscu el.

Olivia simţi cum i se măresc ochii de spaimă.

-Nu arată rău, spuse el cu inabilitatea tipic masculină să descrie o coafură.

Totuşi, continuă el, nu cred că arată exact cum arăta la sosirea ta aici.

Şi Harry zîmbi vag, convins de lipsurile lui în acest domeniu.

Olivia se repezi înapoi la singura oglindă din încăpere. Dar aceasta se afla deasupra unei poliţe de şemineu şi chiar pe vîrfuri, nu se putu vedea ca lumea.

-Nu reuşesc să văd nimic. Mă duc să găsesc o baie, mormăi ea.

Şi astfel planurile lor se schimbară; Olivia se va duce să caute o baie şi va rămîne acolo cel puţin zece minute, astfel ca Harry să poată pleca şi el la cinci minute după ea şi să se întoarcă în sala de bal cu cinci minute înaintea ei.

Olivia găsi subterfugiul obositor. Cum reuşeau oamenii să facă astfel de lucruri, să se strecoare ca nişte hoţi? Nu, nu ar fi fost bună de spion.

Probabil că i se citea frustrarea pe faţă, pentru că Harry veni şi o sărută o dată, uşor, pe obraz.

-Ne vom căsători în curînd şi nu vom mai fi niciodată nevoiţi să facem asta.

Olivia deschise gura să sublinieze că mama ei va insista să aibă o logodnă de trei luni cel puţin, dar el ridică mîna şi spuse:

-Nu-ţi face griji, asta nu este cererea *ta* în căsătorie. Cînd o să te cer eu, o să ştii. Îţi promit.

Olivia îi zîmbi şi-şi luă la revedere în şoaptă, crăpînd mai întîi o idee uşa, să se asigure că nu venea nimeni, apoi se strecură afară în galeria liniştită, luminată de lună.

Ştia unde se afla baia; mai fusese o dată acolo, la venire. Încercă să-şi păstreze viteza corectă. Nu prea repede; nu vroia să dea impresia că se grăbea. Dar nici prea încet; era întotdeauna de preferat să laşi impresia că ai un scop.

Nu se întîlni cu nimeni pe drumul spre baie şi era recunoscătoare pentru asta. Dar cînd deschise uşa şi intră în anticamera băii, unde doamnele se puteau spăla pe mîini şi îşi puteau revizui înfăţişarea, fu întîmpinată cu un:

-Olivia!

Olivia aproape că sări în sus. Mary Cadogan stătea în faţa oglinzii, ciupindu-şi obrajii.

-Dumnezeule, Mary. Chiar că m-ai speriat, spuse Olivia încercînd să-şi revină. În nici un caz nu ar fi vrut să fie atrasă într-o conversaţie cu Mary Cadogan, dar pe de altă parte, dacă tot era să dea peste cineva, era recunoscătoare că acel cineva era o prietenă. Mary se putea mira de înfăţişarea dezordonată a Oliviei, dar în nici un caz nu ar fi suspectat adevărul.

-Cum îmi stă părul? întrebă Olivia ridicînd mîinile să-şi pipăie coafura. Am alunecat. Cineva a vărsat şampanie.

-Ah, urăsc asta.

-Ce zici? întrebă Olivia, sperînd că o deturnase pe

Mary de la a-i pune orice altă întrebare.

Mary o consolă:

-Nu e chiar aşa de rău. Dacă vrei, te ajut eu. Doar am coafat-o pe sora mea de atîtea ori. Şi Mary o trase pe Olivia pe un fotoliu şi începu să-i aranjeze agrafele.

-Rochia arată perfect, nu se vede să fi suferit.

-Sînt sigură că tivul este ud, spuse Olivia.

-Cine a vărsat şampania? o întrebă Olivia.

-Nu sînt sigură.

-Pariez că a fost domnul Grey. Are un braţ în faşă, ştii.

-Am văzut, spuse Olivia încet.

-Am auzit că a fost împins jos pe scări, de unchiul lui.

Olivia abia reuşi să-şi ascundă groaza faţă de un asemenea zvon.

-Nu poate fi adevărat.

-De ce nu?

-Păi... Olivia clipi, încercînd să găsească un răspuns acceptabil. Nu vroia să spună că Sebastian căzuse de pe o masă, la ea acasă – Mary ar fi bombardat-o precis cu întrebări dacă ar fi aflat că Olivia ştia ceva despre incident. În sfîrşit, se decise:

-Dacă ar fi căzut pe o scară, nu crezi că ar fi fost rănit mai serios?

Mary păru că se gîndeşte la asta.

-Poate că nu au fost multe trepte. Poate că au fost treptele de la intrare.

-Poate, spuse Olivia, sperînd că acesta va fi sfîrşitul.

Dar Mary continuă, luîndu-i orice speranţă:

-Deşi cineva s-ar gîndi că ar putea exista martori, dacă asta s-a petrecut afară.

Olivia decise să nu comenteze.

-Sau poate că s-a petrecut noaptea, meditä Mary.

Olivia începu să îşi spună că Mary ar trebui să se apuce să scrie şi ea o *Dră Butterworth.* Cu siguranţă că avea imaginaţia necesară.

-Gata. Eşti ca nouă. Sau aproape. Nu am putut să-ţi recreez prea bine bucla aceea mică de pe ureche.

Olivia era impresionată (şi poate chiar puţin alarmată) că Mary îşi amintea bucla ei de deasupra urechii; Olivia nu şi-o amintea, în mod sigur.

-Ah, mulţumesc. Apreciez mult ce-ai făcut.

Mary îi zîmbi cu căldură.

-Sînt fericită cînd pot fi de folos. Ne întoarcem la petrecere?

- Pleacă fără mine. Mai am nevoie de un moment. Şi Olivia se îndreptă spre cealată secţiune, mai privată, a băii.

-Nu vrei să te aştept?

-Ah, nu, nu, nu, spuse Olivia, sperînd că abundenţa ei de nu-uri sunase mai mult conversaţional decît disperat. Chiar avea nevoie de cîteva momente ale ei – doar puţin timp ca să-şi adune gîndurile, să respire adînc şi să încerce să-şi recapete echilibrul.

-Sigur, sigur, ne vedem mai tîrziu. Şi Mary ieşi din mica încăpere, lăsînd-o pe Olivia cu ea însăşi.

Olivia închise o clipă ochii şi trase adînc aer în piept, savurînd momentul pe care îl aşteptase atîta. Parcă mai simţea încă furnicături şi încă se mai simţea aeriană, era şocată de purtarea ei, dar în acelaşi timp, beată de încîntare.

Nu era sigură ce anume o şoca mai mult – că tocmai renunţase la virginitatea ei în casa ambasadorului Rusiei,

sau faptul că se pregătea să se întoarcă la petrecere ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat?

Oare oamenii vor putea citi pe chipul ei? Arăta oare fundamental altfel? Numai cerul ştia cît *se simţea ea* de fundamental altfel.

Se aplecă puţin mai în faţă, încercînd să-şi examineze reflexia mai îndeaproape. Obrajii ei erau rozalii; asta nu se putea ascunde. Şi poate că şi ochii erau puţin mai strălucitori, aproape sclipitori.

Nu, îşi făcea ea idei. Nimeni nu va şti.

Numai Harry.

Simţi cum îi tresaltă inima. Efectiv îi tresăltase în piept.

Harry va şti. Îşi va aminti fiecare detaliu şi cînd se va uita la ea, cu ochii fierbinţi de dorinţă, ea se va topi din nou.

Şi dintr-o dată nu mai era atît de sigură că va reuşi să facă faţă. Nimeni nu va şti, doar uitîndu-se la ea, ce anume făcuse. Dar dacă cineva se va uita la ea cînd ea se va uita la Harry ...

Se ridică. Îşi îndreptă umerii. Încercă să fie dîrză. Putea face asta. Era Lady Olivia Bevelstoke, confortabilă în orice situaţie în societate, nu?

Era Lady Olivia Bevelstoke, în curînd ...

Scoase un mic strigăt, gîndindu-se la asta. În curînd va fi Lady Valentine. Îi plăcea cum suna. Lady Valentine. Era atît de romantic. Sincer, nu putea avea un nume mai bun ca atît.

Se întoarse spre uşă. Întinse mîna spre butonul acesteia. Dar cineva o deschise primul, pe dinafară. Se dădu într-o parte să evite să fie lovită de uşă.

Dar nu putu evita...

-Oh!

Unde naiba era Olivia?

Harry se întorsese la petrecere de mai bine de o jumătate de oră şi încă nu o întrezărise măcar. Îşi jucase rolul la perfecţiune, pălăvrăgind cu nenumărate tinere, strălucitoare doamne, chiar dansînd cu una dintre fetele Smythe-Smiths. Se interesase de Sebastian – nu că acesta ar fi avut nevoie – umărul nu-i mai făcuse probleme de cîteva zile bune.

Olivia spusese că se va duce la toaleta doamnelor ca să-şi aranjeze ţinuta, aşa că nu se aşteptase să o revadă curînd dar totuşi, nu ar fi trebuit să fie deja aici? Îşi spunea că arăta splendid cînd o văzuse ultima oară. Ce altceva mai mult avea ea nevoie să aranjeze?

-Ah, Sir Harry!

Se întoarse la auzul vocii de femeie. Era tînăra cu care Olivia stătuse pe bancă, în parc. La naiba, cum o chema?

-Aţi văzut-o pe Olivia? întrebă ea.

-Nu. Nu mă aflu de mult în sala de bal.

Tînăra se încruntă.

-Nu ştiu unde poate fi. Am fost cu ea, mai devreme.

Harry o privi cu interes crescînd.

-Aţi fost cu ea?

Tînăra confirmă, făcînd un semn cu mîna într-o parte, probabil ca să indice un alt loc.

-Am ajutat-o să-şi aranjeze părul. Cineva vărsase şampanie pe rochia ei, ştiţi.

Harry nu prea înţelegea ce legătură avea asta cu părul, dar preferă să tacă. Indiferent ce poveste inventase Olivia, îşi convinsese prietena şi nu avea nici un interes să o contrazică.

Tînăra se încruntă, întorcîndu-şi capul într-o parte şi într-alta, în timp ce se uita pe deasupra mulţimii.

-Chiar trebuia să-i spun ceva.

-Cînd aţi văzut-o ultima oară? întrebă Harry pe un ton politicos, chiar părintesc.

-Doamne, nu sînt sigură. Acum o oră? Nu. Nu putea fi aşa de de mult.

Fata îşi continua investigaţia vizuală asupra ringului de dans, dar Harry nu putea spune dacă o căuta pe Olivia sau doar inspecta lista invitaţilor.

-O vedeţi? întrebă încet Harry, mai ales că se simţea al naibii de stînjenit stînd acolo lîngă ea, în timp ce aceasta se uita la oricine altcineva, numai la el, nu.

Tînăra scutură din cap şi văzînd probabil pe cineva de o mai mare importanţă, spuse:

-Cînd o vedeţi, vă rog să îi transmiteţi că o caut.

După care se îndepărtă cu o mică fluturare a mîinii.

Harry se îndreptă spre uşile care dădeau înspre grădină. Se îndoia ca Olivia să fi ieşit, dar cum sala de bal se afla mai jos de nivelul parterului, trebuia să urci trei trepte pînă la uşi. De acolo o va vedea mai uşor, îşi spuse el.

Dar odată ajuns sus, aceeaşi decepţie. Părea că aproape toată lumea pe care o cunoştea se afla acolo,

numai Olivia nu se vedea nicăieri. Îl văzu pe Sebastian fermecînd încă femeile cu inventatele, bravele lui isprăvi. Edward era la cotul lui, încercînd să pară mai în vîrstă decît era în realitate. Prietena Oliviei (al cărei nume încă nu şi-l putea aminti) sorbea dintr-un pahar cu limonadă, ascultîndu-l pe domnul mai în vîrstă care îi striga ceva. Şi uite-l pe fratele geamăn al Oliviei, sprijinindu-se de peretele din spate, cu o expresie plictisită.

Chiar şi Vladimir era acolo, traversînd sala de bal cu un scop precis, fără să se obosească să îşi ceară scuze în timp ce împingea în lături lorzi şi doamne. Arăta foarte grav, îşi spuse Harry şi se întreba dacă n-ar trebui cumva să fie curios de ce, cînd îşi dădu seama că nămiloiul de rus se îndrepta spre el.

-Tu vii cu mine, îi spuse el lui Harry.

Harry tresări.

-Vorbeşti engleza?

-Niet tak horosho kak ti govorish po-ruski..

-Nu atît de bine ca tine, rusa.

-Ce se întîmplă? întrebă Harry. În engleză, doar ca să fie prevăzător.

Ochii lui Vladimir îi întîlniră pe ai lui, cu fermitate de oţel.

-Îl cunosc pe Winthrop, spuse Vladimir.

Era aproape suficient ca să-l convingă pe Harry să îl creadă.

Apoi Vladimir adăugă:

-Lady Olivia a dispărut.

Dintr-o dată, nu mai conta dacă avea sau nu încredere în el.

Olivia nu ştia unde se afla.

Sau cum ajunsese acolo.

Sau de ce avea mîinile legate la spate, iar picioarele îi erau şi ele legate şi avea un căluş în gură.

Sau, îşi spuse ea clipind repede ca să se obişnuiască cu întunericul aproape total, de ce nu fusese legată şi la ochi.

Stătea întinsă pe o parte, pe un pat şi privea spre un perete. Probabil că cine îi făcuse asta se gîndise că, din moment ce nu se putea mişca şi nu putea face zgomot, nu mai conta ce anume vedea.

Dar cine? De ce? Ce se întîmplase cu ea?

Încercă să se gîndească, încercă să-şi domolească mintea care îi alerga. Se afla în baie. Mary Cadogan fusese acolo, apoi plecase şi Olivia rămăsese singură, cîtă vreme? Cel puţin cîteva minute. Poate cinci, cel mult.

Îşi făcuse în sfîrşit curaj să se întoarcă la petrecere, dar uşa se deschisese şi atunci ...

Ce se întîmplase? Ce se întîmplase?

Gîndeşte, Olivia, gîndeşte.

De ce nu-şi putea aminti? Era ca şi cum un fum gros, cenuşiu, îi ştersese memoria.

Începu să respire mai adînc. Repede şi adînc. Panicată. Nu putea gîndi ca lumea.

Începu să se lupte, deşi ştia că era inutil. Reuşi să se îndepărteze puţin de perete. Nu părea că se va linişti, că se va putea concentra, că ...

-Te-ai trezit.

Îngheţă. Înţepeni pe loc, singura mişcare fiind ridicarea şi coborîrea iute a pieptului.

Nu recunoştea vocea. Şi cînd proprietarul acesteia se apropie de ea, nu-l recunoscu nici pe el.

Cine eşti?

Dar, fireşte, nu putea vorbi. El însă îi văzu întrebarea; văzu panica din ochii ei.

-Nu contează cine sînt eu, spuse acesta cu o voce cu un fel de accent, dar nu putea spune de unde venea. Aşa cum fusese dintotdeauna, groaznică la limbi, nici accentele nu le putea plasa.

Bărbatul se apropie mai mult, apoi se aşeză pe un scaun de lîngă ea. Era mai în vîrstă ca ea, deşi nu chiar atît de în vîrstă ca părinţii ei şi părul cenuşiu îi stătea lipit de cap. Ochii lui – nu putea spune ce culoare aveau, în întunericul acela. Nu erau căprui. Ceva mai deschişi.

-Prinţul Alexei s-a îndrăgostit rău de dumneavoastră, spuse acesta.

Olivia făcu ochii mari. *Prinţul Alexei* i-a făcut asta?

Răpitorul ei chicoti.

-Nu vă ascundeţi prea bine emoţiile, Lady Olivia. Nu prinţul v-a adus aici. Dar prinţul va fi cel care – se apleacă mai mult, ameninţător, pînă cînd ea îi putu mirosi respiraţia – va plăti ca să vă scoată de aici.

Olivia scuturâ din cap mormăind ceva, încercînd să-i spună că prinţul nu se îndrăgostise de ea, sau dacă aşa fusese, acum nu mai era.

-Dacă sînteţi deşteaptă, nu vă mai zbateţi. Tot nu o să vă puteţi elibera singură, aşa încît de ce să vă irosiţi forţele?

Şi totuşi, ea nu părea să se poată *opri*. O cuprinsese o groază absolută şi nu ştia cum s-ar putea linişti.

Bărbatul cu părul cărunt se ridică, uitîndu-se în jos la ea, cu un surîs vag pe buze.

-O să vă aduc mîncare şi apă, mai tîrziu.

Apoi ieşi, iar Olivia crezu că i se va închide beregata de panică, auzind zgomotul uşii care se închidea, urmat de răsucirea, de două ori, a unei chei.

Nu va reuşi să scape de aici. Nu, singură.

Dar mai ştia cineva că dispăruse?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

-Unde este?

Atît reuşi Harry să spună, înainte de a se năpusti asupra prinţului. Îl urmase pe Vladimir într-o încăpere din spatele casei. Panica se amplifica la fiecare pas. Ştia că fusese un prost. Cineva, în mod clar, ştia că lucra pentru Cancelaria de Război; cum altfel ar fi ştiut Valdimir că vorbea ruseşte?

Poate că se îndrepta spre propria lui execuţie.

Dar era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

Totuşi, văzîndu-l pe prinţ stînd acolo, luminat de o singură lumînare pe o masă goală, Harry izbucni. Groaza îl făcuse şi mai puternic şi cînd ajunseră amîndoi la podea, a fost cu o forţă uluitoare.

-Unde este? Ce ai făcut cu ea? strigă din nou Harry.

-Încetaţi! Vladimir se interpuse între cei doi, despărţindu-i. Abia cînd se văzu din nou în picioare, ţinut la un braţ distanţă de prinţ, îşi dădu seama că Alexei nu-i răspunsese.

Teroarea din capul stomacului său creştea. Prinţul era palid, sinistru. Înfricoşat.

-Ce se întîmplă? întrebă Harry aproape în şoaptă.

Alexei îi înmînă o bucată de hîrtie. Harry o apropie de lumînare şi citi. Era scrisă cu litere chirilice; Harry nu protestă. Nu era momentul să pretindă că nu putea citi.

Doamna va trăi dacă dumneavoastră veţi coopera. Va fi scumpă. Nu spuneţi la nimeni.

Harry îşi ridică privirea.

-De unde ştim că este ea? Nu i-au spus numele.

Fără un cuvînt, Alexei întinse mîna. Harry se uită. Era o şuviţă de păr. Harry ar fi vrut să spună că poate nu era a ei, că ar mai putea exista o altă femeie cu părul acela, cu aceeaşi incredibiă nuanţă de soare şi unt, la fel de ondulat, abia ca o vagă unduire.

Dar ştiu.

-Cine a scris asta? întrebă el. În rusă.

Vladimir vorbi primul.

-Noi credem că ...

-*Credeţi?, Credeţi?* tună Harry. Ar fi mai bine să începeţi să *ştiţi* şi asta al naibii de repede. Dacă i se întîmplă ceva ...

-Dacă i se întîmplă ceva – interveni prinţul cu rece precizie – o să le tai chiar eu gîturile. Se va face dreptate.

Harry se întoarse încet spre el, încercînd să-şi stăpînească furia.

-Eu nu vreau justiţie. Eu o vreau pe *ea*.

Vocea lui era joasă, plată de furie.

Vladimir spuse repede:

-Şi o vom salva.

Apoi îi aruncă prinţului o privire de avertizare.

-Nu va păţi nimic.

-Cine eşti tu? întrebă Harry.

-N-are importanţă.

-Eu cred că are.

-Şi eu lucrez pentru Cancelaria de Război.

După care, ridicînd puţin din umeri, adăugă:

-Uneori.

-Iartă-mă dacă nu ai reuşit să mă faci să te cred.

Vladimir îl privi din nou, cu privirea aceea tăioasă, fixă, care îl enervase pe Harry în sala de bal. Clar că era mult mai mult decît ameninţătorul servitor care pretindea a fi.

-Îl cunosc pe Fitzwilliam, spuse Vladimir cu voce joasă.

Harry îngheţă. Nimeni nu-l cunoştea pe Fitzwilliam – dacă acesta nu vroia să fie cunoscut. Mintea începu să-i alerge. De ce îi poruncise Winthrop să îl supravegheze pe Prinţul Alexei dacă îl aveau deja pe Vladimir?

-Omul dumneavoastră, Winthrop, nu ştie de mine, spuse Vladimir anticipînd următoarea întrebare a lui Harry.Nu este suficient de înalt în rang, ca să mă cunoască.

După cîte ştia Harry, singura persoană mai înaltă în rang decît Winthrop era însuşi Fitzwilliam.

-Ce se petrece? întrebă el, forţîndu-se să-şi păstreze un ton calm.

Îi răspunse Prinţul Alexei:

-Eu nu sînt un simpatizant al lui Napoleon. Tatăl meu a fost, dar eu – şi prinţul scuipă pe covor – eu nu sînt.

Harry se uită la Vladimir care spuse, arătînd cu capul spre prinţ:

-El nu lucrează cu mine. Dar ne susţine. Cu bani. Şi

cu dreptul de a-i folosi pămînturile.

Harry scutură din cap.

-Şi ce legătură are asta cu...

Vladimir îl întrerupse:

-Sînt cei care încearcă să se folosească de el. Este important, viu sau mort. Eu îi asigur protecţia.

Era uluitor. Vladimir era, cu adevărat, bodigardul lui Alexei. Un adevăr infim, într-un păienjeniş de minciuni.

Vladimir continuă.

-Este un mod convenabil pentru mine de a mă întîlni cu contactele mele din Londra. Din nefericire, interesul prinţului pentru Lady Olivia nu a trecut neobservat.

-Cine a răpit-o?

Vladimir se uită o clipă în altă parte şi Harry ştiu că era ceva grav. Dacă nu i se putea uita în ochi, însemna că Lady Olivia se afla, într-adevăr, într-un mare pericol.

Apoi, într-un tîrziu, Vladimir spuse:

-Nu sînt sigur. Încă nu pot spune dacă este vorba de considerente politice sau doar de bani. Prinţul este un om de o considerabilă bogăţie.

-Mie mi s-a spus că averea lui s-a diminuat, spuse Harry scurt.

-Aşa este, confirmă Vladimir, ridicînd o mînă să-l oprească pe Alexei să se apere singur.Dar tot mai are mult. Pămînturi. Bijuterii. Mai mult decît suficient pentru un criminal care urmăreşte o răscumpărare.

-Dar ea nu este...

-Cineva crede că eu intenţionez să o cer în căsătorie, interveni Alexei.

Harry se întoarse spre el.

-Şi aşa este?

-Nu. Poate că m-am gîndit la început la asta. Dar ea

Alexei făcu un semn de respingere, cu mîna.

-Este îndrăgostită de dumneavoastră. Eu nu am nevoie de o femeie care să mă iubească. Dar nu aş putea tolera una care iubeşte pe altcineva.

Harry îşi încrucişă braţele.

-Se pare că intenţiile dumneavoastră nu au fost făcute clare, pentru duşmani.

-Pentru asta, îmi pot cere scuze.

Alexei înghiţi şi pentru prima oară de cînd îl cunoştea Harry, părea jenat.

-Nu pot controla ce gîndesc alţii despre mine.

Harry se întoarse spre Vladimir.

-Şi ce facem acum?

Vladimir îi aruncă o privire care îi spunea că n-o să-i placă ce urma. Spuse:

-Aşteptăm. Vom fi contactaţi din nou.

-Eu nu am de gînd să stau aici şi să...

-Şi ce propuneţi în schimb? Să-i interogaţi pe toţi oaspeţii, pînă la ultimul? În bilet scria să nu spunem la nimeni. Deja am făcut altfel şi v-am spus dumneavoastră. Dacă aştia sînt aşa cum cred eu că sînt, nu vrem să-i enervăm.

-Dar ...

-Vreţi să le daţi un motiv să-i facă vreun rău? întrebă Vladimir.

Harry simţi că se sugrumă. Ca şi cum cineva l-ar fi strangulat pe dinăuntru. Ştia că Vladimir avea dreptate, sau cel puţin ştia că *el* nu avea nici o idee mai bună.

Îl ucidea. Groaza. Neajutorarea.

-Cineva trebuie să fi văzut ceva, spuse el.

-O să fac cercetări, spuse Vladimir.

Harry dădu să se îndrepte spre uşă.

-Merg cu tine.

Vladimir puse o mînă pe el, să-l oprească.

-Nu. Sînteţi prea afectat. Nu veţi putea lua decizii bune.

-Nu pot face nimic, spuse Harry. Se simţea din nou mic, tînăr şi fără putere, analizînd o problemă doar ca să constate că nu găsea nici o soluţie bună.

-Acum, nu. Veţi face mult. Dar mai tîrziu, îl asigură Vladimir.

Harry îl urmări luînd-o spre uşă, dar înainte ca acesta să iasă, strigă:

-Stai!

Vladimir se întoarse.

Harry spuse:

-A fost la baie. A fost la baie, după ce - Harry îşi drese glasul. Ştiu că s-a dus la baie.

- Este bine să ştim asta. Cu o mică înclinare a capului, Vladimir părăsi încăperea.

Harry se uită la Alexei.

-Vorbiţi rusa, spuse Alexei.

-Bunica mea. A refuzat să vorbească engleza cu noi.

Alexei încuviinţă din cap.

-Bunica mea era din Finlanda. A fost la fel.

Harry se uită lung la el, apoi se lăsă într-un fotoliu, cu capul mîini.

-Este bine că vorbiţi limba noastră. Foarte puţini dintre compatrioţii dumneavoastră o vorbesc.

Harry încercă să îl ignore. El trebuia să se gîndească. Nu ştia de unde să înceapă, ce ar putea el şti, ceva ce să-l ajute să afle unde era Olivia, dar ştia că trebuia să-şi sape adînc în minte.

Dar Alexei mai avea de vorbit.

-Sînt întotdeauna surprins cînd...

-Tăceţi. Tăceţi, atît. Nu mai vorbiţi. Să nu mai spuneţi un singur nenorocit de cuvînt, dacă nu este despre cum s-o găsim pe Olivia. Mă înţelegeţi?

Alexei rămase tăcut o clipă. Apoi, încet, traversă încăperea spre o bibliotecă şi luă de acolo o sticlă şi două pahare. Turnă un lichid - votcă, probabil – în cele două pahare. Fără un cuvînt, puse un pahar în faţa lui Harry.

-Eu nu beau, spuse Harry fără să se obosească să-şi ridice privirea.

-O să vă ajute.

-Nu.

-Şi ziceţi că sînteţi rus? Şi nu beţi votcă?

-Eu nu beau nimic, spuse Harry scurt.

Alexei îl privi intrigat, apoi se aşeză pe un scaun din capătul celălalt al încăperii.

Paharul rămase neatins vreme de aproape o oră. Pînă cînd Alexei, acceptînd în sfîrşit că Harry spusese adevărul, îl luă şi-l bău el.

După zece minute, Olivia reuşi să-şi calmeze suficient trupul încît să-i permită minţii ei să lucreze cum trebuie. Nu avea absolut nici o idee despre ce ar putea face ca să

ajute la eliberarea ei, dar i se părea prudent să adune cît mai multe informaţii.

Îi era imposibil să-şi dea seama unde se afla. Sau ştia? Se frămîntă pînă cînd reuşi să se ridice în poziţie şezîndă şi examină încăperea cît putu mai bine. Îi era aproape imposibil să vadă ceva în întunericul acela aproape total. Fusese acolo o lumînare, dar omul acela o luase cu el.

Camera era mică şi mobilierul redus la minim, dar nu era ponosit. Olivia se apropie cum putu de perete şi se uită la tapet. Apoi îşi frecă obrazul de acesta. Curat şi bine întreţinut, fără aşchii sau vopsea scorojită. Uitîndu-se în sus, văzu un ornament reprezentînd o coroană, acolo unde peretele întîlnea tavanul. Iar uşa – greu de spus de acolo de unde stătea ea, pe pat, dar clanţa arăta a fi de foarte bună calitate.

Se afla oare tot în reşedinţa ambasadorului? Părea posibil. Se aplecă, punîndu-şi capul pe pielea goală a braţelor. Pielea ei era caldă. Nu s-ar fi simţit înfrigurată dacă ar fi fost scoasă afară? Sigur, nu ştia cît timp fusese inconştientă. Se putea afla aici de ore întregi. Totuşi, nu se *simţea* ca şi cum ar fi fost afară.

Un hohot de rîs isteric ameninţa să-i izbucnească afară din gît. Ce *spunea?* Că *nu se simţea* ca şi cum ar fi fost afară? Ce să însemne *asta*? Că începea să tragă concluzii despre ce anume s-a întîmplat sau nu cît timp a fost inconştientă, bazîndu-se pe senzaţii instinctive?

Se forţă să facă o pauză. Trebuia să se calmeze. Nu va ajunge nicăieri dacă se lăsa pradă isteriei la fiecare

cinci minute. Era mai deşteaptă ca atît. Putea să-şi păstreze capul limpede.

Trebuia să-şi păstreze capul limpede.

Ce ştia ea despre reşedinţa ambasadorului? Fusese aici de două ori, prima dată în timpul zilei, cînd a fost prezentată Prinţului Alexei şi apoi seara, la bal.

Era o clădire enormă, un adevărat conac în mijlocul Londrei. Cu siguranţă că existau aici miriade de camere unde se putea ascunde cineva. Poate că se afla în aripa servitorilor. Se încruntă, încercînd să-şi amintească încăperile servitorilor din casa Rudland. Existau şi acolo ornamente reprezentînd coroane? Clanţele erau de aceeaşi înaltă calitate ca în restul casei?

Habar nu avea.

La naiba. De ce nu ştia asta? Nu ar fi trebuit să ştie?

Îşi întoarse privirea spre peretele îndepărtat. Exista acolo o fereastră, dar era blocată de draperii grele, din catifea. Roşu închis, da? Albastru închis? Îi era imposibil să spună. Noaptea înghiţea toate culorile din jurul ei. Singura lumină care pătrundea aici era lumina lunii, filtrîndu-se prin fereastra semicirculară de deasupra dreptunghiului acoperit cu draperii.

Se opri, gîndindu-se. Ceva bătea la uşa memoriei ei.

Se întrebă dacă s-ar putea uita afară pe fereastră, dacă ar reuşi să se scoale din pat. Gleznele îi fuseseră atît de strîns legate încît nu exista speranţa de a putea face nici măcar paşi de prunc. Şi cît de lipsită de echilibru va fi, cu mîinile legate la spate.

Fără să mai adauge că totul trebuia făcut într-o linişte totală. Ar fi un dezastru dacă răpitorul ei s-ar întoarce şi ar găsi-o oriunde, numai în pat nu, acolo unde o lăsase

el. Foarte atentă şi foarte *încet,* îşi aruncă picioarele jos din pat, înaintînd încetişor spre margine, pînă cînd picioarele atinseră duşumeaua. Controlîndu-şi în continuare mişcările, reuşi să se ridice şi apoi, sprijinindu-se de diferitele piese de mobilier, ajunse săltînd la fereastră.

Fereastra. De ce i se părea atît de familiară fereastra?

Poate pentru că era o fereastră, îşi spuse ea. Doar nu toate ferestrele aveau aceleaşi detalii ornamentale.

Cînd ajunse la destinaţie, se lăsă cu grijă înainte, încercînd să împingă draperiile cu faţa. Începu cu obrazul, apoi, de îndată ce reuşi să le dea puţin în lături, îşi răsuci faţa înainte, încercînd să prindă cu nasul marginea draperiei. Îi trebuiră patru încercări, dar în sfîrşit reuşi, împingîndu-şi şoldul în faţă, ca să împiedice draperiile să cadă la loc.

Proptindu-şi capul de geam, văzu ... nimic. Doar aburul respiraţiei ei. Îşi mută din nou capul într-o parte, ştergînd cu obrazul ceaţa de pe geam. Cînd se uită din nou în faţă, îşi ţinu respiraţia.

Totuşi, încă nu putea vedea prea mult. Singurul lucru de care era sigură era că se afla în mod clar undeva foarte sus, la al cincelea sau al şaselea nivel. Putea vedea acoperişurile celorlalte clădiri şi nimic altceva.

Luna. Putea vedea luna.

Mai văzuse luna şi din cealaltă cameră, acolo unde făcuse dragoste cu Harry. O văzuse prin fereastra cu ventilator.

Fereastra cu ventilator!

Se întoarse, foarte atentă să nu-şi piardă echilibrul. Fereastra asta avea şi ea un ventilator, sus. Ceea ce nu

însemna prea mult, exceptînd doar că avea un model pe el, montanţi care se răsfirau în sus, pornind din mijlocul bazei, creînd impresia că ventilatorul era ţinut de o mînă.

Exact ca la cel din camera de jos.

Se afla încă în reşedinţa ambasadorului. Sigur, putea să fi fost adusă şi în altă clădire ale cărei ferestre să aibă acelaşi model, dar totuşi, puţin probabil, nu? Iar reşedinţa ambasadorului era uriaşă, nu? Practic, un palat. Nu se afla chiar în centrul Londrei, dar imediat după Kensington, unde exista mai mult spaţiu pentru asemenea clădiri.

Se întoarse înapoi spre fereastră, vîrîndu-şi capul din nou pe după draperie, de data aceasta reuşind din prima. Îşi apăsă urechea de geam, ascultînd ... orice. Muzică? Lume? Nu ar trebui să fie nişte semne că în aceeaşi clădire avea loc o petrecere uriaşă?

Poate că *nu* se afla în reşedinţa ambasadorului. Nu, nu, era o clădire imensă. Nu era imposibil să se fi aflat suficient de departe ca să nu poată auzi nimic.

Dar putea auzi paşi. Inima începu să-i bubuie în piept şi ţopăind şi tîrîndu-se, reuşi să ajungă la pat şi să se trîntească pe el exact în clipa în care auzi cele două încuietori deschizîndu-se.

În timp ce uşa se deschidea, începu să se lupte cu legăturile ei. Era singurul lucru care ar putea explica faptul că rămăsese fără suflu.

-V-am spus să nu faceţi asta, o certă răpitorul ei. Purta o tavă cu un ceainic şi două cești. Olivia simţea mirosul ceaiului împrăştiindu-se în cameră. Aroma era divină.

-Sînt foarte civilizat, da? o întrebă acesta înălţînd uşor tava înainte de a o aşeza pe masă. Şi eu am avut

odată un căluş ca ăsta. Îţi usucă gura.

Olivia se uita doar la el. Nu ştia cum ar putea să răspundă. Literal, *cum*. Sigur, el ştia că nu putea vorbi.

-O să vă îndepărtez căluşul ca să vă puteţi bea ceaiul, dar trebuie să rămîneţi tăcută. Dacă scoateţi vreun sunet mai tare decît un şoptit mulţumesc, va trebui să vă adorm din nou.

Olivia făcu ochii mari.

El ridică din umeri.

-Nu e deloc greu de făcut. Am făcut-o odată şi trebuie să spun că destul de bine. Presupun că nici măcar nu vă doare capul. Olivia clipi din ochi.

Nu o durea capul. Ce îi făcuse?

-O să fiţi tăcută?

Ea încuviinţă din cap. Trebuia ca el să-i scoată căluşul. Dacă ar reuşi să vorbească cu el, l-ar putea convinge că era o greşeală.

-Să nu încercaţi nimic eroic, o avertiză el, deşi ochii lui păreau oarecum amuzaţi. Ca şi cum nu şi-ar fi putut imagina că ea ar fi în stare să-l surprindă în vreun fel.

Ea scutură din cap, încercînd să-şi păstreze privirea convingătoare. Ochii erau singurul ei mod de comunicare, pînă cînd îi va scoate căluşul.

Omul se aplecă în faţă, îşi întinse braţele, apoi se opri, trăgîndu-se înapoi şi spunînd:

-Cred că ceaiul e gata. Doar n-am vrea să se ... cum spuneţi dumneavoastră?

Era rus. Cu această singură expresie – *Cum spuneţi dumneavoastră?* – Olivia era, în sfîrşit, în stare să

recunoască accentul şi să-i determine naţionalitatea. Vorbea la fel ca Prinţul Alexei.

-Prostul de mine, nu puteţi vorbi, spuse omul turnînd ceai în cele două ceşti.

Şi în sfîrşit, se apropie de ea şi-i scoase căluşul.

Olivia tuşi şi îi trebuiră cîteva momente pînă cînd gura i se umezi destul ca să vorbească, dar cînd o făcu, se uită direct la răpitorul ei şi spuse:

-Trezească.

-Poftim?

-Ceaiul. Nu vreţi să se trezească.

-Să se trezească.

Omul repetă cuvîntul, părînd că îl testează pe limbă şi în minte. Făcu o mimică de aprobare şi îi întinse ceaşca.

Olivia făcu o strîmbătură şi ridică din umeri. Cum credea el că va putea ţine ceaşca, avînd mîinile legate la spate?

Omul zîmbi, dar nu era un zîmbet crud. Nici măcar condescendent. Era mai curînd ...trist.

Ceea ce îi dădu Oliviei speranţe. Nu prea multe, dar totuşi.

-Mă tem că nu am destulă încredere în dumneavoastră ca să vă dezleg mîinile.

-Vă promit că nu ...

-Nu faceţi promisiuni pe care nu le puteţi ţine, Lady Olivia.

Olivia deschise gura să protesteze, dar el i-o tăie.

- Oh, nu. Nu cred că vă daţi seama că faceţi promisiuni false, dar veţi vedea ceva ce veţi crede că este o oportunitate şi nu veţi reuşi să vă abţineţi şi veţi face o prostie iar eu va trebui să vă fac rău.

Era un mod eficient de a pune capăt unei conversaţii.

-Am ştiut eu că o să mă înţelegeţi. Aveţi destulă încredere în mine să îmi permiteţi să vă ţin ceaşca?

Olivia dădu încet din cap.

El rîse.

-O femeie deşteaptă. Cea mai deşteaptă. Eu nu am răbdare cu prostiile.

Olivia spuse calmă:

-Cineva pentru care am foarte mult respect, mi-a spus să nu am niciodată încredere într-un bărbat care îmi spune să am încredere în el.

Răpitorul ei rîse din nou.

-Această persoană – este un bărbat?

Olivia încuviinţă din cap.

-Este un bun prieten.

-Ştiu. Şi omul îi duse ceaşca la buze.

-Haideţi. Nu aveţi altă variantă decît să aveţi încredere în mine, în această situaţie.

Olivia luă o sorbitură. Chiar nu avea altă variantă iar gîtul i se *uscase* de tot.

Omul lăsă ceaşca jos şi şi-o luă pe a lui.

-Au fost turnate din acelaşi ceainic, spuse el luînd o sorbitură. Cînd termină, adăugă: nu că ar trebui să aveţi încredere în mine.

Olivia îşi ridică ochii, să îi întîlnească pe ai lui şi spuse:

-Eu nu am nici o legătură cu Prinţul Alexei.

Omul ridică uşor dintr-un colţ al gurii.

-Credeţi că mă puteţi prosti, Lady Olivia?

Ea scutură din cap.

-Mi-a făcut curte, este adevărat. Dar nu îmi mai face.

Răpitorul se aplecă puţin în faţă.

-Ați dispărut vreme de aproape o oră în seara asta, Lady Olivia.

Olivia căscă gura. Simțea cum se înroșește și se rugă la Dumnezeu ca răpitorul ei să nu vadă, în întuneric.

-La fel și Prințul Alexei.

-Nu a fost cu mine, spuse ea repede.

Bărbatul cu părul cărunt mai luă o sorbitură din ceaiul lui și spuse încetișor:

-Nu știu cum să spun asta fără să vă insult, dar mirosiți ...cum se spune? ...

Olivia avea sentimentul că el știa *exact* cum se spune. Și oricît era de mortificată, nu avea altă variantă decît să spună:

-Am fost cu un bărbat. Dar cu un alt bărbat. *Nu* cu Prințul Alexei.

Asta îi stîrni interesul.

-Adevărat?

Ea confirmă o dată din cap, scurt, cît să-i arate că nu inventase nimic.

-Prințul știe?

-Asta nu este treaba lui.

Bărbatul mai luă o sorbitură.

-S-ar putea să nu fie de acord cu dumneavoastră?

-Poftim?

-Prințul Alexei ar zice și el că nu e treaba lui? Nu ar fi furios?

-Nu știu, spuse Olivia încercînd să fie sinceră. De o săptămîna nu a mai venit în vizită la mine.

-O săptămînă nu înseamnă chiar atît de mult timp.

-Se cunoaște cu celălalt domn și cred că și-a dat seama de sentimentele mele pentru acesta.

Răpitorul se îndreptă din nou în scaun, digerînd informaţiile primite.

-Aş mai putea avea puţin ceai? îl întrebă Olivia. Pentru că era bun. Şi ei îi era sete.

-Desigur, şopti omul ţinîndu-i din nou ceaşca.

-Mă credeţi? îl întrebă Olivia după ce bău.

Omul spuse încet:

-Nu ştiu.

Olivia se aştepta să o întrebe identitatea lui Harry, dar el nu o făcu, ceea ce i se păru ciudat.

-Ce aveţi de gînd să faceţi cu mine? îl întrebă ea calm, sperînd că nu era proastă întrebînd aşa ceva.

De la punctul din perete, undeva deasupra umărului ei, pe care-l fixase pînă atunci, bărbatul îşi întoarse repede privirea spre ea.

-Asta depinde.

-De ce anume?

-Vom vedea dacă Prinţul Alexei vă mai apreciază încă. Nu cred că îi vom spune despre indiscreţiile dumneavoastră. Asta în eventualitatea în care încă mai speră să vă facă soţia lui.

-Eu nu cred că el ...

-Nu mă întrerupeţi, Lady Olivia. Vocea lui trădase exact atîta atenţionare cît să-i amintească Oliviei că nu erau prieteni şi că aceasta nu era o oarecare întîlnire la un ceai.

-Îmi pare rău, spuse ea încet.

-Dacă încă vă mai doreşte, este interesul dumneavoastră să creadă că sînteţi în continuare virgină. De acord?

Olivia rămase tăcută, pînă cînd deveni clar că nu

fusese o simplă întrebare ipotetică. Încuviinţă într-un tîrziu, cu o singură mişcare a capului.

-După ce va plăti ca să vă aibă înapoi – şi făcu o fatalistică ridicare din umeri – atunci puteţi decide ce doriţi. Pe mine nu mă va mai interesa.

O urmări apoi intens, tăcut, cîteva clipe după care spuse:

-Haide, mai beţi puţin ceai înainte de a vă acoperi din nou gura.

-Trebuie?

-Mă tem că da. Sînteţi cu mult mai deşteaptă decît mi-am imaginat. Nu pot lăsa nici un fel de armă la dispoziţia dumneavoastră, inclusiv vocea.

Olivia îşi bău ultima sorbitură de ceai, apoi închise ochii în timp ce răpitorul îi punea căluşul. Cînd acesta termină, se întinse la loc, privind împietrită tavanul.

-Vă recomand să vă odihniţi, Lady Olivia. Este singurul lucru bun pe care-l puteţi face aici, îi mai spuse el din uşă.

Olivia nu se obosi să se uite la el. Sigur că nu aştepta vreun răspuns, făcut doar din ochi.

Bărbatul închise uşa fără să mai spună ceva. Olivia ascultă clicurile celor două încuietori şi apoi, pentru prima oară de cînd se afla aici, îşi dori să plîngă. Nu să se zbată, nu să tune şi să fulgere, ci doar să plîngă.

Simţi lacrimile, tăcute şi fierbinţi, alunecîndu-i pe fiecare tîmplă, în jos pe perna de dedesubt. Nu-şi putea şterge faţa. Într-un fel, resimţi asta ca pe cea mai cumplită ofensă.

Ce putea ea face acum? Să zacă aici şi să aştepte? Să se *odihnească*, aşa cum îi sugerase răpitorul ei? Era

imposibil: lipsa de acţiune o omora.

Harry trebuie să fi observat de acum că dispăruse. Chiar dacă ar fi fost inconştientă doar cinci minute şi tot trebuia să fi observat. Era încuiată în camera asta de cel puţin o oră.

Dar o să ştie el ce să facă? Fusese soldat, adevărat, dar acesta nu era un cîmp de bătălie, cu duşmani clari, bine etichetaţi. Şi dacă ea s-ar mai fi aflat încă în locuinţa ambasadorului, cum ar putea el întreba de ea? Mai mult de jumătate dintre servitori vorbeau numai rusa. Harry putea spune vă rog şi mulţumesc în portugheză, dar asta nu avea să-l ducă prea departe.

O să trebuiască să se salveze singură sau, cel puţin, să facă tot posibilul să-i uşureze treaba altcuiva care o va salva.

Îşi aruncă picioarele afară din pat şi se ridică, dînd cu hotărîre la spate momentul de autocompătimire. Nu putea sta aici fără să facă nimic.

Putea face ceva cu legăturile ei? Erau strînse ferm. Dar nu chiar atît de tare încît să-i intre în piele. Poate că ar putea ajunge cu mîinile la glezne. O să fie incomod de vreme ce trebuia să se aplece spre spate, dar merita să încerce.

Se întinse pe o parte şi îşi îndoi picioarele la spate, întinzîndu-se ...întinzîndu-se.

Aşa. L-a prins. Nu era o sfoară ci mai curînd o bucată de material, înnodată extrem de strîns. Gemu. Era ceva ce mai curînd ar fi tăiat, decît să încerce să-l desfacă.

Nu avusese niciodată răbdare pentru astfel de lucruri. La fel ca şi cu broderia şi cu lecţiile de la care lipsise ...

Dacă o să poată dezlega nodul ăsta, o să învețe franceza. Nu, o să învețe rusa! Asta ar fi și mai greu. Dacă și să reușească să-l desfacă, o să termine *Dra Butterworth și Baronul cel Nebun*. Ba, o să găsească chiar și cartea cu misteriosul colonel și o va citi și pe aia.

O să scrie mai multe scrisori, nu numai Mirandei. Va împărți cutii cu lucruri de caritate, nu doar le va împacheta. La naiba, o să termine ca lumea *tot* ce va începe.

Totul.

Și nu avea cum să se îndrăgostească de Sir Harry Valentine și să nu se mărite cu el.

Nu avea cum.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Harry stătea tăcut, în timp ce Alexei îşi dădea votca pe gît. Nu spuse nimic cînd acesta luă al treilea şi nici al patrulea pahar, care fusese de fapt cel pe care i-l turnase lui Harry. Dar cînd prinţul se întinse după sticlă pentru al cincelea ....

-Nu, izbucni Harry.

Alexei se uită surprins la el.

-Poftim?

-Nu mai beţi.

Prinţul părea siderat.

-Îmi spuneţi mie să nu beau?!

Una dintre mîinile lui Harry se strînse în pumn, tare, tensionat.

-Vă spun că în cazul în care vom avea nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să o găsim pe Lady Olivia, nu vreau să vă poticniţi şi să vomaţi pe coridoare.

-Vă pot asigura că nu mă poticnesc niciodată. Sau - ce e aia ce-aţi mai spus?

-Lăsaţi sticla jos.

Alexei nu se execută.

-Lăsaţi-o. Jos. Acum.

-Cred că aţi uitat cine sînt.

-Eu nu uit niciodată nimic. Aţi face bine să ţineţi cont de asta.

Alexei abia dacă se uită la el.

-Sînteţi absurd.

Harry se ridică.

-Doar nu vreţi să mă provocaţi.

Alexei îl privi o clipă. Apoi se întoarse la sticla şi paharul din mîinile lui. Începu să toarne.

Harry văzu roşu înaintea ochilor.

Era pentru prima, afurisita oară în viaţa lui că vedea culoarea asta, dar era gata să jure că întreaga lume părea să capete altă culoare, o nuanţă mai aprinsă.

Urechile îi huruiau tensionate, ca şi cum ar fi urcat un munte. Şi îşi pierdu controlul. Complet. Trupul îi înaintă după propria-i voinţă şi mintea lui nu făcea absolut nimic ca să îl oprească. Se lansă asupra prinţului ca o ghiulea umană şi amîndoi se prăbuşiră pe masă şi apoi pe duşumea, cu votca vărsîndu-se peste ei.

Harry aproape că se înecă de mirosul greu al alcoolului. I se îmbibase în haine şi senzaţia era de rece, teribil de rece, pe piele.

Dar asta nu-l opri. Nimic nu-l mai putea opri. Nu putea spune nimic, nu se putea gîndi la nimic ce ar putea spune. Pentru prima oară în viaţă nu avea cuvinte. Nu mai avea nimic, decît furie. Pulsa în el şi cînd ridică pumnul gata să-l lanseze în mutra prinţului, tot ce-i ieşi a fost un strigăt de furie. Şi ...

-Încetaţi!

Era Vladimir, intrînd agil în luptă şi smulgîndu-l pe Harry de pe Alexei şi împingîndu-l în celălalt perete.

-Ce naiba faceţi?

-Este nebun, sîsîi Alexei frecîndu-şi gîtul.

Harry nu spuse nimic, respira doar, cu un sunet aspru, furios.

-Gura! spuse Vladimir. Se uită la Harry ca şi cum ar fi anticipat întreruperea.

Amîndoi. Şi acum ascultaţi-mă.

Înaintă şi piciorul lui întîlni sticla căzută pe jos, care se rostogoli în cameră, împrăştiind şi restul de votcă rămasă. Vladimir mormăi dezgustat, dar nu comentă. După ce-i măsură din priviri pe cei doi, continuă:

-Am inspectat clădirea şi cred că Lady Olivia se află încă aici.

-De ce crezi asta?

-Sînt gărzi la fiecare uşă.

-Pentru petrecere?

Vladimir ridică din umeri.

-Există multe motive să fie protejat conţinutul camerelor.

Harry aşteptă ca Vladimir să mai spună ceva, dar acesta nu mai detalie. Dumnezeule, era ca şi cum ar fi vorbit cu Winthrop. Harry nu-şi dăduse seama pînă acum cît de mult îl ura – toate acele propoziţii vagi şi *Avem noi metodele noastre.*

Vladimir continuă:

-Nici unul dintre paznici nu a văzut-o plecînd. Singura uşă prin care ar fi putut ieşi fără să fie văzută de pază este uşa principală, acolo unde are loc petrecerea.

-Dar nu s-a întors la petrecere, spuse Harry, apoi explică: s-a dus la baie, dar nu s-a întors la petrecere.

-Sînteţi sigur?

Harry dădu grav din cap.

-Da.

-Atunci trebuie să presupunem că nu a părăsit clădirea. Nu ştim dacă a ajuns la baie...

Harry îl întrerupse. Se simţea ca un idiot că nu spusese asta mai devreme.

-A ajuns. A stat acolo o vreme. Prietena ei mi-a spus că a văzut-o acolo.

-Cine e prietena ei? întrebă Vladimir.

Harry scutură din cap.

-Nu-mi amintesc numele. Dar oricum, ea nu ar avea informaţii utile. Zicea că a plecat de acolo înaintea Oliviei.

-Poate că a văzut ceva. Găsiţi-o , îi porunci Vladimir. Aduceţi-mi-o mie. O interoghez eu.

- Asta e o idee proastă. Doar dacă sînteţi pregătit să o *luaţi* ostatic. Ea n-ar putea păstra un secret nici dacă ar fi *viaţa ei în* joc, darămite a altuia.

-Atunci o întrebaţi dumneavoastră. Ne întîlnim din nou aici.

Vladimir se întoarse apoi spre Alexei.

-Dumneavoastră staţi aici. În caz că ei ne-ar trimite un alt mesaj.

Alexei răspunse ceva, dar Harry nu îl auzi. Era deja pe hol, în căutarea fetei ăleia – oricum ar chema-o.

-Staţi! strigă Vadimir.

Harry se opri brusc şi se întoarse nerăbdător. Nu aveau timp de pierdut.

Vladimir îi spuse cu asprime:

-Nu trebuie să o căutaţi. A fost un şiretlic să ieşiţi din cameră şi să-l lăsaţi aici – arătă cu capul spre salonaşul în care stătea Alexei. Înăuntru!

Mintea lui Harry alerga, dar spuse calm:

-Îl bănuieşti că ar fi implicat?

-*Niet*. Dar o să fie o pacoste. Dumneavoastră însă, acum că aţi avut timp să vă calmaţi ...

-Nu confunda asta cu calmul, muşcă Harry.

Sprîncenele lui Vladimir se ridicară; apoi căută în pardesiu şi scoase un pistol pe care i-l întinse lui Harry, cu patul înainte.

-Nu cred că o să faceţi o prostie.

Mîna lui Harry apucă pistolul, dar Vladimir nu-i dădu drumul.

-O să faceţi?

Să fac o prostie?

-Nu, spuse el. Şi se rugă să fie aşa.

Vladimir mai ţinu mîna pe armă vreme de cîteva secunde, apoi îi dădu drumul, aşteptînd ca Harry să inspecteze pistolul.

-Veniţi cu mine, îi porunci Vladimir şi amîndoi o luară repede pe hol, o luară după colţ şi Vladimir se opri în faţa unei uşi. Se uită în stînga şi în dreapta, intră într-o cameră pustie şi îi făcu semn lui Harry să îl urmeze. Vladimir îşi duse un deget la buze apoi inspectă camera, asigurîndu-se că într-adevăr era goală.

-Ambasadorul o ţine. Sau, mă rog, oamenii lui. El este încă la petrecere, spuse Vladimir.

-Ce? Harry nu îl întîlnise niciodată pe omul acesta, exceptînd cordonul de primire din searta asta, dar totuşi, era greu de crezut.

-Are nevoie de bani. Va fi rechemat în curînd în Rusia şi resursele lui sînt mici.

Vladimir ridică din umeri, apoi făcu un gest amplu, împrejur, cu braţele, indicînd ambianţa opulentă.

-S-a obişnuit să trăiască în acest palat. Şi a fost tot timpul gelos pe vărul lui.

-Ce te face să crezi că el a răpit-o pe Olivia?

-Am oameni aici, spuse Vladimir criptic.

-Şi asta este tot ce-mi spui, ripostă Harry, sătul în sfîrşit să nu primească niciodată sută la sută dintr-o istorie.

-Asta este tot ce-ţi spun, prietene. Este mai sigur aşa, spuse Vladimir ridicînd din nou din umeri.

Harry tăcu. Se temea de ce ar fi fost în stare să spună.

-Părinţii lui Lady Olivia i-au remarcat dispariţia, spuse Vladimir.

Harry nu era surprins. Trecuse deja mai bine de o oră.

Vladimir continuă:

-Din cîte ştiu, absenţa ei nu a mai fost remarcată de nimeni, pînă acum. E multă votcă în sală. Nu cred că şi-au dat seama că e ceva în limonadă.

Harry îl privi cu asprime.

-Ce?!

-Nu aţi ştiut?

Harry scutură din cap. Cîte pahare băuse? La naiba. Capul lui era limpede, dar totuşi... Nu fusese niciodată beat, nici măcar uşor picnit.

-A fost remarcată şi plecarea prinţului. Părinţii ei sînt îngrijoraţi că ar putea fi împreună, continuă Vladimir.

Buzele lui Harry se strînseră într-o linie subţire, fermă. Pieptul îi ardea auzind insinuarea, dar nu era momentul pentru gelozie.

-Ei nu vor să facă valuri. Chiar acum sînt cu

ambasadorul.

-Sînt cu el? Le-a ...

Vladimir scuipă.

Harry se uita în jos la pata udă de pe duşumea, cu oarecare surpriză. Era cea mai amplă manifestare a unei emoţii, pe care o văzuse la Vladimir. Cînd îşi ridică privirea, era sigur că acesta îi remarcase curiozitatea.

Rusul uriaş îl privi cu ochi de oţel.

-Detest mai ales bărbaţii care iau ostatici femei.

O istorie întreagă se ascundea în spatele acestei remarci, dar Harry tăcu. Înclină o dată din cap – în semn de respect – apoi întreb:

-Şi acum?

-Se ştie unde este prinţul. Acolo vor trimite ei biletul. Prinţul are instrucţiuni stricte să nu facă nimic şi cred că este suficient de înţelept să procedeze astfel.

Harry spera să fie adevărat. Credea că era. Dar totuşi, Prinţul Alexei băuse mult.

-În timp ce el aşteaptă, noi facem cercetări.

-Cît de mare este nenorocitul ăsta de mauzoleu?

Vladimir scutură din cap.

-Nu ştiu precis. Peste patruzeci de camere, cu siguranţă. Poate mai multe. Dar dacă ar fi să iau ostatic pe cineva, eu l-aş duce în aripa dinspre nord.

-Ce este în aripa dinspre nord?

-Este mai îndepărtată. Şi camerele sînt mai mici.

-Dar nu se gîndeşte că acesta va fi primul loc unde vom căuta?

Vladimir se îndreptă spre uşă.

-Nu ştie că toată lumea o caută. El mă crede un idiot de servitor.

Vladimir se uită la Harry cu o privire grea.

-Şi nu ştie nimic de dumneavoastră. Sînteţi gata? Şi Vladimir puse mîna pe bumbul clanţei.

Degetele lui Harry se strînseră pe armă.

-Deschide drumul.

Îi luă aproape o jumătate de oră şi Olivia era convinsă că umerii îi picaseră din loc, dar în sfîrşit, degetele ei se strecurară sub o bucată de material şi putea acum să-l desfacă puţin. Se opri, ascultînd cu atenţie – să fie paşi, ce auzea ea?

Se întinse la loc, revenind la poziţia în care o lăsase răpitorul ei.

Dar nu. Nu auzi ţăcănitul încuietorilor şi nici uşa deschizîndu-se. Se frămîntă din nou, aplecîndu-se, pînă cînd simţi nodul din spatele gleznelor. Da, acum era mult mai mic, dar tot mai avea de muncit la el. Şi încă mult. Nu era sigură, dar îl simţea la pipăit ca pe un dublu nod plat. Mă rog, o dată şi jumătate, acum. Dar dacă ar putea desface şi următoarea parte, ar fi ...

Tot ar fi blocată aici.

Scoase un oftat lung, golindu-şi trupul şi spiritul. Dacă îi luase atîta să desfacă doar o mică părticică din nod...

Nu, se dojeni ea. Trebuia să continue. Dacă reuşea să desfacă următoarele două părţi de nod, atunci restul ar trebui să se desfacă doar cu puţină agitaţie din partea ei.

Putea face asta. Putea.

Strînse din dinţi şi se apucă din nou de muncă. Poate că acesta va merge mai repede acum, cînd ştia ce făcea.

Ştia cum să-şi mişte degetele, fixînd o parte dedesubt, apoi mişcînd-o înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, încercînd să slăbească nodul.

Poate că o să meargă mai repede, pentru că îi amorţiseră deja umerii. Precis că lipsa durerii o să fie în folosul ei.

Fixă ...şi mişcă înainte şi înapoi ...şi fixă ... şi mişcă înainte şi înapoi ...şi-şi arcuia spatele ...şi se întindea ... şi se rostogolea ...şi se rostogolea înapoi ...

Şi-şi pierdu echilibrul.

Ateriză pe pămînt cu o bufnitură sonoră. O bufnitură chiar foarte puternică. Se înfioră, rugîndu-se ca modificările legăturilor din jurul gleznelor să nu fie prea vizibile, în timp ce aştepta să audă declicul încuietorilor.

Dar nu auzi nimic.

Se putea ca el să nu o fi auzit? Părea imposibil. Olivia nu fusese niciodată îndemînatică: leagă-i mîinile şi picioarele şi devine o bîtă. Inutil de spus că nici nu aterizase încetişor.

Poate că nu era nimeni acolo. Prsupusese că răpitorul ei stătea pe un scaun în faţa uşii, dar sincer, nu ştia de ce crezuse asta. El în mod sigur nu se gîndea că ea ar putea evada şi Olivia era convinsă că partea asta de clădire era pustie. Singurii paşi pe care-i auzise fuseseră imediat urmaţi de apariţia bărbatului cărunt.

Aşteptă încă un minut pe jos, în locul ei de lîngă pat, doar în caz că venea cineva, apoi se tîrî pînă la uşă, unde se putea uita pe dedesubt. Era acolo o aşchie de spaţiu, nu mai mare de un centimetru şi un sfert şi nu putea vedea prea multe- culoarul era doar o idee mai bine

luminat decît camera ei. Dar se gîndea că ar putea vedea umbre, dacă ar fi fost cineva acolo.

Şi nu credea că era cineva.

Deci nu era păzită. Asta trebuie să fie o fărîmă utilă de informaţie deşi, aşa fedeleş cum era ea legată, nu vedea la ce bun. Şi chiar că nu ştia cum o să se urce înapoi în pat. Putea încerca să se proptească de unul din picioarele patului, dar masa cu ceainicul îl bloca pe cel de la capătul patului şi ...

Ceainicul!

O inundă un val de avînt şi putere şi efectiv reuşi să salte, în graba de a ajunge înapoi la masă. Din locul în care se afla ea mai avea o bucată să se tîrască, dar, în sfîrşit...

A ajuns. Dar cum să-l trimită la pămînt, să se facă ţăndări? Dacă putea sparge ceainicul, putea folosi un ciob ca să-şi taie legăturile.

Reuşi, cu un efort cumplit, să-şi tragă picioarele sub ea. Folosind marginea patului ca sprijin, se ridică încet, cu muşchii urlîndu-i de durere, pînă cînd în sfîrşit reuşi să stea în picioare. Îşi trase o clipă sufletul, apoi se aplecă cu spatele peste măsuţă, lăsîndu-se în genunchi, pînă cînd mîinile ajunseră la înălţimea necesară să apuce mînerul ceainicului.

Te rog, fă să nu fie nimeni afară, Te rog, fă să nu fie nimeni afară...

Avea nevoie de forţă. Nu putea doar arunca ceainicul pe jos. Se uită în jurul camerei căutînd inspiraţie. Începu să se răsucească.

Te rog, Te rog, Te rog.

Se răsuci mai repede, mai repede şi...

Îl aruncă.

Ceainicul atinse peretele cu o pocnitură puternică şi Olivia, terifiată că cineva s-ar putea năpusti pe uşă, sări înapoi pe pat şi se întinse pe spate, deşi nu avea idee cum ar putea explica ceainicul spart de peretele din capătul celălalt.

Dar nu intră nimeni.

Îşi ţinu răsuflarea. Începu să coboare din nou din pat. Pantofii îi atinseră duşumeaua şi atunci ...

Paşi iuţi, îndreptîndu-se spre ea.

Ah, Dumnezeule.

Şi voci. În rusă. Păreau agitate. Furioase.

Doar nu-i vor face rău, nu? Era prea preţioasă. Avea să fie răscumpărată de Prinţul Alexei şi ...

Şi dacă Prinţul Alexei le-a spus să se spele pe cap cu ea? El nu o mai curta. Şi ştia că era îndrăgostită lulea de Harry. Dacă se simţea jignit? Dacă vroia să se răzbune?

Se făcu mică în colţul patului. Ar fi atît de frumos să fie curajoasă, să primească orice avea să urmeze cu zîmbetul pe buze şi dîndu-şi părul pe spate, dar ea nu era Maria Antoaneta, să se îmbrace în alb pentru decapitare, cerîndu-i regal scuze călăului ei cînd îl călcase întîmplător pe picior.

Nu, ea era Olivia Bevelstoke şi nu vroia să moară cu demnitate. Ea nu vroia să se afle aici, ea nu vroia să simtă teroarea cumplită care-i cuprisese trupul.

Cineva începu să izbească în uşă – tare, ritmic, brutal.

Olivia începu să tremure. Se ghemui în cel mai mic ghem pe care-l reuşi, îngropîndu-şi capul între genunchi. *Te rog, Te rog,* intona ea în gînd, iar şi iar. Se gîndi la Harry, la familia ei, la...

Din uşa de lemn începură să sară ţăndări.

Olivia se ruga să nu-şi piardă controlul.

Şi apoi totul începu să se prăbuşească înăuntru.

Olivia ţipă, sunetul venindu-i din spatele beregatei. Ca şi cum căluşul i se lipise de limbă, ca şi cum un suflu de aer uscat, pîrjolit, îi biciuia traheea.

Şi atunci cineva îi strigă numele.

Aerul era obscur de praf şi de întuneric şi tot ce reuşi să vadă era silueta masivă a unui bărbat îndreptîndu-se spre ea.

Bărbatul o întrebă, cu o voce adîncă, aspră:

-Lady Olivia, sînteţi rănită?

Era Vladimir. Servitorul mătăhălos şi tăcut al Prinţului Alexei. Dintr-o dată, nu se mai putu gîndi decît la felul în care i-a tras şi i-a răsucit braţul lui Sebastian Grey şi ah, Doamne Dumnezeule, ar putea-o frînge în două şi...

-Să vă ajut, spuse el.

Vorbea engleza? De cînd vorbea el engleza?

-Lady Olivia, repetă el cu voce gravă. Scoase un cuţit şi ea se ghemui, dar el îl duse doar la spatele capului ei şi-i tăie căluşul.

Olivia tuşi şi se înecă, abia auzindu-l cînd acesta strigă ceva, din nou în rusă.

Cineva îi răspunse, tot în rusă şi auzi paşi ... alergînd ...mai aproape ...şi atunci...

Harry?

-Olivia! strigă Harry alergînd spre ea.

Vladimir îi spuse ceva – *în rusă* – şi Harry îi răspunse scurt.

Tot în rusă.

Se uita, şocată, la cei doi. Ce se întîmpla? De ce vorbea Vladimir engleza?

De ce vorbea Harry rusa?

-Olivia, Slavă Domnului!, spuse Harry cuprinzîndu-i faţa în mîini. Spune-mi că nu eşti rănită. Te rog, spune-mi ce s-a întîmplat?

Dar ea nu se putea mişca, abia dacă putea gîndi. Cînd el vorbise în rusă – era ca şi cum ar fi fost o cu totul altă persoană. Vocea lui fusese diferită, gura şi muşchii mişcîndu-i-se într-un cu totul alt fel.

Se chirci la atingerea lui. Oare îl cunoştea? Oare l-a cunoscut vreodată? Îi spusese că tatăl lui a fost un beţiv, că îl crescuse bunica lui – oare erau adevărate toate astea?

Doamne, ce făcuse? Se dăruise cuiva pe care nu-l cunpştea, în care nu putea avea încredere.

Vladimir îi dădu ceva lui Harry care încuviinţă din cap şi spuse ceva în rusă.

Olivia încercă să se dea înapoi, dar era deja lipită de perete. Respira repede şi era încolţită şi nu vroia să fie aici, nu cu acest bărbat care nu era Harry şi...

-Stai liniştită, spuse el, apoi ridică cuţitul.

Olivia se uită în spus, văzu scînteierea metalului în timp ce cobora asupra ei şi ţipă.

Un sunet pe care Harry nu-şi dori să-l mai audă vreodată.

-Nu-ţi fac nici un rău, îi spuse el încercînd să pară cît mai firesc şi mai calm şi mai încurajator. Mîinile îi erau ferme în timp ce tăia legăturile, dar pe dinăuntru tot mai tremura.

Ştia că o iubea. Ştia că avea nevoie de ea, că nu ar

putea fi fericit fără ea. Dar pînă în clipa aceasta nu înţelesese amploarea, profunzimea acestui sentiment, nu conştientizase cu adevărat că fără ea, el nu ar mai fi nimic.

Şi apoi strigătul ei, groaza ei ... *de el.*

Aproape că se sufocase de teamă.

Îi eliberă mai întîi picioarele, apoi încheieturile mîinilor, dar cînd întinse mîna să o mîngîie, ea scoase un sunet aproape inuman şi sări din pat. Se ridicase atît de repede încît el nu reuşi să o oprească şi cînd ea atinse duşumeaua – probabil că picioarele îi ardeau de ace şi furnicături – genunchii i se îndoiră şi căzu pe jos.

Dumnezeule, îi era frică de el. *De el.* Ce îi spuseseră ei oare? Ce îi făcuseră?

-Olivia, spuse el prudent şi se apropie de ea, încet, fără grabă.

-Nu mă atinge, scînci ea. Încercă să se tîrască mai departe de el, trăgîndu-şi după ea picioarele inutile.

-Olivia, lasă-mă să te ajut.

Dar ca şi cum nu l-ar fi auzit.

-Trebuie să plecăm, spuse Vladimir, în aceeaşi rusă aspră.

Fără măcar să se uite la el, Harry îi mai ceru acestuia un minut, cuvintele ruseşti rostogolindu-i-se de pe limbă fără să-şi dea seama.

Olivia făcu ochii mari şi se uită frenetic spre uşă, în evidenta pornire de a o zbughi de acolo.

Dîndu-şi brusc seama de motivul panicii ei, Harry spuse:

-Ar fi trebui să-ţi spun. Bunica mea era rusoaică. Toată copilăria mea nu a vorbit decît ruseşte cu mine. De aceea ...

Vladimir îl întrerupse brutal.

-Nu avem timp de explicaţii. Lady Olivia, trebuie să plecăm, *acum.*

Autoritatea din vocea lui o făcu să reacţioneze şi Olivia dădu din cap şi încă nesigură pe ea, speriată, îl lăsă pe Harry să o ajute să se ridice în picioare.

-O să-ţi explic totul în curînd. Îţi promit, spuse Harry.

-Cum m-aţi găsit? şopti ea.

Harry o privi în timp ce ieşeau din cameră. Ochii ei se schimbaseră; încă mai părea şocată, dar în adîncimile lor o putea vedea acum *pe ea.* Adineauri nu fusese în ei nimic altceva decît teroare.

Ridicîndu-şi pistolul în poziţie în timp ce inspecta colţul holului, Vladimir spuse:

-Am auzit un zgomot. Acesta a fost marele dumneavoastră noroc. Poate că şi marea dumneavoastră prostie. Dar e bine că aţi făcut-o.

Olivia încuviinţă din cap şi apoi, către Harry:

-De ce vorbeşte englezeşte?

-Este ceva mai mult decît un servitor, spuse Harry sperînd că asta va fi suficient, pentru acum. Nu era timp pentru toată povestea.

-Cine e? şopti Olivia.

-Sincer, n-aş putea să-ţi spun.

-Nu mă veţi mai vedea niciodată, spuse Vladimir, aproape repezit.

Oricît de mult începuse Harry să-l placă şi să-l respecte pe omul acesta, spera cu ardoare să fie adevărat ce spusese. *Asta a fost.* Cînd vor ieşi de aici, va trimite o notificare Cancelariei de Război. Se va căsători cu Olivia şi se vor muta în Hampshire şi vor avea un cîrd de copii

poligloţi iar el se va aşeza la biroul lui, în fiecare zi, nefăcînd nimic altceva mai exotic decît să mai adauge cifre într-un registru.

Îi plăcea să se plictisească. Adora să se plicitsească.

Dar din nefericire, nu plictiseala avea să fie parola serii ...

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

La vremea cînd ajungeau la parter, Olivia începuse să-şi simtă din nou picioarele şi nu mai trebuia să se sprijine chiar aşa de tare de Harry.

Dar totuşi nu-i dădu drumul la mînă.

Panica încă nu o părăsise, inima îi bătea tare, sîngele îi pulsa şi nu înţelegea de ce el vorbea ruseşte sau de ce avea pistol şi nu era sigură dacă ar trebui să aibă încredere în el şi chiar mai rău, nu ştia dacă putea avea încredere în *ea însăşi*, pentru că se temea că se îndrăgostise de un miraj, de un bărbat care nici măcar nu exista.

Dar totuşi nu-i dădea drumul la mînă. În momentele acestea terifiante, mîna lui era singurul lucru adevărat în viaţa ei.

-Pe aici, spuse scurt Vladimir. Se îndreptau spre biroul ambasadorului, acolo unde aşteptau părinţii ei. Mai aveau încă de mers, sau aşa presupunea Olivia, după liniştea de pe holuri. Cînd va putea auzi zumzetul petrecerii, atunci va şti că se aflau aproape.

Dar nu se mişcau repede. La fiecare colţ şi la fiecare început şi sfîrşit de scară, Vladimir se oprea ducîndu-şi un deget la buze şi scrutînd atent pe după colţ. Şi de fiecare

dată Harry îl urma, împingînd-o în spatele lui, apărînd-o cu trupul lui.

Olivia înţelegea nevoia de prudenţă, dar simţea că ceva în ea era gata să ţîşnească şi nu vroia decît să se smulgă şi să alerge, să simtă aerul şuierîndu-i peste faţă în timp ce zbura de-alungul coridoarelor.

Vroia acasă.

O vroia pe mama ei.

Vroia să-şi scoată rochia asta şi să o ardă, să se spele, să bea ceva dulce sau acru sau mentolat – orice i-ar fi putut şterge mai repede din gură gustul groazei.

Vroia să se ghemuiască în patul ei şi să-şi tragă perna peste cap – nu mai vroia să se gîndească la nimic din toate astea. Vroia, pentru prima dată în viaţa ei, să *nu* fie curioasă. Poate că mîine o să vrea să afle toate *de-ce-urile* şi *pentru ce-urile*, dar acum nu vroia decît să închidă ochii.

Şi să-l ţină de mînă pe Harry.

-Olivia.

Se uită la el şi atunci îşi dădu seama că *într-adevăr* închisese ochii. Şi că aproape îşi pierduse echilibrul.

-Eşti bine? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap, deşi nu era bine. Dar îşi spuse că poate era totuşi *destul* de bine. Destul pentru seara asta, pentru că, indiferent ce avea de făcut, trebuia s-o facă.

-O poţi face? întrebă Harry.

-Trebuie.

Pentru că, zău, avea altă variantă?

Îl strînse de mînă.

Înghiţi uitîndu-se în jos, acolo unde se atingeau

pielea lui, pe pielea ei. Strîngerea lui era fermă, aproape fierbinte şi se întreba dacă degetele ei nu se simţeau ca nişte ţurţuri mici în palma lui.

-Nu mai avem mult, o linişti el.

De ce vorbeşti ruseşte?

Cuvintele i se îmbulzeau pe buze, gata să se rostogolească. Dar le prinse, le reţinu în ea. Trebuia să se concentreze la ce făcea, la ce făcea *el* pentru ea. Reşedinţa ambasadorului era enormă şi ea era în stare de inconştienţă cînd fusese adusă în cămăruţa aceea, de sus. Nu putea regăsi singură drumul spre sala de bal, nu-i aşa ? Cel puţin nu fără să se rătăcească pe drum.

Trebuia să aibă încredere că el o va aduce în siguranţă. Nu avea altă variantă.

Trebuia să aibă încredere în el.

Trebuia.

Apoi se uită la el, se uită la el cu adevărat, pentru prima oară de cînd el şi Vladimir o salvaseră. Ceaţa aceea ciudată, transparentă, care se aşternuse

asupra ei începea să se ridice şi îşi dădu seama că, în sfîrşit, i se limpezise mintea. Sau mai exact, îşi spuse ea cu o mică zvîcnire amuzată a buzelor, i se limpezise suficient.

Suficient ca să ştie că da, avea încredere în el.

Şi asta nu pentru că trebuia să aibă. Pur şi simplu avea încredere în el. Pentru că îl iubea. Şi poate că nu ştia de ce nu îi spusese că vorbea rusa, dar îl ştia *pe el.* Cînd se uită la faţa lui, îl văzu citindu-i din *Dra Butterworth,* certînd-o că îl întrerupea. Îl văzu stînd în salonul ei, insistînd că avea nevoie de protecţie faţă de prinţ.

Îl văzu zîmbind.

Îl văzu rîzînd.

Şi îi văzu ochii, deschişi spre înăuntru, spre sufletul lui, cînd îi spunea că o iubeşte.

-Am încredere în tine, şopti ea. El nu o auzi, dar nu conta. Nu spusese pentru el aceste cuvinte.

Le spusese pentru ea.

Harry uitase cît de mult ura asta. Se luptase în suficiente bătălii ca să ştie că unii oameni înfloreau în faţa pericolului. Şi se luptase în mai mult decît suficiente ca să ştie că el nu era unul dintre aceştia.

Îşi putea păstra mintea limpede, putea acţiona calm şi raţional, dar după aceea, cînd siguranţa îl înfăşura din nou în vălul ei, începea să tremure. Respiraţia îi devenea tot mai rapidă şi nu o dată i se făcuse rău.

Nu-i plăcea frica.

Şi niciodată în viaţa lui nu-i fusese atît de frică.

Oamenii care o răpiseră pe Olivia erau nemiloşi, sau cel puţin aşa îi spusese Vladimir în timp ce o căutau. Îl slujiseră pe ambasador ani de zile şi fuseseră darnic răsplătiţi pentru fărădelegile lor. Erau loiali şi violenţi – o combinaţie înfricoşătoare. Singura amăgire era aceea că nu i-ar fi putut face un rău Oliviei cîtă vreme credeau că era adorată de Prinţul Alexei. Dar acum că ea scăpase, cine ştie cum ar putea-o aprecia? O puteau considera un bun expirat, de care se puteau dispensa.

-Nu mai este mult de aici, spuse Vladimir în rusă cînd ajunseră la baza scării. Nu mai aveau decît să traverseze

galeria lungă şi să se îndrepte spre partea publică a reşedinţei. Odată acolo, vor fi în siguranţă. Petrecerea era încă în toi şi nimeni nu ar fi îndrăznit să fie violent în prezenţa a sute dintre cei mai proemineţi cetăţeni ai Londrei.

-Nu mai e mult, îi şopti Harry Oliviei. Mîinile ei erau ca gheaţa dar părea să-şi fi recăpătat o mare parte din luciditate.

Vladimir mergea înaintea lor. Se îndreptau spre scara de serviciu care, din nefericire, se termina într-o uşă încuiată. Vladimir îşi apăsă urechea de lemn şi ascultă.

Harry o strînse pe Olivia mai aproape de el.

-Acum, spuse Vladimir încet. Deschise uşa foarte încet, păşi dincolo, apoi se întoarse spre ei, făcîndu-le semn să-l urmeze.

Harry făcu şi el un pas, apoi încă unul, cu Olivia în spatele lui.

-Repede *acum*, şopti Vladimir.

Se mişcau iute, tăcuţi, ţinîndu-se de-a lungul pereţilor şi atunci ...

Poc!

Harry o trase tare pe Olivia de mînă, primul lui instinct fiind acela de a o adăposti într-un loc sigur, dar nu exista nimic nicăieri, nici un adăpost, nici un refugiu. Nimic decît coridorul larg deschis şi cineva, undeva, cu o armă.

-Fugiţi, strigă Vladimir.

Harry îi dădu Oliviei drumul la mînă – va putea alerga mai repede cu amîndouă mîinile libere şi strigă:

-Fugi!

Şi o luară la fugă. Alergară de-a lungul coridorului, patinînd cînd ajunseră la un colţ, ţinîndu-se după Vladimir. Din spatele lor o voce striga în rusă, poruncindu-le să se oprească.

-Nu te opri! îi strigă Harry Oliviei. Şi se mai auzi un foc de armă tăind aerul aproape de umărul lui Harry.

Sau poate în umărul lui Harry. Nu putea şti.

-Pe aici!, porunci Vladimir şi îl urmară pe după un alt colţ şi apoi de-a lungul culoarului şi atunci, năvăliră cu toţii în biroul ambasadorului.

-Olivia! strigă mama ei şi Harry le privi îmbrăţişîndu-se, în timp ce Olivia care nu vărsase o lacrimă, cel puţin nu una pe care să o fi văzut el, se prăbuşi în braţele mamei ei, plîngînd.

Harry se sprijini de perete. Se simţea ameţit.

-Vă simţiţi bine?

Harry clipi. Era Prinţul Alexei, care se uita îngrijorat la el.

-Sîngeraţi.

Harry privi în jos. Se ţinea de umăr. Nu-şi dăduse seama că făcea asta. Îşi ridică mîna şi văzu sînge. Ciudat, nu-l durea. Poate că era umărul altcuiva.

I se înmuiară genunchii.

-Harry!

Şi apoi ... nu era chiar întuneric. De ce spunea lumea că totul devenea negru, cînd leşinai? Lui i se părea totul roşu. Sau poate verde.

Sau poate ...

Două zile mai tîrziu.

Experienţe Care Sper Să Nu Se Mai Repete Niciodată.
De Olivia Bevelstoke

Olivia se opri din gîndurile ei ca să soarbă puţin din ceaiul pe care i-l trimiseseră în dormitor îngrijoraţii ei părinţi, împreună cu o tavă mare cu biscuiţi. Nu zău, de unde ar începe cineva o asemenea listă? Era momentul în care fusese adormită (se pare cu o cîrpă îmbibată cu un fel de drog, aşa cum aflase ea mai tîrziu). Şi cine ar putea uita căluşul, sau gleznele legate, sau mîinile legate?

Oh, şi nu putea uita cum îi dădea ceaiul fierbinte, aburind, chiar omul vinovat de toate cele de mai sus. Lucrul acesta fusese un afront mai mare la demnitatea ei decît orice altceva şi va ocupa un loc cît mai sus, pe lista ei.

Olivia ţinea foarte mult la demnitatea ei.

Altceva, ia să vedem ... Să asiste, cu ochii şi cu urechile, la spargerea uşii. Nu-i plăcuse asta. Expresia de pe chipurile părinţilor ei, cînd în sfîrşit le-a fost adusă înapoi, în grija lor – fusese uşurare, este adevărat, dar uşurarea aceea care urma unei incomensurabile terori, iar Olivia nu vroia ca cineva la care ţinea să mai simtă vreodată aşa ceva.

Şi apoi, Dumnezeule Mare, asta fusese cel mai rău: să-l vadă pe Harry prăbuşindu-se pe jos, în biroul ambasadorului. Nu îşi dăduse seama că fusese împuşcat. Cum a putut să nu-şi dea seama? Fusese atît de ocupată

să plîngă în braţele mamei ei încît nu observase cînd pălise la faţă sau cînd îşi dusese mîna la umăr.

Crezuse că îi fusese frică înainte, dar nimic – nimic – nu se putea compara cu teroarea acelor treizeci de secunde din momentul în care el se prăbuşise şi acela în care Vladimir a asigurat-o că nu era decît o rană superficială.

Şi într-adevăr, asta fusese totul. Aşa cum spusese Vladimir, a doua zi Harry era din nou pe picioare. A venit acasă la ea în timp ce-şi lua micul dejun şi atunci

i-a explicat totul – de ce nu-i spusese că ştia limba rusă, ce făcea el cu adevărat la biroul lui cînd ea îl spiona, chiar şi de ce venise la ea, în acea minunată după-amiază, cu *Dra Butterworth şi Baronul cel Nebun.* Nu o făcuse ca un bun vecin sau pentru că ar fi simţit pentru ea altceva decît desconsiderare. Primise ordin să facă asta. De la o autoritate nici mai mult nici mai puţin decît Cancelaria de Război.

Erau multe de înghiţit împreună cu ceaiul şi ouăle la pahar...

Dar ea ascultase şi înţelesese. Şi acum totul era reglat, toate capetele, legate. Ambasadorul fusese arestat, la fel ca şi oamenii care lucraseră pentru el, inclusiv răpitorul cel cărunt. Prinţul Alexei a trimis o scrisoare de scuze din partea întregii naţiuni ruse iar Vladimir, respectîndu-şi cuvîntul, dispăruse. Şi totuşi, de douăzeci şi patru de ore nu-l mai văzuse pe Harry. Plecase după micul-dejun şi ea crezuse că va reveni, dar ...

Nimic.

Nu era îngrijorată. Nici măcar preocupată. Dar era ciudat. Foarte ciudat.

Mai sorbi din ceai, apoi puse ceaşca pe farfurioară. Apoi le puse pe amîndouă peste *Dra Butterworth*. Care se afla tot lîngă ea.

Doar că nu vroia să se atingă de ea. Nu, fără Harry.

Oricum, încă nu terminase ziarul. Citise ultima parte şi acum vroia să ajungă la ştirile mai interesante, de pe prima pagină. Fuseseră zvonuri cum că sănătatea Domnului Bonaparte era tot mai înfloritoare. Presupunea, oricum, că încă nu murise; asta ar fi apărut pe prima pgină, cu caractere suficient de mari ca să nu le poată rata.

Totuşi, ceva marcant tot trebuia să existe, aşa încît luă din nou ziarul şi tocmai găsi ceva interesant de citit, cînd auzi un ciocănit în uşă.

Era Huntley, în mînă cu o bucată mică de hîrtie. Cînd acesta se apropie, constată că era de fapt o carte de vizită împăturită în trei şi sigilată în centru cu ceară bleumarin. Îi mulţumi lui Huntley, examinînd sigiliul în timp ce acesta se retrăgea. Era cît se poate de simplu: doar un V, într-o scriere extrem de elegantă, începînd cu un vîrtej şi terminîndu-se apoi cu o înfloritură.

Îşi strecură degetul dedesubt şi desprinse ceara, despăturind cu grijă cartea de vizită.

Vino la fereastră.

Atîta tot. Doar o propoziţie. Zîmbi şi se mai uită cîteva secunde la cuvinte înainte de a se da jos din pat. Sări, atingînd uşor duşumeaua cu picioarele, dar se opri puţin înainte de a traversa încăperea. Simţea nevoia să

mai aştepte. Vroia să stea aici şi să savureze momentul, pentru că ...

Pentru că *el* îl crease. Harry crease momentul. Şi ea îl iubea.

Vino la fereastră.

Se trezi zîmbind, aproape chicotind. De obicei nu-i plăcea să i se poruncească, dar de data aceasta i se părea încîntător.

Se duse la fereastră şi trase draperiile în lături. Îl putea vedea prin geam, în picioare în dreptul ferestrei lui, aşteptînd-o.

Deschise fereastra.

-Bună dimineaţa, spuse Harry.

Arăta foarte solemn. Sau mai curînd, gura lui arăta foarte solemn. Ochii arătau ca şi cum puneau ceva la cale.

Simţi şi ea cum începeau să-i licărească ochii. Nu era ciudat? Că ea putea să simtă asta?

-Bună dimineaţa, spuse şi ea.

-Cum te simţi?

-Mult mai bine, mulţumesc. Cred că am avut nevoie de timp, să mă odihnesc.

El încuviinţă din cap.

-Da, oricine are nevoie de timp, după un şoc.

-Vorbeşti din experienţă? îl întrebă ea, deşi nu era nevoie s-o facă; după expresia lui ştia că aşa vorbea.

-De pe vremea cînd eram în armată.

Era nostim. Conversaţia lor era simplă, dar nu era banală. Nu se simţeau stînjeniţi; mai exact, îşi făceau încălzirea.

Şi Olivia începea deja să simtă primele furnicături ale anticipării.

-Am mai cumpărat o copie a *Drei Butterworth*, spuse el.

-Serios? Şi ai terminat-o? întrebă ea aplecîndu-se peste pervaz.

-Desigur.

-Devine cumva ceva mai bună?

-Păi...intră în detalii surprinzătoare în legătură cu porumbeii.

-*Nu!*

Dumnezeule, o să *termine şi ea* romanul ăsta idiot. Dacă scriitoarea chiar descria efectiv moartea prin porumbei ... ei bine, asta merita timpul ei.

Harry spuse:

-Nu, serios. Aflăm că Dra Butterworth a fost martoră la tristul eveniment. Îl retrăieşte într-un vis.

Olivia se înfioră.

-Prinţului Alexei o să-i placă asta la nebunie.

-De fapt, m-a angajat să-i traduc în rusă tot romanul.

-Glumeşti!

Harry îi aruncă o privire şireată şi satisfăcută, în acelaşi timp.

-Nu. Chiar acum lucrez la primul capitol.

-Ah, ce fascinant. Vreau să spun şi groaznic totodată, de vreme ce chiar trebuie să o citeşti, dar presupun că este totuşi altceva cînd eşti plătit pentru asta.

Harry chicoti.

-Trebuie să recunosc că este cu totul altceva faţă de documentele de la Cancelaria de Război.

-Ştii, eu cred că mie mi-ar plăcea mai mult acelea.

Faptele plictisitoare, *seci* erau mai curînd pe gustul ei.

-Cred că da. Dar, din nou, tu eşti o femeie ciudată, spuse Harry.

-Încîntător ca întotdeauna cu complimentele, Sir Harry.

-Cum sînt un expert al cuvintelor, nici nu te puteai aştepta la altceva.

Olivia se surprinse rîzînd. Stătea aplecată pe jumătate afară pe fereastră, zîmbind. Şi era cît se poate de fericită pentru asta.

Harry adăugă:

-Prinţul Alexei mă plăteşte cît se poate de generos. El crede că *Dra Butterworth* va avea un succes imens în Rusia.

-Oricum, lui şi lui Vladimir le-a plăcut.

Harry încuviinţă din cap.

-Asta înseamnă că îmi pot da demisia de la Cancelaria de Război.

-Asta este ce-ţi doreşti? Olivia abia aflase despre munca lui; nu se gîndise dacă îi plăcea sau nu, ce făcea.

-Da. Nu mi-am dat seama cît de mult îmi doream asta decît acum, în ultimele săptămîni. M-am săturat de toate secretele. Îmi place să traduc, dar dacă aş putea rămîne la romanele gotice...

-*Strălucitoarele* romane gotice, îl corectă Olivia.

-Desigur. Eu – ah, scuză-mă, a sosit celălalt oaspete al nostru.

Celălalt...?

Olivia se uită în jur, clipind confuză.

-A mai venit cineva aici?

-Lordul Rudland, spuse Harry salutînd respectuos spre fereastra de dedesubtul celei a Oliviei.

-Tata? Tatăl ei îşi scoase afară pe fereastă partea superioară a trupului şi se întoarse greoi în sus, să o vadă.

-Ce faci aici?

-Şi eu vroiam să te întreb acelaşi lucru, spuse Olivia pe un ton în care timiditatea bătea insolenţa.

-Am primit un bilet din partea lui Sir Harry, solicitîndu-mi prezenţa la fereastră. Lordul Rudland se răsuci înapoi, spre Harry.

-Despre ce este vorba, tinere? Şi de ce fata mea atîrnă afară pe fereastră ca o nevastă de pesar?

-Este şi mama aici?

-Şi mama ta este aici?! tună tatăl ei.

-Nu, mă întrebam doar, de vreme ce *tu* eşti aici şi ...

-Lord Rudland -interveni Harry, cu vocea suficient de sonoră ca să îi întrerupă pe cei doi – doresc să vă solicit onoarea de a vă cere mîna fiicei dumneavoastră.

Olivia icni, apoi ţipă, apoi începu să sară în sus şi în jos, ceea ce se dovedi a fi o idee proastă.

-Au! strigă ea lovindu-se cu capul de fereastra ridicată. Îşi scoase apoi din nou capul afară şi îi zîmbi cu toată faţa şi cu lacrimi în ochi, lui Harry .

-Ah, Harry, oftă ea.

Îi promisese că o va cere în căsătorie. Şi iată-l că a făcut-o. Nimic nu putea fi mai minunat ca asta.

-Olivia? o întrebă tatăl ei.

Olivia se uită în jos, ştergîndu-şi ochii.

-De ce îmi cere mîna ta de la fereastră?

Olivia se gîndi la întrebare, se gîndi la posibilele ei răspunsuri şi decise că adevărul era cea mai bună alternativă.

-Sînt cît se poate de sigură că nu ai vrea să cunoşti

răspunsul la această întrebare.

Tatăl ei închise ochii şi scuturâ din cap. Mai văzuse ea gestul acesta, înainte. Însemna că nu mai ştia ce să facă cu ea. Din fericire pentru el, era pe cale să-i fie luată din grija lui.

-O iubesc pe fiica dumneavoastră. Şi îmi şi place foarte mult de ea, spuse Harry.

Olivia îşi duse mîna la inimă şi chiţăi. Nu ştia de ce chiţăise; pur şi simplu îi ieşise, ca un mic balon de pură bucurie. Cuvintele lui – erau, efectiv, cea mai perfectă declaraţie de dragoste.

-Este frumoasă – continuă Harry – atît de frumoasă încît îmi dă dureri de dinţi, dar nu pentru asta o iubesc.

Nu, *asta* era şi mai şi, cu dinţii care îl dor şi restul.

-Îmi place că citeşte ziarul în fiecare zi.

Olivia se uită în jos la tatăl ei. Acesta se uita la Harry ca la un nebun.

-Îmi place pentru că nu are răbdare cu prostiile.

Zîmbetul ei dispăru, deşi trebuia să recunoască adevărul.

-O iubesc pentru că îi plac copiii mici şi cîinii mari.

Ce? Olivia îl privi chiorîş.

-Presupun doar. Aşa pari, spuse Harry.

Olivia îşi strînse buzele ca să nu rîdă.

-Dar mai mult decît orice - spuse Harry şi cu toate că se uita drept la tatăl ei, părea ca şi cum s-ar fi uitat la ea - o iubesc *pe ea*. O ador. Şi nu-mi doresc nimic mai mult decît să-mi petrec restul zilelor alături de ea, ca soţul ei.

Olivia se uită din nou la tatăl ei. Acesta încă se mai uita la Harry, pe faţă cu o expresie de puternic şoc.

-Tată? întrebă ea ezitant.

- Este ceva cu totul ieşit din normalitate, spuse tatăl ei. Dar nu părea furios, doar năucit.

-Mi-aş da viaţa pentru ea, spuse Harry.

-Adevărat? întrebă ea cu o voce mică şi plină de speranţă şi înnebunită.

-Ah, Harry, eu ...

-Linişte. Vorbesc cu tatăl tău.

-De acord, spuse dintr-o dată Lordul Rudland.

Gura Oliviei se formă într-un *O* plin de indignare.

-Pentru că mi-a spus să tac?

Tatăl ei se uită în sus.

-Este un indiciu pentru un bun simţ ieşit din comun.

-Ce?!

-Şi pentru o doză sănătoasă de autoconservare, adăugă Harry.

-Îmi place omul acesta, anunţă tatăl ei.

Şi atunci, brusc, Olivia auzi deschizîndu-se o altă fereastră.

-Ce se întîmplă aici?

Era mama ei, în salon. Exact la a treia fereastră mai încolo de soţul ei.

-Cu cine vorbeşti?

-Olivia se mărită, draga mea, spuse tatăl ei.

-Bună dimineaţa, mamă, adăugă Olivia.

Mama ei se uită în sus, clipind.

-Ce faci aici?

-S-ar părea că mă mărit, spuse Olivia cu un zîmbet mai curînd prostesc.

-Cu mine, spuse Harry, asta ca să clarifice lucrurile.

-Ah, Sir Harry, ăă ... încîntată să vă revăd. Nu v-

am văzut acolo, spuse Lady Rudland uitîndu-se spre el şi clipind de cîteva ori.

Harry îşi înclină graţios capul către viitoarea lui soacră.

Lady Rudland se întoarse spre soţul ei.

-Se mărită cu el?

Lordul Rudland confirmă din cap.

-Cu acordul meu din toată inima.

Lady Rudland se gîndi o clipă, apoi se întoarse înapoi spre Harry.

-O puteţi avea în patru luni.

Apoi, către Olivia:

-Noi două avem multe de făcut.

-Eu mă gîndeam mai curînd la patru săptămîni, spuse Harry.

Lady Rudland se întoarse sever spre el, cu degetul arătător de la mîna dreaptă ridicat în sus. Era un gest pe care Olivia îl cunoştea bine. Însemna că cel căruia i se adresa, argumenta în propria-i defavoare.

-Ai multe de învăţat, băiatul meu, spuse Lordul Rudland.

-Ah! exclamă Harry uitîndu-se în sus, la Olivia. Şi imediat: nu te mişca.

Ea aşteptă şi o clipă mai tîrziu, Harry reveni cu o cutiuţă pentru bijuterii.

-Un inel, spuse el, deşi acesta era un lucru cît se poate de evident. Deschise cutiuţa , dar Olivia era prea departe ca să vadă mai mult decît o mică scînteiere.

-Poţi să-l vezi? întrebă el.

Ea scutură din cap.

-Sînt convinsă că este frumos.

Harry îşi scoase mai mult capul pe fereastră, micşorînd ochii de ca şi cum ar fi apreciat distanţa.

-Poţi să-l prinzi?

Olivia o auzi pe mama ei ţipînd uşor, dar ştia că nu avea decît un singur răspuns potrivit. Se uită spre viitorul ei soţ cu cea mai îngîmfată expresie şi spuse:

-Dacă tu îl poţi arunca, eu îl pot prinde.

El rîse. Şi îl aruncă.

Şi ea îl rată. Intenţionat.

Era mai bine aşa, îşi spuse ea cînd se întîlniră la mijlocul distanţei să caute inelul. O cerere în căsătorie merita un sărut potrivit.

Sau, aşa cum îi şopti Harry sub ochii ambilor părinţi, poate unul nu chiar potrivit...?

Nu chiar potrivit, îşi zise Olivia cînd buzele lui le atinseră pe ale ei. *Categoric*, nu prea potrivit.

Sfîrşit